

ပန်းသိမ်း

BURMESE
CLASSIC
.COM

ချစ်စနိုး

ဒို့.တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
အချစ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့.အရေး
ဒို့.အရေး
ဒို့.အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်စေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား
ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
ပြည်တွင်းပြည်ပအဖွက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာစေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်
တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်
တည်ဆောက်ရေး
ဧကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်
တည်ဆောက်ရေး
နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူ
တို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်တင်ရေး
အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြှင့်တင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက်ကွဏ္ဍများ
ပျောက်ပျက်အောင် ကိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်မြှင့်တင်မှုတက်မြက်ရေး
တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၄၁၀၀၅၀၄

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၂၂၄၀၆၀၂

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမောင်မျိုး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမောင်မျိုး

ကြောင်နှစ်ကောင်ပုံနှိပ်တိုက်

ထုတ်ဝေခြင်း

၂၀၀၆ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ

အုပ်စု ၅၀၀ ၊ တန်ဖိုး (၃၀) ကျပ်

မြတ်တနိုး .....

“ဆန်းနေပုဏ္ဏ” နဲ့ပတ်သက်ပြီး

မြတ်တနိုးအတွက်

“ချစ်စနိုး” တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပေးချင်ပါတယ်။

အခန်း(၁)

ဖောင်းအိနီထွေးသော နှုတ်ခမ်းလေးကို လှပစွာမဲ့ပစ်
ရင်း ကားပြတင်းမှန်ကိုဖြတ်ကာ သန့်ရှင်းလွန်းသော ဆေးခန်း
လေးကို လှမ်းကြည့်မိသည်။

မိုးပြာရောင်သုတ်ထားသော နံရံထူထူများ . .

ကျန်းမာရေးပညာပေး ပို့စတာများ . .

ချောကလက်ရောင် ခုံတန်းရှည်များ . .

ကျွန်းစားပွဲ ခပ်ရွယ်ရွယ်တစ်လုံး . .

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပြီးတော့ စားပွဲနောက်မှာ ထိုင်ခုံလေးတစ်လုံး . .

စားပွဲလေးက ထောင့်စွန်းတစ်နေရာမှာ သိုသိပ်စွာ ရှိနေသည်။

စားပွဲပေါ်မှာတော့ ကျန်းမာရေးမှတ်တမ်းစာအုပ်လေးများ၊ တံဆိပ်တုံးများ၊ ဖောင်တိန် ဘောလ်ပင်တို့ ထည့်ထားသော မည်းပြောင်ပြောင်ဘူးလေးတစ်ဘူး၊ တခြားပစ္စည်း ပစ္စယလေးတွေ စနစ်တကျရှိနေပါသည်။

ခုံတန်းရှည်များတွင် လူနာတချို့နှင့် ထိုလူနာနှင့် အဖော်ပါလာသော လူနာရှင်တချို့ တွေ့ရပါသည်။

ဆေးခန်းရှေ့တည့်တည့်မှာ ကားတစ်စီး လာရပ်တာမို့ ဆေးခန်းတွင်းမှ မျက်လုံးအစုံများက ကားဆီ စုပြုံကျရောက်လာ၏။

သက်ပြင်းတစ်နှိုက်နှင့်အတူ သူမ အကြည့်လွှဲကာ ရှေ့တည့်တည့်ကို မကျေမနပ်ကြည့်နေမိသည်။

သူမ ဘေးတွင်ရှိနေသော ဖေဖေက ကားတံခါးကိုဖွင့်ဆင်း၍ “သမီးလေး” ဟု ခေါ်ပြီး . .

“ဆင်းလေ” နောက်ဆက်တွဲ ညင်သာစွာဆိုသည်။ သူမ ကြားသလိုနေမိရင်း ရင်ထဲမှာလည်း မကျေနပ်လှပါ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“သမီးက လိမ္မာပါတယ်ကွာ . . ဆင်းပါ”

ဖေဖေချော့မော့ပြောတော့ နှုတ်ခမ်းစုရင်း တံခါးကို ဆောင့်ဖွင့်ပစ်လိုက်၏။

ခြေအစုံကို အရင်ဆုံး မဟူရာလမ်းမည်းမည်းပေါ်ချသည်။

ရှုဖို့နပ်အမည်းလေးနှင့် ဝင်းမွတ်နေသော သူမ ခြေအစုံကို သူမ တစ်ချက်ငုံကြည့်မိ၏။

“သမီးက တကယ်လိမ္မာတယ်ကွာ”

ဖေဖေက ချီးကျူးစကားဆိုပါသည်။

သူမ ကားပေါ်မှဆင်းရင်း ကားတံခါးကို ဂျိန်းခနဲ ပိတ်သည်။ ဖေဖေက ခွင့်လွှတ်သလိုပြုံးနေတော့ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ခြေဆောင့်ပစ်မိ၏။

“သမီး မရှက်ဘူးလား . . ဆေးခန်းထဲကလူတွေ ကြည့်ကုန်ပြီ”

ဖေဖေက ခပ်တိုးတိုး သတိပေးသည်။

“သမီးက ဒီမှာအမြဲနေပြီး . . အလုပ်လုပ်ရမယ့်ဟာ”

ဖေဖေစကားကြောင့် သူမ ခေါင်းငုံ့ရင်း မျက်ရည်ခင်လည်ရသည်။ သည်မှာ ချစ်စနိုးက ဘာလို့ အလုပ်လုပ်ရမှာလဲ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

ထိုစကားလုံးက နားထဲသို့ ခါးသက်စွာ စီးဝင်သည်။မ
ကြားချင်ပါ။

ဖေဖေ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။

ချစ်စနိုးကို တစ်သက်လုံး အလိုလိုက်လာပြီး ခုတစ်ခါ
ကျမှ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် အလျှော့မပေးတာ။

ရက်စက်လိုက်တာနော်။

ချစ်စနိုးကို မညှာတာဘူး။

ချစ်စနိုးတို့ ချမ်းသာတာပြည့်စုံကြွယ်ဝတာ မျိုးရိုးစဉ်
ဆက်ပြီးတော့ ချစ်စနိုးက ဖေဖေတစ်ဦးတည်းသော သမီးက
လေး၊အပြစ်ဆိုလို့ စားမကြီးစားတာလေးတစ်ခုရှိတာ။

ဖေဖေ မတရားဘူးကွာ။

လှည့်ပြန်ချင်စိတ်ကို ချိုးနှိမ်ထားရင်း မျက်နှာလေး သူန်
မူန်လာရသည်။

အကူစာရေးမလေး။

ချစ်စနိုး မလုပ်ချင်ပါ။

ဆရာဝန်ခိုင်းတာ လုပ်ပေးရမည့် အလုပ်သမား၊လခ
လေးက မဖြစ်စလောက်။

မနက်တစ်ကြိမ်၊ညနေတစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်ပေါင်းမှ မုန့်ဖိုး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လောက်ပင် မပြည့်စုံသည့် လခ။

ဖေဖေ ပြောတုန်းက နောက်နေတာလားဟု အောက်
မေ့မိပါသည်။

အလုပ်လုပ်စေချင်ရင်လည်း ကုမ္ပဏီလေး ဘာလေး
မှာသွင်းပေးပေါ့။စကတ်လှလှလေးဝတ်၊ ကော့လက်စ်လေး
ကိုင်ပြီး တိုက်ခန်းသေးသေးလေးထဲမှာ ဟိုလျှောက်သည်
လျှောက်၊ကွန်ပျူတာလေး လှပစွာနှိပ်ပြီးတော့ ဧည့်ခံပွဲတွေ
ဒင်နာတွေသွား။

အဲသည်လို စက္ကရီတေရီလေးဆို ဟုတ်တုတ်တုတ်။

ဖေဖေရယ်. . ဘယ်လိုစိတ်ကူးနဲ့များ ကိုယ့်သမီးထွေး

လေးကို သည်လိုပစ်စလက်ခတ် လုပ်ရက်တာလဲဟင်။

ချစ်စနိုး စိတ်ဓာတ်တွေ ကျလွန်းမက ကျဆင်းကာ
ခေါင်းငုံ့လိုက်၏။ကိုကြီးတို့ကလည်း ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြော
ပေးပါ။

ကားတံခါးပိတ်သံကြောင့် ဗေစင်တွင် လက်ဆေးနေ
သော“ဆန်းနေပုဏ္ဏ”ခါးမတ်သွားရကာ လက်သုတ်ပဝါလေးကို
လှမ်းယူရင်း လက်သုတ်နေလျက် အပြင်ထွက်လာမိသည်။

သည်နေ့ ဆရာကြီး လာမည်ပြောထားသည်။ရီသေ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လေးစားရသော ဆရာသမားမို့ ကမန်းကတန်း ဆေးခန်းအပြင်
ကို ထွက်လာမိသည်။

ဆရာကြီးက သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး အကူအညီတောင်းခဲ့
သည်။

“သား . . . အန်ကယ့်သမီးဆိုးကို မင်း ဆေးခန်းမှာ အ
လုပ်ခန့်ကွာ . . . မင်း ကောင်လေး အလုပ်ထွက်သွားတုန်း ခဏ
ပေါ့ကွာ . . . သမီးလေး နည်းနည်းလိမ္မာသွားရင် . . . အန်ကယ်
ပြန်ခေါ်မယ်လေ . . . အခုဆို စာလည်း ဟုတ်တိပတ်တိမရှိ . . .
အားရင် လမ်းထွက် . . . အစ်ကိုတွေကိုဆိုးပြီး အလုပ်မရှိဖြစ်နေ
တာ”

ဆိုတော့ ဆန်းနေပုဏ္ဏက ဘယ်လိုလုပ် ခေါင်းခါငြင်း
ဆန်နိုင်မလဲ။

သို့သော်လည်း သူ နည်းနည်းတော့ လန့်မိသည်။ဆရာ
ကြီးသမီးက ဘယ်လိုလေးမှန်း သိတာမဟုတ်။

ခုပင်ကြည့် . . . ကားတံခါးပိတ်သံက ဝုန်းခနဲ။အဲဒါ
ကြောင့်လည်း သူ ဆတ်ခနဲဖြစ်ကာ ဆရာကြီး ရောက်လာပြီဟု
သိလိုက်ခြင်းပင်။

လိုက်တာစိမ်းပြာလေးကို ဖယ်လွှတ်လိုက်တာနှင့် တစ်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သက်လုံးက မော်မကြည့်ရဲလောက်အောင် လေးစားခဲ့ရသော
ဆရာကြီးကို ဦးစွာတွေ့ရပြီး ဆရာကြီးနောက်မှ ခေါင်းငုံ့လျက်
ထုံပေပေရပ်နေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

ဟ . . .

ပုဏ္ဏမျက်လုံး နည်းနည်းပြူးသွားသည်။

ထောင်ကျော်တန် ရှူးဖိနပ်အနက်လေးနှင့် ခြေ
ထောက်နှစ်ဖက်လုံးမှာ ဖုတ်ချိန်းလေးတွေ ဝတ်ထားသည်။

ထဘီလေးက အနက်ရောင်ပြောင်လေး။အင်္ကျီအဖြူ
လေးက ပွပွရှည်ရှည်။လက်အနားလေးက ကုန်စွန်းပွင့်လို
ဖောင်းကားကားလေး။ပိုက်ဆံအိတ်အမည်းလေးကို ရင်ခွင်ထဲ
ပိုက်ထားသည်။

နားဆွဲရှည်ရှည်လေးနှင့် လက်ချောင်းတိုင်း လိုလိုမှာ
လက်စွပ်သေးသေးလေးတွေ ရှုပ်နေအောင် ဝတ်ထား၏။

လက်ကောက် လေးထောင့် သုံးလေးကွင်းကို နာနီ
မည်းလေးနှင့် တွဲဝတ်ထားပြီး ဆွဲကြိုးမျှင်မျှင်လေးတွေကို သုံး
လေးကုံး ဆင့်ဆွဲထားတာလည်း တစ်ဝက်တစ်ပျက် မြင်
သည်။

နီထွေးနူးညံ့လွန်းသော နှုတ်ခမ်း ဖောင်းဖောင်းလေး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တင်းတင်းပုတ်ပုတ်။

ခေါင်းငုံထားတာမို့ မျက်လုံးလေးတွေကို မမြင်ရပါ။ ဆံပင်တွေက တချို့တစ်ဝက် မျက်နှာပေါ် အုပ်နေသည်။

“ဆရာကြီး . . . ထိုင်ပါခင်ဗျာ”

ချာတိတ်မလေးဆီမှ အကြည့်ကို သိမ်းပြီး ဆရာကြီးကို နေရာပေးရသည်။

“အေးကွာ . . . ရတယ် မထိုင်တော့ဘူး . . . ဒီမှာလေ ချစ်စနိုး၊ မင်း စာရေးမ အသစ်ပေါ့ . . . သမီး . . . ဟိတ် . . . ဒီမှာ လိမ်လိမ်မာမာ နေရမယ်နော် . . . ကြားလား . . . ဖေဖေပြန်မယ် ဆေးခန်းပိတ်ချိန် သမီးကြီးကို လွှတ်ကြိုခိုင်းမယ် . . . ကဲ . . . မောင်ပုဏ္ဏ ဆရာကြီးက အချိန်မရဘူး . . . မင်းလဲ အလုပ်ပျက် နေမယ် ပြန်မယ်ကွာ . . . သမီးကို ထားခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမက နေရာမှ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေတုန်း . . .

“ဖေဖေ”

ဆရာကြီး ထွက်သွားတော့မှ ကမန်းကတန်း ပြေးလိုက် သွားသည်။

“သမီးပါ ပြန်လိုက်ခဲ့မယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဖေဖေက တာမှမဆိုဘဲ ချစ်စနိုးကို သေချာကြည့် သည်။
ဖေဖေမျက်လုံးတွေကြောင့် သူမ ခြေစုံရပ်ရင်း နောက်ထပ် ဝေ့ဆာရဲတော့ပါ။

ဖေဖေ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် သူမ မလုပ် ရက်ပါ။

ချစ်စနိုးမှာ လိမ္မာတာဆိုလို့ ဖေဖေစကား နားထောင် တာလေးတစ်ခုပဲ ရှိသည်။

ဖေဖေ ကားပေါ်တက်ပြီး ထွက်သွားတော့ သူမ တောင့်တောင့်ကလေးရပ်ရင်း ကျန်ရစ်၏။

ရင်ထဲမှာလည်း အလွန်တရာ ဝမ်းနည်းသွားသည်။

သည်တစ်ခါ သူမအပေါ် တင်းကျပ်လွန်းလှသည်။ ဆံ တိလက်လွှတ် ငေးနေမိပြီးမှ ဆေးခန်းကိုသတိရသည်။ ဆတ်ခနဲ နောက်ဘက်လှည့်ကြည့်တော့ မားမတ်စွာ ရပ်နေသော ဒေါက်တာဆန်းနေပုဏ္ဏကို မြင်ရသည်။

“ဟင်”

သူမ နှုတ်ခမ်းတွေ တအံ့တဩ ပွင့်ဟသွားရသည်။
ဆန်းနေပုဏ္ဏက ချာခနဲလှည့်ပြီး ဆေးခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။
ချစ် စနိုး ခေါင်းငုံချရင်း မြေကြီးကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးစိုက်ကြည့်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နေပြစ်၏။

“ဆန်းနေပုဏ္ဏ”

ရင်ထဲမှာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီး ပြစ်လာသည်။ ဖေဖေ ပြောပြတဲ့ ဖေဖေတပည့်ဆိုတာ သူမှန်း ချစ်စနိုး မသိခဲ့ပါ။ သူ့ကို ချစ်စနိုး သိသည်။

ဒေါက်တာဆန်းနေပုဏ္ဏအဖြစ် သိနေခြင်းတော့ မဟုတ် ပါ။ နှုတ်ခမ်းလေး မသိမသာမိကိုက်ရင်း ဆေးခန်းကဲကို သူမ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ခပ်ဝေးဝေးကို ငေး လိုက်၏။

သည်ဆေးခန်းနှင့် ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်သည့် ဧည့် သည်လေးလို လူနာအားလုံးကို ကျောပေးထားကာ ပြတင်း ပေါက်လေးမှတဆင့် အပြင်ကို ကြည့်နေလိုက်သည်။

မကူညီနိုင်ပါဘူး။

စိတ်ထဲမှာလည်း ဘဝင်မကျလှပါ။

ရှုပ်အကျီ အဖြူဆွတ်ဆွတ် လည်ကတုံးလေးကို လက် ခေါက်ပြီး ဝတ်ထားကာ ကချင်ပုဆိုးမှိုင်းမှိုင်း လေးညှင်းရောင် ကတ္တီပါသည်းကြိုးဖိနပ်နှင့် ဆံပင်ကို ဘီးရာတွေထင်အောင် သေသေသပ်သပ် ပြီးသင်ထားသော ဆန်းနေပုဏ္ဏ သဏ္ဌာန်ကို

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မြင်ယောင်လာသည်။

ချစ်စနိုး နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ပိုပြီး တင်းစေသွားရ၏။

ဆန်းနေပုဏ္ဏက လူနာတွေကို တစ်ဦးချင်း စိတ်ရှည် ရှည် ကုသပေးနေရင်း မွေးယုံသော ရနံ့ထုအီအီလေးကို သတိ ထား ရှုရှိုက်မိ၏။

သူမ ဆွတ်ထားသောရေမွှေးနံ့က ဆေးခန်းလေးအတွင်း သင်းတယုံယုံ ရှိလှ၏။

သက်ပြင်းမောတစ်ချက်ကို မသိမသာရှိုက်ရင်း ပခုံးလည်း တွန့်မိသည်။ တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ခါနေသော နားဆွဲလေးနှင့် မျက်နှာဖောင်းအီအီလေးကို ပြန်မြင်သည်။

ဆရာကြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝတာ သူ သိပါသည်။ ဆရာကြီးမှာ သည်လို သမီးချောသမီးဆိုးလေး ရှိမှန်းသာ သူ မသိခဲ့တာ။

ရက်ရက်စက်စက်လှသော ကောင်မလေးက အလွန် တရာလည်း ပြည့်စုံချမ်းသာနေသေးတော့ သူ အလုပ်ခိုင်းရမှာ ဝန်လေးသွား၏။

ဆရာကြီးကတော့ “မိဆိုးလေးကွာ” ဟု သူ့သမီးကို အရှက်ပြေရယ်ရင်း ပြောပြထားဖူးပါသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမကို အလုပ်ခန့်ဖို့ သူ အားနာမိပါ
သည်။ ခုလည်း ကြည့်လေ... ဆေးခန်းထဲက ကိစ္စတွေ သူနှင့်
ဘာမှ မဆိုင်သလို စတိုင်ဖမ်းကာ အပြင်ဘက်ကို ငေးကြည့်
နေ၏။

ဖခင်စကားကို မလွန်ဆန်နိုင်လွန်းလို့သာ အောင့်သက်
သက်နှင့် လိုက်လာခဲ့ရပုံပေါ်သည်။

“အချိန်မလောက်တဲ့ မင်းအဖို့... သမီးဆီက ပိုနေတဲ့
အချိန်တွေ ယူပေတော့” ဟု ဖုန်းဆက်ရင်း ဆရာကြီး စနေသေး
၏။

လူနာတွေ ရှင်းသလောက်ရှိတော့ သူ ဆေးခန်းအပြင်
ထွက်လာခဲ့သည်။

“မင်းက... ဟိုစားပွဲဘေးကခုံမှာ ထိုင်ရမှာကွ”

သူ ညွှန်ပြရင်း ပြောတော့ သူမက နှာခေါင်းရှုံ့သည်။

“လာ... ဒီမှာထိုင်လေ... ပြထားစရာတွေ ရှိသေး
တယ်”

ချစ်စနိုး သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးတော့မှ သူ ပြ
သော ခုံမှာ ဝုန်းခနဲ ထိုင်ချသည်။

“ဒါတွေက လူနာမှတ်တမ်းစာအုပ်တွေ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“သိသားပဲ”

အရေးမစိုက်သလို လုပ်ပစ်သည်။

“လူနာတွေလာရင် အဟောင်းလား... အသစ်လား
မေးပြီးရင် လိပ်စာမေး... လမ်းအလိုက် စာအုပ်တွေ ခွဲထားတာ
ပြီးတော့ ကုသမှုမှတ်တမ်းတွေက... အဲဒီစာအုပ်ထဲ ရေးထား
တာ... တို့က ဒါကိုကြည့်ပြီးမှ ဆက်ကုလို့ရမှာ... မင်း သဘော
ပေါက်လား”

ချစ်စနိုး မျက်နှာလေးတစ်ဖက်လွှဲထားမိသည်။

“လူနာအသစ်ဆို စာအုပ်အသစ်နဲ့ရေး... စာအုပ်အ
သစ်ဆိုရင် ဆေးခန်းတံဆိပ်ရှိက်ရမှာ... အဲဒါ မမေ့နဲ့”

ဆန်းနေပုဏ္ဏ ပြောနေရင်းမှ ကောင် မလေးကို ကြည့်
မိသည်။ သူကသာ ရှင်းပြနေတာ သူမက ခပ်အေးအေး မတုန်
မလှုပ်။

“အံ့ဆွဲထဲမှာ ချုပ်စက်တို့... ကတ်ကြေးတို့ ရှိတယ်...
တခြားတို့လီမိုလီတွေရောပဲ... မင်းအလုပ်က အလွယ်လေးပါ
တို့ ကူဖို့ခေါ်ရင် အတွင်းခန်းထဲလဲ ဝင်လာရမယ်”

ချစ်စနိုး ခေါင်းမညိတ်၊ ခေါင်းမခါ ငြိမ်သက်လို့နေ သည်။

“မင်း သဘောပေါက်လား”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သူမက ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခေါင်းခါသည်။

“နားမလည်ဘူး . . ဟုတ်လား . . တို့ရှင်းတာ ရှုပ်နေလား”

ချစ်စနိုး မဖြေဘဲ ဆံပင်များကို ခါပစ်ရင်း မျက်နှာလေး ပင့်ပြီး မျက်တောင်လေးများ မွှေးစင်းကာ သူ့ကို စူးခနဲ ကြည့်လိုက်၏။ မကျေနပ်လျှင် ကြည့်နေကျ စိန်ခေါ်ကြည့်။

“နားလဲ မလည်ဘူး . . လုပ်လဲ မပေးနိုင်ဘူး”

“ဟင်”

“ဖေဖေငွတ်ခေါ်လာလို့ ပါလာတာ . . လခလဲ ပေးစရာမလိုဘူး . . ခင်ဗျား ပေးတယ်ဆိုပြီး ကိုယ့်ဘာသာ စိုက်ပေးလိုက်မယ်”

“ဟာ”

“ပြီးတော့ ဘာမှလဲ လုပ်မပေးနိုင်ဘူး”

သူ စိတ်အိုက်သွားရင်း သူမကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ တော်တော်လေး ခေါင်းမာပုံရသည့် ကောင်မလေး။

“ဆရာကြီး သိရင် . . ”

“ဆရာကြီးဆိုတာ . . ဘယ်သူလဲ”

“မင်းဖေဖေပေါ့”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဖေဖေက ခင်ဗျားဆရာကြီးလား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဘယ်တုန်းကလဲ . . သိနေတာ ကြာပြီလား”

“ကြာပြီ”

“ကျွန်မ မသိပါလား”

ပုဏ္ဏမျက်နှာကြီးတည်သွားရင်း နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းတင်းစေ့သွား၏။

သူမကပဲ ကိုယ့်ကို တစ်ပြန်တစ်လဲ ဗျူးလုပ်နေပါရောလား။ ကောင်းရောပဲ။

“ဖေဖေက သူတပည့်လို့ပြောတယ် . . ဒါပေမယ့် ရှင့်ကို ကျွန်မ တစ်ခါမှ မသိခဲ့ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ အင်တင်တင်နှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ရယ်တော့ရယ်ရသား။

“ဖေဖေ မသိနိုင်ပါဘူး . . နှစ်ယောက်တည်းသိတဲ့ ကိစ္စကြီး . . နှစ်ယောက်စလုံး မပြောရင် ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်ဘူး”

ပုဏ္ဏ တွေဝေသွားရ၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ချစ်စနိုးက မပြောဘူး . . ခင်ဗျား မပြောရင် ပြီးတာ

“ဟာ . . မဖြစ်ပါဘူး . . တို့က စာရေးလိုနေတာ”

“ဘာလို့လဲ”

“တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ အထဲမှာ ဆေးကုမလား

အပြင်မှာ ဆေးပေးမလား . . မှတ်တမ်းရေးမလား”

“သူများတွေ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါတယ်”

ပုဏ္ဏခေါင်းကို တစ်ချက်သပ်မိ၏။ သည်ဟာလေးနှင့်
တွေ့မှ ကိုယ်ပဲ ညံ့နေသလိုလို။

“လိုတယ်ကွာ . . တို့မှာ အကူတစ်ယောက်လိုတယ်”

သူ ယတိပြတ်ပြောလိုက်၏။

“ဒါဆို လွယ်ပါတယ် . . အသစ်တစ်ယောက် ငှားလိုက်

ပေါ့”

ချစ်စနိုး အကြံပေးပုံက ပိုင်လှသည်မို့ ပုဏ္ဏ စဉ်းစားငြိမ်
သက်သွား၏။

“ဆရာကြီးကို ဝိုင်းပြီး လိမ်ညာပေးဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဟွန့်”

သူက အပြတ်သားဆုံးဆိုတော့ သူမက မျက်စောင်း

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ရွယ်၏။

“အစကလဲ စာရေးမရှိလဲ ဖြစ်သေးတယ် . . ခုမှ”

“ဟ . . ဘယ်က မရှိရမှာလဲ . . ရှိတယ် . . မရှိတာ နှစ်
ရက်ပဲ ရှိသေးတယ် . . အရင်ရှိနေတဲ့ စာရေးလေးဟာ အလုပ်ရ
သွားပြီ . . ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့ မနိုင်တော့ဘူး . . အဲဒါ
ကြောင့်”

ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြပေမယ့် သူမက လက်မခံပါ။

“အသိဘူး . . ကြိုက်သလိုလုပ် . . ဘာမှ ကူမလုပ်ပေး
နိုင်ဘူး”

ဂျစ်တစ်တစ် ပေကတ်ကတ်ပုံစံကို တအားပဲ စိတ်ပျက်
ရသည်။ သူ့ဆေးခန်းက လူနာတွေ တအားလာတာ . . ဖွင့်ချိန်
ကနေ ပိတ်ချိန်အထိ မနားတမ်း ကုပေးရတာ။

တစ်ခါတလေဆို အိမ်ပင့်ဖို့ စောင့်နေတာရှိလျှင် ဆေး
ခန်းပိတ်ချိန် လိုက်ကြည့်ပေးရတာမို့ ထိုနေ့ဆို ဆယ်နာရီဆယ်
တစ်နာရီမျှ အိမ်ပြန်ရောက်တာ။

သူမက ဒါတွေကို သိပုံမပေါ်။ သိအောင် ပြောပြလည်း
ခေါင်းထဲဝင်မှာမဟုတ်။ ဘယ်လိုဟာလေး ပါလိမ့်။

ဘာပြောရမှန်း မသိတော့တာမို့ သူမကို စူးစူးနှင့်နှင့်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၂၄ ဖုန်းသီချင်း

သာ ကြည့်နေဖြစ်တော့သည်။

ဘယ်လိုလဲ။

ဘယ်လိုလေးလဲ။

ခြေဆောင် မျက်စောင်းထိုးနှင့် ကလေးပေါက်စလေး

လို ရှိနေတာ သူ ဘယ်လိုများ အကူအညီရနိုင်မလဲ။

တစ်ထိုင်တည်းနှင့် စိတ်ကုန်ချင်သည်။

လူနာများရောက်လာတော့ သူ သူမနှင့် စကားမပြော

ဖြစ်တော့ပါ။ သူမက သူ အလုပ်ရှုပ်နေတာကို မသိသူလိုလေး။

သူ တစ်ချက်တော့ လှမ်းကြည့်မိသေး၏။ သည်ချာတိတ်

မနှင့် ဘယ်လိုရှေ့ဆက်ရမလဲဟု စဉ်းစားမရ။

ဆရာကြီးရေ . . သည်မှာ ဆရာကြီးတပည့်အဖြစ်ကို

မြင်လှည့်ဦးဟု ခေါ်ပြလိုက်ချင်ပါသည်။

+ + + + +

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း(၂)

ဆေးခန်းရှေ့မှာ အိမ်ကကားလေး လာရပ်တာနှင့် သူမ
ဆတ်ခနဲ ထရပ်မိပါသည်။ညနေကတည်းက ထိုင်နေရတာ ခါးညောင်းလှပြီ။
သည်နေ့မှ နာရီတွေက တုံ့နှေးကုန်သည်။ အချိန်တွေက တော်
တော်နှင့် မကုန်ခဲ့ပါ။ဆေးခန်းထဲမှာ ဆရာဝန် အိမ်ပင့်ဖို့ စောင့်နေသူတွေ
လည်းရှိ၏။ စိတ်ညစ်စရာကောင်းလိုက်တာ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်စနိုး စိတ်ပျက်မိသည်။

ပုဏ္ဏက ဝမ်းသာအားရမတ်တပ်ရပ်လိုက်သော သူမကို
ငေးကြည့်မိ၏။

အရင်စာရေးလေးရှိတုန်းက အိမ်ပင့်လျှင် သူပါလိုက်ခဲ့
ပြီး ပုဏ္ဏနှင့်မှ အတူတူပြန်တာ။

သူ မလိုက်ချင်လည်းရပါလျက် ပုဏ္ဏအပေါ် စေတနာ
နှင့် လိုက်ပေးတာ လေးစားကြည်ညိုလွန်း၍ပါ။

“ညီမလေး”

ကိုကြီးက ဆေးခန်းထဲဝင်လာပြီး သူမကို ရယ်ပြသည်။

“လာ.. ပြန်မယ်”

“နေပါဦး.. ကိုပုဏ္ဏကို နှုတ်ဆက်မလို့”

သူမက စိတ်မရှည်သလို ဆံပင်တွေ ဖွပ်စိလိုက်သည်။

ညောင်းလှပါပြီဆိုမှ ကိုကြီးက တစ်မျိုး။

“ကိုပုဏ္ဏ.. ပြန်မယ်ဗျာ”

“ဪ.. ဟုတ်ကဲ့”

ကိုကြီးက ချစ်စနိုးဘေးရောက်လာသည်။

“ညီမလေး”

“ဘာလဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ကိုပုဏ္ဏကို နှုတ်ဆက်လေ.. ပြန်ခွင့်တောင်းလေ”

“မဆက်ပါဘူး.. ပြန်ခွင့်တောင်းရအောင်.. သူ့အ
လုပ်သမားလား.. ဟဲ့ဟဲ့ဘာသာ ပြန်ချင်ပြန်မှာပေါ့”

ရန်တွေသလိုပြောပြီး တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်လာခဲ့၏။

ကိုကြီးက ပုဏ္ဏကို အားနာစွာနှင့် ပြုံးပြသည်။

သူ မတတ်သာလို့သာ ပြန်ပြုံးပြရတာ။ ရင်ထဲ တော်
တော် ခံရခက်ပါသည်။

တော်ပြီ။

ရှုပ်တယ်ကွာ။

သည်လောက် ခေါင်းစားမခံနိုင်ဘူး။

ဆရာကြီးကို အားနာနာနှင့်ပြောပြီး တောင်းပန်ရတော့
မည်။ သည်ဟာလေးက ဘယ်လိုမှ နားဝင်မည်ဟာလေး မဟုတ်
ပါ။

“ညီမလေးက အရမ်းဆိုးတယ်.. အားလုံးက ဝိုင်းအလို
လိုက်ထားတော့ ကဲချင်တိုင်း ကဲနေတာ.. သူ ဆိုးတာလေးကိုပဲ
ကျွန်တော်တို့က ချစ်နေရတာ.. ကိုပုဏ္ဏ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ”

“ရပါတယ်”

မပွင့်တံပွင့်ပြောရင်း မကျေနပ်တာကို မျှီချရသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဆိုးတာကိုပဲ ချစ်နေတာတဲ့။ သူက အဲသည် ဆိုးတာကို ရိုက်ဆုံးမပစ်လိုက်ချင်သည်။

တစ်မိသားစုလုံး သည်ဟာလေးကို ဖူးဖူးမှုတ် အလို လိုက်ထားပုံရသည်။

“ညီမလေးက လိုက်ချင်တာမဟုတ်ဘူး . . မျက်နှာ လေး ညိုနေတာ . . သူ ဒေါသလဲ ဖြစ်နေပုံရတယ် . . ဖေဖေကို ချစ်လို့ မလွန်ဆန်ရဲလို့ လိုက်လာတာ . . ဖေဖေ မလျှော့မှန်း သိတော့မှ သူ လျှော့လိုက်တာ . . အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ပါ စိတ်မ ကောင်းဖြစ်နေကြတာ”

“ဖြစ်ရလေဗျာ”

ကရုဏာသက်သလိုလိုနှင့် ငေါ့မိတော့သည်။ သည် လောက် မိကဲစွာတေးလေးကို သည်းသည်းလှုပ်နေလိုက်တာ။

“သွားမယ်နော် . . အစ်ကို”

“အေးကွာ . . အေး . . အေး”

ဆေးခန်းရှေ့မှ ထွက်ခွာသွားသော ကားလေးကို ကြည့် ရင်း သူ သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

သူမအကြောင်းများကို ခဏမေ့ထားရင်း လုပ်စရာရှိ တာတွေ လုပ်ရသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နှင်းလျှော့ဖြင့် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ညဆယ်နာရီခန့်ပင် ခိုပြီး မေမေက မအိပ်သေးဘဲ စောင့်နေ၏။

မေမေက သူ့ကို သိပ်ချစ်သည်။ သားတစ်ခု အမေတစ် ခုဆိုတော့ ပိုချစ်တာဖြစ်မည်။

“မေမေ မအိပ်သေးဘူးလား”

“မအိပ်သေးဘူးကွယ်”

ခြံဝင်းတံခါးကို သူက သေချာပြန်ပိတ်သည်။

“သားစာရေးမလေး ဒီနေ့ လာမယ်ဆို . . လာသေး

လား”

မေမေ့ကို သူ ပြောပြထားသည်မို့ မေမေ သိနေပါ

သည်။

“လာပါတယ် မေမေ”

“အဆင်ပြေရဲ့လားသား”

“ပြေမှပြေ . . ပြေသလားတော့ မပြောနဲ့”

မေမေက သူ ခနဲ့ပြောမှန်းသိသည်။

“ဟုတ်လား . . သားနဲ့ အဆင်မပြေဘူးလား”

“မိဆိုးလေး . . မေမေ”

“ဪ . . ဟုတ်လား”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟုတ်ပါ”

သူ ခပ်ပြတ်ပြတ်ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။ မေမေက သူ့ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်ရင်း ဘာမှ ထပ်မမေးတော့ပါ။

ထမင်းစားပြီး တီပွိုကြည့်နေချိန်မှာ ဆရာကြီးဆီက ဖုန်း ဝင်လာ၏။

“မင်းကို ဒုက္ခမှပေးရဲ့လားကွာ”

ဆရာကြီးက သိထားပုံရသည်။ သူကတော့ အားနာ စိတ်နှင့် ဘာမှ မပြောဖြစ်ပါ။

“သမီးလေး ဂျစ်တာသိပါတယ်.. မောင်ပုဏ္ဏ တော် တော်စိတ်ပျက်သွားမှာပေါ့.. တစ်ပတ်လောက်တော့ သည်းခံ ကွာ.. မထူးခြားရင်တော့ မင်းကို မနှိပ်စက်တော့ပါဘူး.. သ မီးကို မလွှတ်တော့ဘူး.. မင်း စာရေးသစ်ရှာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ အားတက်သွားရသည်။

“အင်း.. သူ့ကို အရမ်းအလိုလိုက်ထားတော့ ဆိုးချင် တာပေါ့.. ချစ်မှန်းလဲ ကောင်းကောင်းသိတယ်.. အခွင့်အ ရေး အပြည့်ယူတတ်တာ.. မင်း ဆေးခန်းမှာဆိုတော့ သိပ် လည်ပတ်ချိန်မရဘူးပေါ့.. အပေါင်းအသင်းများတော့ လမ်းလဲ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

များတယ်.. ကောင်လေးသူငယ်ချင်းတွေလဲ ပေါတယ်.. သမီး က အပြစ်ကင်းသူလေးပါ.. တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်လို့ သူ စိတ်မချမ်းသာလဲ ဇွတ်လုပ်ရတာ.. အဲဒါကို အလိုမကျ ဖြစ်နေ တာ”

“ဟုတ်ကဲ့.. ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး စည်းရုံးကြည့် ပါမယ်.. ဆရာကြီး”

“တပည့်တွေထဲမှာ မင်းအထက်ဆုံး.. သိက္ခာလဲ အရှိ ဆုံးမို့ ယုံယုံကြည်ကြည်လွှတ်ရတာပဲ”

“စိတ်ချပါ ဆရာကြီး”

“အေးလေ.. ဒါဆို ပြီးတာပဲ.. မင်း ဘာပြောဦးမလဲ”

“မရှိပါဘူး”

“ဒါဆို ဖုန်းချမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖုန်းပြောပြီးတော့ သူ မေမေရှိရာ ဧည့်ခန်းကို လာခဲ့ သည်။ မေမေက ချစ်စနိုးကိစ္စကို သူ ပြောပြ၍ သိထားပြီးသား။

“သား”

“ဗျာ.. မေမေ”

သူ မေမေဘေးမှာ ဝင်ထိုင်၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“သားကို ကြည့်ရတာ ပင်ပန်းနေသလိုပဲ”

“ဟုတ်လား . . မေမေ”

“သား . . နေကောင်းရဲ့လား”

ပုဏ္ဏ ပြုံးဖြစ်၏။

“မေမေက ဆရာဝန်အမေ ပီသလိုက်တာဗျာ . . လူတွေရင် နေကောင်းလား အရင်မေးတော့တာပဲ”

“ဒါပေါ့ . . သားမေမေပဲလေ”

“သား နေကောင်းပါတယ်ဗျာ”

“သိပ်အပင်ပန်းမခံပါနဲ့ သားရယ်”

“မပင်ပန်းပါဘူး . . မေမေ စိုးရိမ်ကြီးနေတာ”

“အမေဆိုတော့လဲ ဒီလိုပေါ့”

သူ မေမေ့ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

“သား”

“ဗျာ”

“ဒီနေ့ မေမေ့ဆီ မြတ်သင်းထုံလေး လာသွားသေးတယ်”

“ဪ . . ဟုတ်လား”

မေမေက ပြုံးတုံ့တုံ့နှင့် သူ့ကိုကြည့်ပြီး . .

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“သင်းထုံလေးက ဟိုတုန်းကထက် လှလာသလိုပဲ”

ဟု ထင်ကြေးပေး၏။သူ ဟက်ခနဲ ရယ်ရင်း . .

“မေမေ ထင်တာပါဗျာ”

ဟု စမိသည်။

ညိုညိုယဉ်ယဉ်စာလေးလှသော ဒေါက်တာမြတ်သင်း

ထုံကို မေမေက ချွေးမလောင်းနေရာ ပေးထားတာ။

သူက မနည်းကြီး တင်းမာထားရတာ။

“အမယ်တော် . . ကျုပ်ကပဲ ထင်ရဦးမယ်”

“ဟား . . ဟား”

သူ မေမေ့ကို ရယ်နေမိသည်။

မေမေက ယောက်ျားပီသစွာချောသော သား ခန့်ခန့်

ကြီးကို ငေးမဝအောင် ရှိသည်။

သားက ဆရာဝန်ပီပီ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နေတတ်တော့

ပိုပြီး ထင်းလင်းကာ ဥပမိရုပ် ပေါ်လွင်နေ၏။

သားကို မယုံလို့တော့မဟုတ်။သို့ပေမယ့် စိတ်မချတာ

လည်း အမှန်။ယောက်ျားလေးဆိုတော့ အတွေ့အထိ အမြူအ

ဆွယ်ကို ရှောင်ရှားတတ်တာ မဟုတ်။

“မေမေ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဘာလဲ သား”

“ဒီနေ့ ပရက်ရှာ မတိုင်းရသေးဘူး . . နွားနို့ကော
သောက်ပြီးပြီလား မေမေ . . မေမေက သားမေ့အောင် တမင်
စကားတွေ လွှဲနေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ် . . မေမေ နေကောင်းသားပဲ . .
နွားနို့လဲ သောက်မှာပါ . . မေမေက ဆန္ဒတစ်ခုပြင်းထန်နေလို့”

“ဘာများလဲ မေမေ”

မေမေ့ကို နားမလည်သလို သူ ကြည့်မိသည်။

“မေမေက မြေးထိန်းချင်နေတာ သားရဲ့”

“ဗျာ”

မမျှော်လင့်သောစကားပြီးတော့ အဆက်မစပ်မရှိဘဲ
မေမေက ပြောလာတော့ သူ အမ်းတမ်းတမ်းနှင့် ဘာပြောရမှန်း
မသိ။

“သင်းထုံလေးကို မေမေ သဘောကျတယ်”

ခပ်ရှင်းရှင်းပြောလာတော့ ပိုငြင်းရခက်သည်။

“စောပါသေးတယ်ဗျာ . . သား ငယ်ပါသေးတယ် . .

သေချာကြည့်ပါဦးဗျ”

ပုဏ္ဏက မေမေ့ရှေ့ သူ့မျက်နှာထိုးပြရင်း မျက်လုံးတွေ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မှိတ်ပြီးပြောသည်။

“နှစ်နှစ် သုံးနှစ်တော့ လူပျိုလုပ်ပါရစေ မေမေရာ”

“အင်းလေ . . သား သဘောပါ . . မေမေက စိတ်ပူလို့
ပြီးတော့ အိမ်ထောင်ရှိရင် တည်ငြိမ်တယ်လေ . . သားလဲ သိမှာ
ပါ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ မေမေရာ . . သား ထိန်းတတ်ပါတယ်”

“ကဲ . . မိုးချုပ်လှပြီ . . သား အိပ်တော့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေမေက စကားဖြတ်သလိုပြော၏။ အိပ်ရာပေါ် လှဲနေ
ရင်း မေမေ ဘာလို့ ချက်ချင်းကြီး စိတ်ပူရသလဲ တွေးမရ။
အစတုန်းက ခုလို အရေးတယူ သည်ကိစ္စကို မဆိုခဲ့ပါ။
သည်နေ့မှ သည်နေ့မှ သူ့အတွက် မေမေက စိတ်ပူသတဲ့။ မျက်
လုံးတောက်တောက်ကလေးတစ်စုံကို ဖျတ်ခနဲ သတိရမိသည်။

ချစ်စဉ်း . .

ချစ်စဉ်းကို သူ ပြုပြင်ပေးလို့ ရမှာတဲ့လား။

ဆရာကြီး ဘယ်လိုပဲဆိုဆို သည်ကလေးမလေးကို သူ
လိမ္မာလာအောင် မလုပ်ပေးနိုင်တာ သေချာသလောက်ပါ။
သူမ မျက်လုံးလက်လက်ကလေးတွေက မာနရှိမည့်ပုံ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မာနမျက်လုံးလေးတွေက သူ့ညွှန်ကြားမှု တစ်စုံတစ်ရာကို လိုက်နာမည်ပုံ မပေါ်ပါ။

သူ ပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်နာခံမှာလည်းမဟုတ်။ သူ့ သဘောနှင့် သူမ လုပ်ချင်စိတ်ရှိတာ လုပ်မည်။ သူ့အမိန့်ကို လုံးဝ သွေဖည်ဖို့ အသင့်ရှိနေတာတော့ သေချာသည်။

သည်တော့လည်း . .

သည်တော့လည်း ခုနှစ်ရက်တိတိ သည်းခံနေလိုက်ရုံ သာရှိသည်ပဲ။ သူမကို တိတ်တဆိတ်ကြည့်နေရုံအပြင် သူ ဘာ တတ်နိုင်မှာလဲ။

တစ်ပတ်ပြည့်လျှင် စာရေးအသစ်ရှာရမည်။ သူ ဆုံး ဖြတ်ထားလိုက်ရပေမယ့် မျက်နှာနွေးနွေးလေးနှင့် ချစ်စရာ ကောင်း လွန်းသော ချာတိတ်မကို လိမ္မာစေချင်သည့် ဆန္ဒက သည်တစ်ရက်တည်းမှာပင် သူ့ရင်ထဲ ဖြစ်ထွန်းလာသည်။

အထူးအဆန်းပါပဲ။

ဆရာကြီးကို စိတ်ချမ်းမြေ့စေချင်သလို သူကလေးကို လည်း သိမ်မွေ့နူးညံ့သူလေး ဖြစ်စေချင်သည်။

သို့ပေမယ့် သူမ အကြောင်းတွေက ကြားရတာမသက် သာ။ ကောင်လေး သူငယ်ချင်းပေါသလောက် မျက်နှာများသည် ဟု သတင်းထွက်သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဝင်းမွတ်မွတ် မျက်နှာလေးကိုမြင်ရတော့ ကြားရတာ အတိပါမလားဟု သံသယဝင်မိသည်။

ဆရာကြီးသမီးလေးကို သည်လောက် ချစ်စရာ တောင်းမှန်းလည်း သူ မသိခဲ့။ ပြီးတော့ သူမက ကိုယ့်အပေါ် ခပ်တင်း တင်း ခပ်ကင်းကင်း။

စေ့စေ့စပ်စပ်ပင်မကြည့်။ စိတ်ဆိုးနေလို့ပဲလား။ မခံချင် စိတ်နှင့် မကျေမနပ်ရှိနေလို့ပဲလားတော့ မသိပါ။

တကယ့်ကို ပကတိ သန့်စင်ရှင်းလင်းစွာ ဆက်ဆံခဲ့ပါ သည်။ အီလည်လည် အပြုအမူမျိုးတွေ မတွေ့ရ။

ကလက်တက်တက်မဟုတ်သလို မဝံ့မရဲ ရှက်စနိုးလည်း ဖြစ်မနေ ပါ။ ပုံမှန် နေရိုးနေစဉ်ကလေးနှင့် သူ့ကို ခပ်တန်းတန်း ပြောဆိုသွားခဲ့သည်။

တစ်စုံတစ်ရာ ဆွဲဆောင်မှုတွေနှင့် အထင်သေးစရာ လုပ်လာလျှင် ဆေးခန်းမှာမထားဖို့လည်း သူက ဆုံးဖြတ်ပြီး သား။

ဆေးခန်းဝန်းကျင်မှာ သူက သိက္ခာရှိရှိ လူရှိသေ အောင်နေလာခဲ့တာ။ သူပြော ငါပြော အပြောမခံနိုင်။ ဟိုထင် သည်ထင်လည်း အထင်မခံနိုင်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၃၈

ယန်းသီချင်း

အိမ်ထောင်ပြုလျှင်လည်း မေမေသဘောကျသူ
ကိုယ်တိုင်လည်း နှစ်သက်သူလေးကိုသာ ရွေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား
ပြီးသား။

ရှုပ်တာ ပွေတာ မေမေ မကြိုက်ပါ။

မေမေကိုချစ်တော့ မေမေ မကြိုက်တာမလုပ်ချင်။

အဲသည် ကိစ္စတွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ခဲ့ပါသည်။

အတွေးများစွာနှင့် သူ အိပ်ပျော်၏။

+ + + + +

အခန်း(၃)

ချစ်စနိုးဓာတ်ပုံ အယ်ဘမ်လေးတွေ တဖျပ်ဖျပ်လှန်ရင်း
ရင်ထဲမှာ ငိုချင်လာသလိုလို ချိသည်။

မြတ်တနိုးရယ်. .

ကံတရားကြီးက ဆန်းကြယ်တယ်နော်။

မြတ်တနိုးရဲ့ ဆန်းနေပုဏ္ဏဆီကိုမှ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက် မြိုက်

ချစ်စနိုး ရောက်ခဲ့ရတယ်။

အဲသည် အကြောင်းတွေ ပြောပြချင်လိုက်တာ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မြတ်တနိုး . .

ချစ်စနိုး သူ့ကို ခါးသီးစွာ မုန်းခဲ့ဖူးပါတယ်။နောက်တော့
လည်း တဖြည်းဖြည်း မေ့နေခဲ့တယ်။

သည်နေ့ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြုန်းခနဲတွေ့လိုက်ရတော့ . .

အံ့ဩတယ်။

ရင်နာတယ်။

ဝေဒနာတွေ အသစ်ဖြစ်လာတယ်။

သူ့ကို ချစ်စနိုး မကျေနပ်ဘူး။

မြတ်တနိုးကို သူ သင်ခန်းစာတွေ နာနာကျင်ကျင် ပေး
ခဲ့ဖူးတာ။မြတ်တနိုးက သူ့ကို သိပ်မျှော်လင့်ချက်ကြီးမားခဲ့တာ။

သူ မြတ်တနိုးကို အရူးလုပ်ခဲ့တာ။

မြတ်တနိုး ရင်နင့်အောင် ခံစားခဲ့ရတာ။

အဲဒါတွေအားလုံး ချစ်စနိုးရင်ထဲမှာ မှေးမှိန်နေသလို
ရှိခဲ့ပြီးမှ သူ့ကို ပြန်တွေ့ရတော့ အဟောင်းတွေ တစ်ပတ်
လည်လာတယ်။

သူ့နာမည်ကိုစပြီး သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးအဆုံး ချစ်စနိုး
မုန်းတီးနေခဲ့ပါသည်။

ဆေးခန်းလေးတစ်ခုမှာ အကူစာရေးမလေးလုပ်ဖို့

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဖေဖေဘယ်လောက်ပဲပြောပြော ချစ်စနိုး ဂျစ်ပြရင် ရေရှည်
မခံနိုင်ပါဘူး။

အလွန်ဆုံးတစ်ပတ်ပေါ့။တစ်ပတ်လောက်နေလို့မှ
ချစ်စနိုး ဆက်ဆိုးနေရင် ဖေဖေလွှတ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

သားအဖချင်းပဲ သိတာပေါ့။ဒါပေမယ့် မြတ်တနိုးရယ်။
လုပ်ဖို့ မရည်ရွယ်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို ဟိုးအစောကြီးကတည်း
က လုပ်ချင်နေတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကြောင့် ပူးတွဲလုပ်ရတော့မယ်။

ဆန်းနေပုဏ္ဏဆိုတဲ့ လူလည်ကြီးကို အလဲထိုးနိုင်အောင်
ချစ်စနိုး ကြိုးစားမယ်။

ချစ်စနိုးနဲ့ သူ တွေ့ကြသေးတာပေါ့နော်။ဒါပေမယ့်
ချစ်စနိုး သူ့ကို ဘယ်တော့မှ မချစ်မိစေရဘူး။

သူ ချစ်စနိုးကို တသသနဲ့ ဖြစ်ကျန်ရစ်အောင် . .

မြတ်တနိုး ခံစားမှုတွေ သူ တစ်ပြန်တစ်လှဲ ခံစားရ
အောင် . .

ကျေနပ်မှုတစ်ခုနှင့် သူမ နှုတ်ခမ်းတွေ ပြုံးလာရသည်။
သူမ မျက်လုံးတွေထဲ လျှို့ဝှက်သော အကြံတို့နှင့် တလက်လက်
တောက်ပရိပ် ထင်းလာသည်။

တွေ့ကြသေးတာပေါ့ . . ဆန်းနေပုဏ္ဏရယ် . .

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၄၂ ပန်းသီဗို

မြတ်တနိုး ဓာတ်ပုံလေးကို ရင်ခွင်ထဲပိုက်ထားပြီး
ချစ်စနိုး မျက်လုံးတွေ တဖြည်းဖြည်း အေးစက်ခြင်းအရောင်
ပြောင်းလာ၏။

+++++

အခန်း(၄)

မနက်မိုးလင်းစမှာပဲ ပုဏ္ဏ နိုးလာခဲ့ပါသည်။

မနက်စောစော အိပ်ရာထနေကျမို့ မျက်လုံးတွေက
အကျင့်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ဆေးခန်းက မနက်ပိုင်းလည်းရှိတာမို့ သူ
စောစောနိုးထပြီး ပြင်ဆင် ရသေးသည်။

ထမင်းစားခန်းကို လျှောက်လာတော့ မေမေ့ကို
တွေ့ရ၏။

“ဂွတ်မောနင်း . . မာမီ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သူက မေမေ့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“မျက်နှာဖြင့် မသစ်ရသေးဘူး . . ပါးစပ်ပုပ်နဲ့”

မေမေက သူ့ကိုစ၊သည်။

“မေမေကလဲ မျက်နှာမသစ်ခင်တွေ့တော့ မျက်နှာမသစ်ခင် နှုတ်ဆက်ရတာပေါ့ . . မနှုတ်ဆက်ဘဲ ခဏထားခဲ့ပြီး မျက်နှာသစ်ပြီးမှ နှုတ်ဆက်ရမှာလား မေမေ”

သူ့စကားကို မေမေ ရယ်သည်။

“ပြီးတော့ ပါးစပ်မပုပ်ပါဘူးဗျ . . ညက သွားတိုက်အိပ်တာ . . တစ်ရေးနိုးတော့ မောက်ဝပ်ရုံ(ခံတွင်းသန့်အမွှေးရည်)နဲ့ ပလုတ်ကျင်းထားတာ အခုသွားမတိုက်ဘဲ ဒီအတိုင်းမုန့်စားလို့ ဖြစ်တယ်ဗျ . . သားက ပါးစပ်အမြဲ သန့်နေမှ”

“မေမေက ချစ်လို့စတာပါ သားရယ်”

သူ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး ခြေလက်မျက်နှာ ဆေးသည်။

“လာ . . သား ထိုင် . . ကော်ဖီသောက်ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . မေမေကော”

“သားနဲ့အတူတူ သောက်မှာပေါ့”

သူ ကျေနပ်အောင် မေမေက ပြောသည်။မေမေပြင် ဆင်ကျွေးသမျှကို စားသောက်ပြီး သူ ခြံထဲခဏ ဆင်းလိုက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သည်။ပြီးမှ ရေချိုး အဝတ် အစားလဲ၏။

“မေမေ”

“ပြော . . သား . . မေမေနဲ့ပတ်သက်ပြီး မှာတာတွေ မေမေ အလွတ်ရနေပြီ . . မပြောနဲ့တော့ အာညောင်းတယ်”
မေမေ ပြုံးရွှင်စွာပြော၏။

“အင်းပါ . . နေ့စဉ် မှာနေကျဟာတွေ မေမေသိရင် ထပ်မမှာတော့ပါဘူး”

“သိပါတယ် . . ဒေါက်တာကြီးရယ်”

“ဒါဆို ဆေးခန်းပိတ်ပြီး သား မြို့ထဲဆက်သွားမှာ . . မေမေ ထမင်းစား မစောင့်နဲ့နော် . . ဟိုတစ်နေ့က မရသေးတဲ့ ဆေးတွေ ထပ်ရှာရဦးမယ်”

“အင်းပါကွယ်”

သူ မေမေ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခဲ့၏။

ကားမောင်းလာရင်း သူငယ်ချင်း မော်သက်ကို သတိရသည်။အင်း ဖိုးမော် ပျောက်ချက်သားကောင်းနေလိုက်တာ။

မော်သက်က သူ အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်း။

သည်ကောင့်ကို သူ ညစ်နေတာတွေ ပြောပြချင်ပါသည်။သည်ကောင်က စေ့စပ်ပြီးသား ကောင်မလေးနှင့်ဘာနှင့်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“တပည့်တွေထဲမှာ မင်းကို ယုံကြည်စိတ်ချတယ်”

ဆရာကြီးစကားကို ကြားယောင်ပြီး သူ ပခုံးတွန့်မိ၏။
သုန်မှုန့်တင်းမာနေသော မျက်နှာလေးတစ်ခုကို ချက်ချင်း
ပြန်မြင်သည်။

သည်နေ့ရော သူမ ဘာတွေ ထွင်းမည်မသိ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူကတော့ အလျော့ပေးထားရမှာ။

ဆေးခန်းရှေ့ ကားရပ်တော့ ရှစ်နာရီတိတိ။သူမကို
အရိပ်အယောင်လေးပင် မမြင်ရ။

သူ ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းရင်း ဆေးခန်းရှိရာ လျှောက်လာ
ခဲ့သည်။ဆေးခန်းတံခါးကို ဖွင့်ဝင်၊မီးချောင်းကိုဖွင့်၊ ယူလာသော
ဆေးအိတ်ကို စားပွဲပေါ်တင်ရင်း မောင်ဦးကို သတိရမိသည်။

မောင်ဦးဆို သူ့ထက် အရင်ရောက်ပြီး လုပ်စရာလေး
တွေ လုပ်ထားပေးနေကျ။

ချစ်စနိုးကိုလည်း သော့တစ်ချောင်း ပေးထားမှဟု
တွေးဖြစ်သည်။သည်နေ့ ဆေးခန်းလာဖွင့်ရတာ ခါတိုင်း နှင့်မတူ။
တစ်ခုခုကို သူ့စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ပြောရခက် သော
ခံစားမှုပါပဲ။

သေချာတွေးကြည့်တော့ သူမနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

စိတ်ထဲ လှုပ်ရှားနေမိတာပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။

သူ ခုံတစ်လုံးမှာဝင်ထိုင်သည်။သူ့ထက်စာရင် ဆေး
ခန်းကို ကြိုရောက်နေရမည်ဆိုတာ သူမ သိပုံမပေါ်။သိလည်း
လာမှာမဟုတ်ပါဘူး။

စိတ်ပျက်စွာ လက်လျှော့တွေးနေတုန်း သူမတို့ ကား
လေး ဆေးခန်းရှေ့ လာရပ်ပြီး သူမက လှပစွာဆင်းလာ သည်။

မိုးပြာရောင် ဝတ်စုံလေးနှင့် ဖိနပ်အပါးလေးနှင့် မနေ့
က ညနေကလောက် မျက်နှာလေးကို ခြယ်မထားပေမယ့်
နှုတ်ခမ်းနီပါးပါးတော့ တင် ထားသည်။

သူမက သူ့ကို စူးဒဲ တစ်ချက်ကြည့်၏။

အိပ်မက်လိုပဲ မြတ်တနိုးရယ်။

စနိုး သူနဲ့အတူ ဆေးခန်းတစ်ခုတည်းမှာ ရှိနေရတာ။

သူနဲ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာဆုံရတာ။

ခုလိုမျိုး အတွေးထဲမှာတောင် စိတ်ကူးမယဉ်ဖူးဘူး။

သိပ်ကျေနပ်စရာ ကောင်းနေပြီ။

တမင် ဖန်တီးယူရင်တောင် ခုလောက် အဆင်ပြေ

ချောမွေ့ဖို့ လွယ်မယ် မထင်ဘူးနော်။

တနိုး . . တနိုးကို အနားမှာထားပြီး ပြောချင် လိုတာ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သူ့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး သိသိသာသာ ခြေလှမ်းနှေးသွား
တာတွေရတော့ ပုဏ္ဏ ပြုံးချင်ချင်။ သူမက တစ်ခုခုကို စဉ်းစား
နေသလို တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာ၏။

သူမလက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံအိတ်လေးနှင့် မဂ္ဂဇင်းတစ်
အုပ်ပါ ရောကိုင်ထားသည်။

ပုံစံလေးက အေးအေးလူလူ။ အပူအပင် ကင်းမဲ့တာ
နောက်ကျနေသည့်ကိစ္စကို ခေါင်းထဲပင်ထည့်ပုံမပေါ်။

ပုဏ္ဏ သော့ချိတ်ထဲမှ သော့တစ်ချောင်းကို ဖြုတ်ယူ
လိုက်ပြီး ဆေးခန်းထဲဝင်လာသော သူမကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

“ဘာလဲ”

“သော့လေ”

သူ့ကို သူမက ဘုကြည့်ကြည့်သည်။

“သော့မှန်း သိတယ်”

မကျေမနပ်ပြောပုံလေးက မာရေကျောရေ။

သူ စဖို့ မရည်ရွယ်ပါ။ စလိုက်တာလည်း မဟုတ်။
သို့သော် သူ့စကားက ပြက်ချော်ချော် ဖြစ်သွားမလားပဲ။

“ဆေးခန်းသော့”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“မင်း ယူထားဖို့”

“ဘာလို့ ယူထားရမှာလဲ”

“ကြိုရောက်ရင် အထဲဝင်လို့ရအောင်”

“ဟာ . . နေပါစေ . . နေပါစေ”

သူမက ပြာပြာသလဲ လက်ကျပြသည်။

“ကြိုရောက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ကောင်းရော။ တော်တော်အားကိုးလောက်သည်

အကူမလေး။

“တစ်ခါတလေ ကြိုရောက်နေခဲ့ရင် . . ”

“ဘယ်တော့မှ ကြိုမရောက်ပါဘူး . . စိတ်ချ”

“ဟင် . . ”

သူ စက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်၏။

နုနုထွတ်ထွတ်ပုံစံလေးကိုကြည့်ရင်း ဘာကိုဘယ်လို
ဆက်ပြောရမှန်းလည်း မသိတော့ပါ။

တိုငုတ်ငုတ် ဆံပင်လေးကို မရမကစုပြီး ချည်ထားတာ
ကိုပဲ သူ ကြည့်နေမိတော့သည်။

++++

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း(၅)

သူမက သူ့ရှေ့ရပ်နေရာမှ စားပွဲရှိရာလျှောက်သွားတော့ သူ သတိဝင်ကာ အကြည့်လွှဲမိပါသည်။

လူနာတစ်ဦးရောက်လာတော့ သူမနှင့်သူ စကား ဆက်မပြောဖြစ်တော့။သူမက ခပ်အေးအေးထိုင်ကာ စာအုပ်ဖတ်နေသည်။သူ့ကို ကူညီဖို့ စိတ်ကူးရှိပုံမပေါ်ပါ။

“ဒေါက်တာ.. ဒေါက်တာကော.. ဒေါက်တာ”

ပျာပျာသလဲမေးရင်း ပြေးဝင်လာသော လူတစ်ယောက်

ကြောင်နှစ်တောင်စာအုပ်တိုက်

ကြောင့် သူပင် ထိတ်လန့်စွာ မတ်တပ်ရပ်မိသည်။

“ကားတိုက်သွားလို့.. ကားတိုက်သွား”

အဲသည်လူနောက်မှာ လူအုပ်ကြီးက လိုက်ပါလာသည်။လူနှစ်ယောက်က လူတစ်ယောက်ကို ပွေ့ထား၏။

ချစ်စနိုး မျက်လုံးလေးပြူးရင်း ပွေ့ထားသော လူဆိုအကြည့်ရောက်မိ၏။

“အောင်မလေး..”

ရင်ထဲ လှုပ်ခနဲ အေးသွားကာ ဆေးခန်းအတွင်းဘက်က ထွက်လာသော ပုဏ္ဏားအင်္ကျီစကို ဖမ်းဆွဲကာ သူ့နောက်ကျောမှာ မျက်နှာကပ်ထား မိသည်။

လက်ဖျားတွေ အေးစက်စေးထန်းကာ သွေးအလိမ်းလိမ်းနှင့် လူကို မျက်စိထဲ စွဲထင်နေသည်။

“ချစ်စနိုး”

ဆတ်ခနဲ သူ့အင်္ကျီစကို ဆွဲလိုက်တာလည်း သိသည်။ ကျောပြင်မှာ နူးညံ့သော အတွေ့လေးကိုလည်း ခံစားရသည်။

ပုဏ္ဏားစိုးရိမ်သွားရင်း သူမ အမည်ကို ရေရွတ်သတိပေး၏။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး.. လူတွေ မအံ့ပါနဲ့ခင်ဗျာ..”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လူနာ သတိတစ်နေပုံရတယ်.. နည်းနည်းဖယ်ကြပါဗျာ”
 ပုဏ္ဏက လူနာဆီတိုးသွားပြီး သွေးခွန်နှုန်းစမ်းသည်။
 “ဆေးရုံပို့မှဖြစ်မယ်.. လိုအပ်တာတွေ ကျွန်တော်
 လုပ်ပေးပါမယ်”

“ကိုနေပြည့် .. စနိုးကြောက်တယ်”
 သူ့ကျောပြင်မှ မခွာသော ချစ်စနိုးကြောင့် သူ ပိုပြီး
 စိတ်ညစ်သွားရ၏။

“လာ.. အခန်းထဲ လာထိုင်နေ.. ကြောက်တတ်ရင်
 မကြည့်နဲ့”

မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်ဖြစ်နေသော သူမကို
 ဆေးခန်းထဲ ခေါ်လာပြီး သူ လူနာအတွက် လိုအပ်တာတွေ
 အလျင်အမြန် လုပ်ပေး၏။

လူနာ သက်တောင့်သက်သာ ကားနှင့်ပါသွားမှ ဆေး
 ခန်းအတွင်းပြန်ဝင်လာကာ ဗေစင်မှာ လက်ဆေးရင်း ချစ်စနိုး
 ကို ကြည့်မိ၏။

ချက်ချင်းပဲ သူမ သူ့ကို နေပြည့်ဟု လွှတ်ခနဲ ခေါ်
 လိုက်တာ သတိရသည်။

နေပြည့် ..

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အဲသည်လို ဘယ်သူ ခေါ်ဖူးပါလိမ့်။
 ဪ.. သတိရပြီ။ ကုန်ကြွေး.. ကုန်ကြွေး ခေါ်ဖူးတာ။
 “ပုဏ္ဏဆိုတာ ပြည့်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတာပဲ.. အဲဒါ
 ကြောင့် နေပြည့်ပေါ့” ဟု ကုန်ကြွေး ပြောဖူးခဲ့တာ။

“ဟိတ်.. ခုထိ လန့်နေတုန်းပဲလား .. ရေလေး
 ဘာလေးသောက်.. ခင်ဗျားပါ ဆေးရုံရောက်နေဦးမယ်..
 ဆေးခန်းဆိုတာ ဒီလိုပဲ အရေးပေါ်တွေလဲ လာတတ်တယ်..
 ကြောက်တတ်ရင် မကြည့်နဲ့ပေါ့ .. ခင်ဗျားက ကျုပ်ဆွဲထား
 တော့ ကျုပ်က ဘယ်လို ဆေးကုမလဲ”

ချစ်စနိုး သူ့ကို မော့ကြည့်နေမိသည်။
 ဒေါက်တာဆန်းနေပုဏ္ဏရယ်..
 ရှင်ကို စနိုး ဘာလို့ နေပြည့်လို့ မရည်ရွယ်ဘဲ ခေါ်
 မိသလဲ။

ဟင့်အင်း .. မခေါ်ချင်ဘူး။
 အဲဒါ မြတ်တနိုးတစ်ယောက်တည်း ခေါ်ခဲ့တာ။
 သူ ခေါ်ခဲ့သလိုပဲ။ ရှင်က သူ့ကို နေမင်းလို့ ပူလောင်
 ခြင်းတွေ ပေးခဲ့တယ်။ မြတ်တနိုး နှလုံးသားနှုတ်လေး ပူပြင်းမှု
 အောက်မှာ နွမ်းခြောက်ခဲ့ ရတယ်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ချစ်စနိုးက အဲသည်လို မနွမ်းခြောက်ချင်ပါဘူး။

သူမ ဖျတ်ခနဲ မတ်တပ်ရပ်ရင်း အတွင်းခန်းထဲမှ လိုက်ကာလေး ဖယ်ရှားကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

ပုဏ္ဏ သူမကို လိုက်ကြည့်ရင်း သူ့ကျောပြင်မှာ သူမ သုံးနေကျ မွှေးရနံ့လေးတွေ စွဲထင်ကျန်ရစ်တာ သိရှိခဲ့စားရသည်။

သူ ပြောသလိုပဲ ချစ်စနိုး ရေတစ်ခွက်ခပ်သောက်သည်။လည်ချောင်းတစ်လျှောက် ခြောက်ကပ်နေတာတွေ ခုမှ နေသားကျသည်။

“အိုကေလား”

ဆန်းနေပုဏ္ဏက ချစ်စနိုး အနားရောက်လာပြီး မေး၏။

“အင်း . . .”

“ပြီးရော . . ပြီးရော . . မူးရင်ဘာရင်ပြော”

သူမ ရှက်သလိုတော့ ပြုံးဖြစ်၏။

ပုဏ္ဏ လှည့်ထွက်လာတော့ သူမက ပျာပျာသလဲ လိုက်လာပြီး . .

“နေဦး . . နေဦး”

လက်ကလေးနှစ်ဖက် ကာပြ၏။

ကြောင်နှစ်တောင်စာအုပ်တိုက်

“ဘာလဲ”

သူ ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးသည်။တစ်ခုခုဆိုတာတော့ မပြောခင်ကတည်းက သိနေပြီးသား။

“ကျွန်မ အပြင်သွားမလို့”

“ဘာ”

“အဲဒါ အိမ်ကလာကြိုရင် ခဏစောင့်ခိုင်းထား . . ဦးမိုးကြီးက အိမ်ကိုပြန်မပြောပါဘူး . . ရှင်လည်း မပြောနဲ့ပေါ့”

သူမက ပြောချင်တာကိုပဲ ဆက်တိုက်ပြောသည်။
ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်။ဆေးခန်းကို အကြောင်းပြပြီး သူမ ညာဖို့ စဉ်းစားနေပြီပဲ။

အဝင်မကျ ဖြစ်သွားရပေမယ့် အချို့သာဆုံးနာရှင်အောင် သူ ပြောဖို့ ကြိုးစားသည်။

“ဆရာကြီးကို မလိမ့်တပတ် မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့ . . မင်း ဖခင်မေတ္တာကို နားမလည်ဘူးလား . . မင်းကို ဆရာကြီးက သိပ်လိမ္မာစေချင်တာ . . မင်း လိမ္မာပြလိုက်စမ်းပါလား”

ဟု ပြောပစ်ချင်လှ၏။

“ဟော . . လာကြပြီ”

ဪ . . ကြိုကြိုတင်တင် ချိန်းထားပါလား။ဒါမျိုးကျ

ကြောင်နှစ်တောင်စာအုပ်တိုက်

တတ် ပါ။

သူမ အသံစူးစူးလေးကြောင့် လမ်းမပေါ်လှမ်းကြည့်
တော့ ကားတစ်စီးထဲမှာ ကောင်လေး ကောင်မလေးတွေ
တချင်းချင်း။

ချစ်စနိုးနှင့်ရွယ်တူ ပျော်ပျော်သွက်သွက်ကလေးတွေ။

“သွားမယ်နော်. . ဘိုင့်ဘိုင့်. . ”

သူ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိခိုက် သူမက အလျင်စလို သွားဖို့ပြင်
သည်။

“နေပါဦး”

“ဟာ. . ဟိုမှာ စောင့်နေကြပြီ”

“ဘယ်သွားမှာလဲ”

ချစ်စနိုး သူငယ်ချင်းတွေဆီ လှမ်းကြည့်ပြီး လက်ပြ၏။

“ခဏစောင့်”

ဟု အသံကျယ်လေးနှင့် အော်ပြောသေးသည်။

“ဟာ. . စွတ်မအော်နဲ့လေ”

ပုဏ္ဏက သူမကို ငေါက်မိသည်။ သူမ ဇက်ကလေးပုပြီး
လျှာလေးထုတ်ပြ၏။

“မြို့ထဲ. . မြို့ထဲပါ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မြန်မြန်ဖြေ အေးရောဆိုသလို ခပ်လောလောလေး
ဖြေ၏။

သူမ ဟန်ပန်လေးက ချာတိတ်ပေါက်စနလေးလို
မြဲသွက်ကာ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ။

“သွားမယ်နော်. . သွားမယ်နော်”

မျက်လုံးကလေး တဖျပ်ဖျပ်လက်ကာ ခေါင်းလေး
တဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ခွင့်တောင်းတော့ ပုဏ္ဏ ငြိမ်ကျသွားရ
၏။

သူမက သူ့ရှေ့မှ ငုံ့လျှိုးကာ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွား
တော့သည်။

သူ တားမြစ်ဖို့ ဝန်လေးတွန့်ဆုတ်ကာ အလိုလိုက်ချင်
စိတ်လိုက်လျှော့ချင်စိတ်တွေ တလိမ့်လိမ့် ဝင်လာရသည်။

နာမည်လေးနှင့်လိုက်အောင် ချစ်စနိုးဖြစ်အောင်
လုပ်တတ်လွန်းသူလေးပဲ။ သူမ အသံနှင့် ဟန်ပန်လေးကို
သနားစိတ်နှင့် ခပ်မာမာထားဖို့ စိတ်ကူးပျက်သွားရသည်။

ဆရာကြီးကိုတော့ သိထားအောင် ပြောပြထားရမည်။

ဒါလည်း ကိုယ့်ဘက်ပါအောင် ဆွယ်နည်းလေးပေါ့။

သူမကို လိုက်လျော့တော့ သူမဘက်ကလည်း တစ်ခုခု

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၅၈ ပန်းသီပေါ

ပြန်လိုက်လျော့နိုင်လိမ့်မည်။

ဆေးခန်းတွင်းမှာ ကျောက်ရုပ်လို ထိုင်နေရတာထက်
စာရင် အပြင်ထွက်လည်ပတ်ရမှာ သူမအဖို့ ပျော်မှာပေါ့။

ကားတံခါးကို ဟေးခနဲ အော်ရင်းဖွင့်ကာ ဝင်ထိုင်ရင်း
ဘေးနားက ကောင်လေးနှင့် ပခုံးချင်းတိုက်ပစ်လိုက်တာ မြင်ရ
တော့ သူ့မျက်နှာ ပျက်သွားရသည်။

ဘယ်လိုလေးလဲ။

နားလည်ရခက်လှသလို ကျောခိုင်းလိုက်စဉ်မှာပဲ
ကားတံခါးပိတ်သံ ဂျိုင်းခနဲ အတူ ကားမောင်းသံ ဂျိုင်းခနဲပါ ကြား
လိုက်ရပြီး ပြိုင်တူရယ်သံ ဟီးခနဲပါ မရှေးမနှောင်း ကြားလိုက်ရ
၏။

သူတို့အုပ်စုကြည့်ရတာ ပျော်ပျော်ကဲကဲတွေ။
ဆန်းနေပုဏ္ဏ သက်ပြင်းတစ်ချက် နို့ ဖြစ်၏။
ခက်သေးတယ်. . ချစ်စနိုးရယ်။

+ + + + +

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း(၆)

“စနိုး”

“စနိုး”

“ချစ်စနိုး”

“ဟိတ်. . ချစ်စနိုး. . ချစ်စနိုး ဘယ်မှာလဲ”

ပိုင်ပိုင်က အဆက်မပြတ်ခေါ်ရင်း တစ်ခန်းဝင်
တစ်ခန်းထွက် လိုက်ရှာနေသည်။ ချစ်စနိုး ကြားနေပေမယ့် နား
ကြပ်ကက်ဆက်လေးတပ်ကာ မျက်လုံးလေး မှိတ်ထားလိုက်၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကိုလတ် ပိုင်ပိုင် ဘာလို့အော်နေမှန်းလည်း သူမ သိသည်။ သိလို့လည်း မကြားဟန်ပြုနေတာ။

ကိုလတ်က ငွေမလျှော့ဘဲ ချစ်စနိုးအခန်းတံခါးကို တဖုန်း ဖုန်း လာထုနေသည်။

“ချစ်စနိုး . . ချစ်စနိုး”

“အိပ်နေတယ်”

ချစ်စနိုးက နားကြပ်ကက်ဆက်ကို မဖြုတ်သေးဘဲ အော်ဖြေလိုက်၏။

“လုပ်မနေနဲ့ . . တံခါးဖွင့်”

မတတ်သာလို့သာ တံခါးဖွင့်ပေးရတာ။

“ငါ့ ဂစ်တာကြိုး နင်ဖြတ်တာဆို”

“ဟာ . . ဒါလေးများ အရေးတကြီးလုပ်လို့ . . ပြန် တပ်လိုက်ပေါ့ . . ဘာလို့ အော်နေရတာလဲ”

“အမယ် . . ကြိုးပြတ်သွားရင် ကြိုးပြတ်သွားတဲ့အ ကြောင်း လာပြောပေါ့ . . မသိသလို မှေးနေတယ်”

“ကိုကြီး ဂစ်တာမှတ်လို့”

“ညာပြန်ပြီ”

“တကယ်ပါဆို”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ငါ ခေါက်ပစ်လိုက်ရ”

ပိုင်ပိုင်ရွယ်တော့ ချစ်စနိုးက နောက်ဆုတ်ရှောင်သည်။

“ဒီမှာ နာမည် အထင်အရှားထိုးထားတာ . . မတွေ့ဘူး လား”

“ညက မီးပျက်နေတယ်လေ”

“အေးပါ . . အရှောင်ကောင်းသွားတယ် . . ဒါပေမယ့် ဘယ်သူ့ဂစ်တာပြတ်ပြတ် ယူတီးတဲ့သူက ပြောပြ အသိပေးရ မယ်”

“ကြီးကျယ်လို့ . . တော်ပြီ လာဆူမယ် မကြံနဲ့ . . ဖေဖေနဲ့ သွားတိုင်ပစ်မယ်”

ချစ်စနိုးက လက်ညှိုးကလေးတရွယ်ရွယ်နှင့် ဒြိမ်း ခြောက်ပစ်၏။

“သူကပဲ ဂစ်တာကြိုးလဲ ဖြတ်သေး . . သူကပဲ ဖေဖေ နဲ့လဲ သွားတိုင်ချင်သေး . . ငါ ကိုင်ပေါက်လိုက်ရ”

“ရတယ် . . ပေါက်လိုက်လေ . . ဟိုမွေ့ရာပေါ်ကို ”

ချစ်စနိုး ခုတင်ရှိရာ မေးငေါ့ပြသည်။

“ဝရန်တာကနေ ပစ်လိုက်မှာ”

“အံမယ်လေး . . ပြောရုံနဲ့တင် အသည်းအေးတယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သူမက ကြောက်ရွံ့သလို ရေရွတ်ပြီး တံခါးပြန် ပိတ်ပိတ်
ပြင်သည်။

“ဟိတ်.. နေပါဦး.. မတီးတတ်တီးတတ်နဲ့ ကြိုးတွေ
အကုန်ပြတ်ကုန်ပြီ.. အဲဒါ လျော်”

“ဘယ်လိုလဲ.. ဘယ်လို အစ်ကိုပါလိမ့်... ဒါမျိုး
တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူး”

“လုပ်မနေနဲ့.. ငါ့မှာ ပိုက်ဆံပြတ်နေတယ်”

“အဟင်း.. အလုပ်နဲ့လူက ပိုက်ဆံပြတ်တယ်ဆိုတော့
ချစ်စနိုးတို့က ဘယ်နားသွားနေရမလဲ”

“ချစ်စနိုးလဲ အခု အလုပ်နဲ့ပဲ”

“အထင်မကြီးပါနဲ့.. လခလေးက မဖြစ်စလောက်..
အောက်ကျနောက်ကျနိုင်သေး.. ဒါလဲ ရဖို့ မသေချာသေးပါ
ဘူး ချစ်စနိုးက သူ့မှ မကူညီဘဲလေ”

“ဟာ.. အကျိုးအမြတ်ရှိအောင်တော့ လုပ်ဟာ”

“ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ”

“အင်း”

ကိုလတ်က စဉ်းစားနေ၏။

“ဟုတ်ပြီ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ပြော”

“ချစ်စနိုးအလုပ်က ပုဂ္ဂလိကပဲဟာ.. သုံးလစာ ကြို
ထုတ်ပေါ့.. ဟဲ့.. ဟဲ့.. မဆင်းတစ်ရက် ဆင်းတစ်ရက်လဲ
ရတယ်”

ချစ်စနိုးလေးက မျက်လုံးလေး ထောင့်ကပ် စဉ်းစားကာ
နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း ပြုံးလာသည်။

“မဆိုးပါဘူး.. ကိုလတ် အိုက်ဒီယာ ဂွတ်ဒီတယ်”

ပိုင်ပိုင် ပဲခုံးကို ဘန်းခနဲလှမ်းရှိုက်ကာ ထအော်၏။

“ဟုတ်ပြီ.. ဟုတ်ပြီ.. ဒီလို နည်းဈေးကောင်းလေး
တွေ ညွှန်စမ်းပါ.. အဲဒီ ဝေါက်တာကြီးကို ပညာပေးဖို့ ဒီတစ်ခါ
ကိုလတ် မဆိုးဘူး တော်တယ်”

“ငါ့များ.. လူ့ထက် အငယ်ကျနေတာပဲ”

“ကိုလတ်ရာ.. တစ်ခါတလေ မောင်လေးလုပ်ပေါ့
.. ချစ်စနိုးမှာ မောင်လေးမှ မရှိတာနော်.. ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟာ.. အဓိပ္ပာယ် မရှိတာ”

ပိုင်ပိုင်က ခါးသီးစွာငြင်း၏။

“ကိုလတ်က တော်တော် အကြီးဖြစ်ချင်နေတယ်..
လုပ်မနေနဲ့ ကိုကြီးထက်တော့ မကြီးနိုင်ဘူး.. အသတ်က

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အလတ်ပဲ”

အနိုင်ပိုင်း ပြောပုံလေးက ချစ်စရာ . .

ကိုလတ် တဟားဟား ရယ်နေမိသည်။

သူ ရယ်နေတော့ အခွင့်အရေးရကာ တံခါးပိတ်ပို့
ပြင်သည်။

“ဟိတ် . . ဟိတ် . . ဂစ်တာကြိုးဖိုး”

“မပေးနိုင်ဘူး”

“အေး . . ရတယ် . . ရတယ် . . မနေ့က ဆေးခန်းက
နေ လစ်ထွက်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လျှောက်လည်တာ ဖေဖေ
တိုင် . . ”ချစ်စနိုးက စကားမဆုံးခင် ကိုလတ်ပါးစပ်ကို မမှီမကမ်း
လှမ်းပိတ်ထားလိုက်၏။

“ကိုးတိုးပြောပါ . . ဖေဖေ ကြားတော့မှာပဲ”

“တိုင်မယ် . . သွားတိုင်မယ်”

အခုမှပဲ အကွက်ကောင်းကို ရှာတွေ့သွားပုံနှင့် ကိုလတ်
က ခပ်တင်းတင်း။

“ပေးမယ် . . ပေးပါ့မယ်ဆို”

မနေ့က ကိုလတ်နှင့် ပက်ပင်းကြီး လာတွေ့တာမို့

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တို့လတ် သိသွားခဲ့တာ။ ကံကိုက ညံ့တာ။

“ဘာလဲ . . ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

ကိုလေးက ရောက်လာပြီး ဝင်မေး၏။

ချစ်စနိုးက မပြောဖို့ မျက်ရိပ်တွေပြသည်။

“ပိုက်ဆံချေးနေတာ”

“အတိုးနဲ့လား”

“ဒီအတိုင်း”

“ဒါဆို ငါလဲ ရသလောက် ချေးမယ်ဟေ့ . . ပွတာပဲ”

“လောဘ ကျောက်ပဲနေပြီ”

“ကပ် ကပ်ဟာ . . ချေးမယ့်လူ ရှိလို့ကတော့ ချေးသ
လောက် ယူထားမယ် . . ကဲ . . ပြော ဘယ်လောက်ချေးမှာလဲ”“ဟာ . . ဒီကိစ္စထဲ ဝင်မပါစမ်းပါနဲ့ . . သွားစမ်းပါ သွား
သွား . . ဒါ မင်းနဲ့ မဆိုင်ဘူး မော်မော်”

ကိုလေးမော်ကို ပိုင်ပိုင်က ဇွတ်အတင်း နှင်လွှတ်သည်။

“ဆူညံနေတာပဲကွာ . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ကိုကြီးပါ အနားရောက်လာတော့ ပိုင်ပိုင်မျက်နှာကြီး
ရှုံ့မဲ့လာ၏။ ရခါနီးတဲတဲကလေးမှပဲ အရှုပ်တွေဝင်လာတော့
တယ်ဆိုသောပုံစံ။ ခုလို ဖြစ်သွားတာကို ချစ်စနိုး ကျေနပ်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၆၆ ပန်းသီဇင်

လိုက်တာ။

ဘယ်နှယ့် ညီမဆီက ငွေညှစ်ရတယ်လို့။

သူ့ ပိုက်ဆံဆို တွန့်တိုတတ်လွန်းသော ချစ်စနိုးအဖို့
ကိုလတ် လုပ်ပုံကြီးက အိပ်မပျော်ချင်စရာ။
တကယ်ကွာ ရှားတဲ့ ကိုလတ်။ ရှားတယ်. .

+ + + + +

အခန်း(၇)

ကိုကြီး မစွဲတာတွေ သုံးယောက်သား ဝိုင်းဖွဲ့ထေ့ကြ
ရင်း ဟားနေကြတာ။

ကိုကြီးမျက်နှာကြီးရဲလျက် ဒေါသတွေဖြစ်နေသည်။
ဖြေရှင်းချက်တွေ ပေးနေသည်။

“ကိုကြီးဗျာ. . ရှေ့ကပိတ်မထားနဲ့”

ဟု ကိုလတ်က ဆိုသလို။

“ကိုကြီး ဒီတစ်သက် မိန်းမရဖို့ မရှိဘူး”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၆၈ ဖုန်းသိင်္ဂ

ချစ်စနိုး ၆၉

ဟု ကိုလေးက မှတ်ချက်ပေးသည်။

ကိုကြီးကို ခုလို စုပေါင်းတိုက်မှ မခံချင်စိတ်နှင့် မြန်မြန် လှုပ်ရှားမှာ။ ချစ်စနိုးက ကိုကြီးကို သနားစိတ်နှင့် ဘာမှမပြော ပေမယ့် ကိုလတ်နှင့် ကိုလေးပြောသမျှ လက်ခုပ်တီး အားပေး သည်။

“ကိုကြီးနော်. . မလိုချင်လို့ မယူတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မရတာပဲဖြစ်မယ်. . ရရင် ယူပြလေ”

“အမယ် . . ဘာလို့ မရရမှာလဲ ကိုကြီး . . ချစ်စနိုး ရှာပေးရမလား ပြော. . ထက်ထက်မိုးဦးလို ပုံစံလေးလား လင်းဇာနည်ဇော်လို ပုံစံလေးလား . . မေသဉ္ဇာဦးလို ပုံစံလေး လား. . ထွန်းအိန္ဒြာဗိုလို ပုံစံလေးလား . . ဘယ်လိုပုံစံလေးဆို တာပဲပြော. . ရအောင် ရှာပေးမယ်”

“ဟား . . ဟား . . ချစ်စနိုးရယ်. . အဲဒီလို လှလှပပ လေးတွေက နင့် ကိုကြီးကိုကြိုက်မလားဟ”

“ကိုလေးနော်. . ဘာလို့ မကြိုက်ရမှာလဲ. . ဟင်း”

“ငါ မင်းတို့ကို ချစ်လို့ ချစ်သူ မထားသေးတာ”

ကိုကြီးစကားကို ဝေးခနဲ အားပေးရင်း ရယ်ကြသည်။

“ဟုတ်မှာ. . ဟုတ်မှာပါ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“အဟား . . သူ့ဘာသာ ဖစ္စတာပါနော်”
ချစ်စနိုးက မျက်နှာလေး ရဲတက်လာအောင် ရယ် သည်။

“အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ ဒုက္ခရှာတာ”

“ကိုကြီး အဲဒီဒုက္ခကို ရှာနေတာ မဟုတ်လား”

“ငါ စိတ်မဝင်စားသေးတာ”

“ကိုကြီးက ယူဖို့ကောင်းပြီ”

“ဟ. . မင်းတို့ ငါ့ကို ဒီနေ့ လာပြဿနာရှာနေပါလား”

“ကိုကြီးက ရွှေမှာပိတ်နေတော့”

“မှပိတ်ပါဘူး . . ဘေးကပ်ပေးထားတယ်. . ကျော် တက်ချင်တဲ့သူ ကျော်တက်နိုင်သားပဲ. . မင်းတို့က ဘာလို့ ဘေးကပ်ရပ်ထားတာကြီးကို လာလမ်းတောင်းနေရတာလဲ”
ကိုလတ်နှင့် ကိုလေး ခဏတော့ တိတ်ဆိတ်သွား၏။

ပြီးမှ ပြိုင်တူ. .

“အစဉ်အတိုင်းပဲ ကောင်းပါတယ်”ဟု ဖြေ၏။

“ကဲ. . ကိုကြီးမစွဲရင်. . ချစ်စနိုး နင် ရှာပေးလိုက် တော့”

“အိုကေ. . ရှာပေးမယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ချစ်စနိုး ပေါက်ကရတွေ . . သူတို့ မြောက်ပေးတိုင်း
လျှောက်မလုပ်နဲ့ . . ဒီလောက်ရှာစေချင်ရင် ငါ့ဘာသာ
ရှာမယ်”

“သူများစပ်ပေးတာမခံချင်ရင် . . ကိုယ်တိုင်ပဲ ရှာတော့
ပေါ့”

ကိုကြီးခေါင်းညိတ်ရင်း . .

“ချစ်စနိုး ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ”ဟု မေးပြီး . .

“ဟယ် . . ဟုတ်သားပဲ . . ဆေးခန်း နောက်ကျတော့
မယ်”

ချစ်စနိုးက နာရီကြည့်ရင်း ခုန်ထသည်။

“ကိုကြီး . . ကားအဆင်သင့် ထုတ်ထားနော် . . ချစ်စနိုး
အဝတ်လဲပြီး ချက်ချင်းလာခဲ့မယ်”

ပျာပျာသလဲ ပုံစံလေးကိုကြည့်ပြီး ကိုလတ်က ရှုံ့မဲ့သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ . . အေးဆေးပေါ့”

“ဖေဖေက ဆေးခန်းမှန်မှန်သွားမှ ကြိုက်တာ”

“ချစ်စနိုးရာ . . နင့်အစား ငါ့ရှက်တယ်”

ကိုလေးက ကရွာကာသက်သလိုဆို၏။

“ဆေးခန်းလေးမှာ အလုပ်ဝင်ရတယ်လို့ ကြိုးစားပြ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လိုက်စမ်းပါလား . . နှင် ဒီလောက် ဉာဏ်ကောင်းတာ”

“စာကျက်ရမှာ ပျင်းလို့ပေါ့နော် . . ကိုလေးကလဲ”

“မမိုက်ပါဘူးဟား . . အလုပ်ကြီးက အောက်တယ်”

ချစ်စနိုးလည်း တစ်ချက် နှော့ဝေသွား၏။

“ဖေဖေ အထင်ကြီးသွားအောင် . . ဟားခနဲဖြစ်သွား

အောင် လုပ်ပြလိုက်ပါလားဟာ”

“နေပါစေ . . ပင်ပန်းပါတယ်”

ကိုလေးက လက်လျှော့သလိုပြုံး၏။

“သူ့ကြည့်ရတာ ငါ အားမရဘူး”

“ဒီလောက်လဲ မရှုတ်ချပါနဲ့ကွာ”

ကိုကြီးက ဝင်ပြောပေးသည်။

“အင်းလေကွာ . . မာနလဲ မရှိဘူး”

သူတို့တွေကို ထားရစ်ကား အပေါ်မြန်မြန်တက်လာပြီး

အဝတ်အစားလဲသည်။ပြန်ဆင်းလာတော့ ကိုကြီးက ကားထဲမှာ
အဆင်သင့်။

“ရပြီ . . ကိုကြီး”

ကားထဲဝင်ထိုင် တံခါးပိတ်ရင်း ပြောဖြစ်၏။

ကိုလတ်တို့၊ကိုလေးတို့ ပြောတော့လည်း ကြိုးစားချင်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၇၂ ပန်းသီရိ

စိတ်တို့ ပေါ်ပေါက်လာသား။

သို့သော် အစစပြည့်စုံနေတာရော၊ သူငယ်ချင်းတွေ
ကလည်း ကိုယ်လိုသူလို ပေါ့ပေါ့နေတတ်သူတွေ။

ပြီးတော့ ခုဆို ပုဏ္ဏ ဆိုတာကြီးကို မြတ်နိုးအတွတ်
တစ်ခုခု ပြန်လုပ်ပေးချင်တာရော။

“ကိုကြီး.. မြန်မြန်”

“အေးပါဟာ.. ရပါသေးတယ်”

ကိုကြီးက ချစ်စနိုးကို လှည့်ကြည့်သည်။

“စောစောလာကြိုနော်”

“အေးပါဟာ”

ဆေးခန်းရှေ့မှ ကားရပ်တော့မှ ချစ်စနိုးက သွက်သွက်
ဆင်းပြီး ကိုကြီးကို လက်ပြနှုတ်ဆက်သည်။

+ + + + +

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း(၈)

ဆေးခန်းထဲကို လှမ်းဝင်လာတော့ ပုဏ္ဏက တစ်ချက်
လှမ်းကြည့်သည်။ လူနာလေးငါးဦးထက်မနည်း လာပြီးသွားမှ
သူမက ရောက်လာသည်။ သည်နေ့တော့ ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံ
လေးနှင့် ရိုးရိုးကလေး လှပနေသည်။

“ချစ်စနိုး နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်”

နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ကွေးညွတ်နေအောင် ပြုံးရင်း ပြော
လိုက်တော့ သူ့မျက်နှာကြီး နည်းနည်းနူးညံ့လာသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဒီလိုသိတယ်ဆိုရင်ပဲ တော်တော်တိုးတက်လာပြီ”

ခပ်မှန်မှန်ပြောတော့ ချစ်စနိုးက ထပ်ပြုံး၏။

ဆေးခန်းကို အချိန်မှန်လာတာပဲရှိတာ။ သည်နေ့အထိ ဘာတစ်ခုမှ ကူညီသေးတာမဟုတ်။

ပုဏ္ဏလည်း အဲသည်ကိစ္စကို ဘာမှမပြော။ ဆန္ဒရှိသလို နေခိုင်းသည်။

မဂ္ဂဇင်းလေးဖတ်လိုက်၊ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် လျှောက်လည်လိုက်၊ တစ်ခါတလေ ဆေးခန်းပိုင်ရှင်အိမ်မှာ ဖုန်းသွားပြောလိုက်နှင့် မအားလပ်ရှာတာ။

“ဒီနေ့ ချစ်စနိုး အလုပ်လုပ်ပေးမှာပါ”

သူမက ချိုအိစွာပြုံးရင်းပြောတော့ ပုဏ္ဏ ပခုံးတွန့်မိသည်။

သည်ကောင်မလေး ဘာလိုချင်ပြီလဲ . . . ဟိ။

“ဒီနေ့ တကယ်ကူညီမှာပါ”

မယုံမရဲနှင့် သူ ခေါင်းညိတ်ခဲ့ပြန်သည်။

“ဒါပေမယ့် မနက်ဖြန်တော့ မသိသေးဘူး . .

မနက်ဖြန် စိတ်ပါရင် မနက်ဖြန်ပါ ကူညီမယ်”

“အင်း . . ရပါတယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သူမက စကားတတ်သည်။ လူနာတွေရောက်လာတော့ စူညီပေးပါသည်။ ခဏကြာတော့ သူမက သူ့ဘေးကို ရောက်လာသည်။

“ဧည့်သည်လာတယ်”

“ဟင်”

သူမ စကားကို သူ နားမလည်ပါ။

“ဘာလဲ”

“ဧည့်သည် လာနေတယ်ဆို”

“ဟ. . ဒါ ဧည့်သည်လက်ခံချိန်မှ မဟုတ်ဘဲ”

ဘုဆတ်ဆတ်ပြောဖြစ်၏။

သူမက သူ့ကို မထိတထိလေး လှောင်ပြောင်ပြီး သည်။

“ချစ်စနိုးဧည့်သည်မဟုတ်ဘူး . . ရှင့် ဧည့်သည်”

သူ အသံထန်ထန်လေး ဆို၏။

သူမ အပြောကြောင့် သူ မျက်နှာပျက်သွားရသည်။

“ခဏစောင့်လို့ပြော”

သူ စကားဆုံးတာနှင့် သူမက ဆတ်ခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူလည်း ခဏတော့ ဘယ်လိုမှ ဆေးခန်းထဲက မထွက်နိုင်သေး။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟာ. . သင်းထုံလေး”

ခင်မြတ်သင်းထုံက သူ့ကိုပြုံးပြသည်။

“ဆောနီးကွာ”

သူ ခပ်တိုးတိုး တောင်းပန်မိသည်။

“သင်းထုံမှန်း မသိဘူး”

“ရပါတယ်. . နားလည်ပါတယ် ပုဏ္ဏရယ်”

ခွင့်လွှတ်ပြုံးလေးက သူ့ကို ငြိမ်းချမ်းစေသည်။

“သင်း ဟိုဘက်လမ်းကို ခဏလာတာပါ. . အဲဒါ အပြန်ကား ကြုံလိုက်မယ်နော်”

“ဟာ. . ရပါတယ်. . လိပ်စာပြောထားလေ. . ဆေးခန်းပိတ်ပြီး တို့ ဝင်ခေါ်မှာပေါ့. . သင်းထုံ ဟိုကပဲ စောင့်လေ”

“အားနာတယ်”

“ရပါတယ်ဗျာ”

သင်းထုံကို သူ တွေတွေလေး ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ဒီနေ့ သင်းထုံ ဂျူတီမရှိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း. . အော့ဖ်လေ”

“မေမေ့ဆီ ဟိုတစ်ရက်က လာသွားသေးတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပုဏ္ဏက စားပွဲလေးမှာ မလှုပ်မရွက်ထိုင်နေသော ပန်းဆီဆီမသာ လှမ်းကြည့်မိသည်။

သူမ ဟန်ပန်လေးက သူတို့ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်သလို ခုတ်မဝင်စားသလို မြတ်သင်းထုံကိုလည်း သူ မကြည့်ပါ။

“အဲဒါဆို သင်း သွားမယ်နော် ပုဏ္ဏ”

“အင်း. . အင်း”

သင်းက ဝင်ခေါ်ဖို့ လိပ်စာလေး ပေးသွား၏။

သူ သင်းကို အားနာသွားသလိုပါ။ သူ့ကို တော်တော် ကြာအောင် စောင့်လိုက်ရသည်။

ပုဏ္ဏက ချစ်စဉ်အနားကို လျှောက်သွားပြီး စားပွဲဘေးမှာ မတ်တပ်ရပ်တော့ သူမက မော့မကြည့်ဘဲ ငြိမ်နေ သည်။ ဦးတော့မှ

“ဒီနေ့ နည်းနည်း စောပြန်ချင်တယ်”

ဟု မပွင့်တပွင့် ပြောသည်။

“ကိစ္စရှိလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့. . သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချိန်းထားလို့ပါ”

ပုဏ္ဏက ပင့်သက်နှိုက်သည်။

မီးချောင်းရောင်အောက်မှာ တလက်လက် ပြာနေ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၇၈ ဖုန်းသီရိ

သော ဆံပင်မည်းခဲခဲလေးတွေ ငေးကြည့်ရင်း ဘာပြောရမှန်း မသိ။

အလာတုန်းကလည်း နောက်ကျ၊ အပြန်ကျတော့ လည်းစော။ ကောင်းပါ့ . . . ။

သူ့အာမှ မပြောတော့ဘဲ ဆေးခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာ ပြီး ထိုင်နေမိသည်။

သည်ကောင်မလေး လိမ္မာလာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရ ပါ။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ချိန်းထားတာပဲ အရေးတကြီးကိစ္စလုပ် ကာ ပြန်ချင်စိတ် စောနေသည်။

မကျေမနပ်စိတ်နှင့် ဒေါသတွေ တလိမ့်လိမ့် တက်လာ ရသော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ ချုပ်ထိန်းရင်း ဒေါသများကို ဖိနှိပ်ပစ် ရသည်။

+ + + + +

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၁၁၆(၉)

“ငါ လုံးဝ စိတ်ညစ်တယ်ဟာ”

လက်ထဲမှ ဆန်းကစ် အချို့ရုညဘူးကို ချထားလိုက်ပြီး လက်ဝါးလေးနှစ်ဖက်ကို အချင်းချင်း ပွတ်သပ်လျက် အနားတွင် ထိုင်ပြီး မဂ္ဂဇင်းဖတ်နေသော သူငယ်ချင်းမကို မကျေမနပ် ပြော မိသည်။

“ဘာညစ်တာလဲ”

“ဘာရှိမလဲဟ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဆေးခန်းသွားရတာလား”

“အေး”

“ဆရာဝန်က အသက်ကြီးပြီလား”

“ငယ်ငယ်ပါပဲ”

“အိမ်ထောင်နဲ့လား”

“မသိဘူး”

“မမေးဘူးလား”

“ဘာလို့ မေးရမှာလဲ”

“သိအောင်ပေါ့”

“သိတော့ကော”

“ဟာ. . ညံ့ပါ”

ဇင်မာအေးက သူမကို ရှုတ်ချသည်။

“ချစ်စနိုး”

“ဟင်”

“ချစ်စနိုးအစစ်က အဲဒီလောက် မညံ့ဘူး”

“လုပ်မနေနဲ့ဟာ. . ငါ သူ့ကို စိတ်မဝင်စားဘူး. .

ဇာတ်လမ်းလဲ မရှာချင်ဘူး”

“ဒါဆို စိတ်ပြောင်းသွားပြီပေါ့”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဘာမှ မပြောင်းဘူး”

ချစ်စနိုး မျက်လုံးလေးတွေက မကြည်လင်မှုကြောင့်
ခွံမဲ့နေသည်။

“ဖေဖေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့လူကို ငါ မရိုချင်ပါဘူး. . ပြီး
တော့ သူ့ကို ငါ မဲမပေးချင်ဘူး. . အဲဒါလဲ အကြောင်းတစ်ခု
ရှိလို့”

“ဪ. . ”

“သူ့ကိုငါ မုန်းဖူးတယ်”

“ချစ်စနိုး သိလို့လား”

“အင်း. . သိတယ်”

သူမက နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကိုက်ပြီး ငေးနေ၏။

“ဘယ်မှာသိတာလဲဟင်. . သူက လူကောင်း မဟုတ်
ဘူးလား. . ချစ်စနိုးက ဘာလို့ မုန်းခဲ့တာလဲ”

“အဲဒါတွေ နောက်မှပြောပြမယ်. . ဒါပေမယ့်ဟာ. .
သူ စိတ်ဆင်းရဲတာ. . ကြွေတာ ကြွေကွဲ ခံစားရတာ ငါ ကြည့်
ချင်တယ်”

ချစ်စနိုး စကားတွေကို ဇင်မာက အံ့သြသွားရ၏။

“ကဲပါဟယ် ထားပါတော့. . မဦးတို့ဆီ သွားရအောင်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“အင်း . . . ကောင်းတာပဲ”

သူမက ခေါင်းညိတ်ရင်း နာရီဆီ လှမ်းကြည့်သည်။

နေ့လယ် သုံးနာရီတိတိ။

“ညနေပိုင်း ဆေးခန်းသွားဖို့ အချိန်က ဘာမှ မလိုတော့

ပါ။

သူငယ်ချင်းတွေ စုမိလျှင် တစ်နေ့လုံး အချိန်ကုန်သွား

ကာ ဆေးခန်းကို ရောက်ဖြစ်မှာ မဟုတ်။

သည်ကောင်မတွေနှင့်တွေ့လျှင် ဆွဲထားကြမှာ။

အစကတည်းက သူမကလည်း စိတ်မပါတပါ။

“ဘာတွေ ဆွေးနေတာလဲဟဲ့”

ငြိမ်နေသော ချစ်စနိုးကို ဇင်မာက ဖျတ်ခနဲရိုက်ပြီး မေး

သည်။

“ဟင်း . . .”

ချစ်စနိုး သွက်ပြင်းရှိုက်၏။

ဟိုတုန်းကဆို နာရီကို တလေးတစား ကြည့်စရာပင်

မလို။ အချိန်တိုင်းသည် ကိုယ်ပိုင်အချိန်။

အခုတော့ မနက်တစ်ချိန် ညနေတစ်ချိန် ဆေးခန်းသွား

ရသည်မို့ အချိန်အားက သိပ်နည်းသွားပြီ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မနက် အိပ်ရာနိုးတာနှင့် ပြင်ဆင်ပြီး ဆေးခန်းသွား။ နေ့

လယ် ပြန်လာ။ ရေခဲချိုး၊ ထမင်းစား၊ သီချင်းလေးဖွင့်၊ တစ်နေ့တစ်

လေး မွေးရုံပင် အချိန်မလောက်ဘဲ ညနေဆေးခန်းသွားဖို့

ပြင်ဆင်၊ ညဘက်ပြန်ရောက်လာတော့လည်း ထမင်းစား စကား

ပြောနှင့် မျက်လုံးတွေက အိပ်ဖို့တောင်းဆိုလာရော။ တီဗွီ အစီအ

စဉ်ပင် ပြီးအောင် မကြည့်နိုင်။ သူမအဖြစ်က တော်တော်ဆိုးပါ

သည်။

သူငယ်ချင်းတွေဆီလည်း သိပ်မရောက်ဖြစ်။

ဖေဖေက ဆေးခန်းမှန်မှန်သွားဖို့ပဲ တိုက်တွန်းတတ်

သည်။

ဖေဖေဆန္ဒကို လိုက်လျောချင်တာရော၊ ပြီးတော့ သူမ

စိတ်ထဲမှာ ရှိနေသည့် မကျေနပ်မှု အစိုင်အခဲ။

ပုဏ္ဏရယ် . . . လာမှတော့တယ်။

နေပြည့်ဆိုတဲ့လူကို ချစ်စနိုးရှေ့တည့်တည့် ရောက်လာ

ယ်လို့ မထင်ထားဘူး။ တကယ်ကို မထင်တာ။

ဘာဆက်စပ်မှုမှ မရှိခဲ့ပဲလေ။

“ချစ်စနိုး”

“ဟင် . . .”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၈၄ ယ်းသိုဉ်

အတွေးလွန်သွားတာကို ပြုံးမိရင်း ဇင်မာ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဆေးခန်းနောက်ကျနေမှာ တွေးတာလား”

“အင်း . . .”

“ဒီလိုလုပ်လေ . . . အခု မဦးတို့ဆီသွားမယ် . . . ပြီးတော့ အချိန်မီ ရှင်ကလေးကို ဆေးခန်းလိုက်ပို့မယ် . . . ဆရာဝန်ကြီးကို မြင်ဖူးသွားအောင်ပေါ့”

“အင်း . . . သဘောပဲလေ”

“ဒါဆို ချစ်စနိုးပြင်ဆင်တော့ . . . ဇင်မာ မဦးဆီ ဖုန်းဆက်ထားမယ်”

“အင်း . . .”

ချစ်စနိုး အခန်းထဲဝင်လာပြီး မှန်တင်ခုံမှာ ထိုင်သည်။ မျက်နှာလေးကို ကရင်ပတ်ဖို့ရင်း တစ်ခုခုကို ကြေကွဲစွာ သတိရနေမိသည်။

“ဟင် . . . အဝတ်လဲတော့လေ . . . ငေးငိုငိုနဲ့”

“အင်းပါ”

ဇင်မာ အနားရောက်လာမှ နှေးတုံ့တုံ့ထရင်း အဝတ်အစားလဲသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ချစ်စနိုး ၈၅

“ဟို . . . ဆီးညှိုရောင်တီရှုပ်လေးဝတ် . . . အင်း . . . အဲဒါလေးက ချစ်စနိုးနဲ့ သိပ်လိုက်တာပဲ”

ဇင်မာပြောသော အကျိုးလေးကိုပဲ ချစ်စနိုး ဝတ်လိုက်သည်။

“ပြီးရင် သွားမယ်လေ”

“နေဦး . . . ညဘက်လာကြိုဖို့ ပြောရဦးမယ်”

“အင်း . . . ဟုတ်လား”

ချစ်စနိုး အိမ်ကလာကြိုဖို့ မှာပြီးမှ ဇင်မာ ကားလေးနှင့် လိုက်လာခဲ့၏။

“စနိုး”

“ဟင် . . .”

ကားကူရှင်ကို သက်တောင့်သက်သာ မှီထိုင်ရင်း မျက်မှန်အမည်းလေးကို တပ်ထားပြီး ငြိမ်သက်နေသော စနိုးကို ဇင်မာက ခေါ်သည်။

“စနိုးကို ဖိုးဇော်တို့ မေးနေတယ်”

“အင်း”

“ကိုအောင်နဲ့ တွေ့သေးလား”

“ဟင်အင်း”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဇော်သက်နဲ့ကော”

“ဟိုတစ်နေ့က ဖုန်းလာတယ်.. ငါလဲဟာ သူတို့တွေ အတွက် အချိန်မပေးနိုင်တော့ဘူး.. မတွေ့ဖြစ်ဘူးပေါ့”

“ဪ.. ပြောပြဖို့မေ့နေတာ.. သဲသဲရဲ့ ကိုကိုကြီး ချပုန်ရောက်နေပြီ.. အဲဒါ တို့ဖို့ လက်ဆောင်တွေ ပါတယ်လို့ သိလား”

“ဟုတ်လား”

သဲသဲ အစ်ကိုကို ဓာတ်ပုံထဲမှာ မြင်ဖူးပေမယ့် အပြင်မှာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးပါ။ သူကလည်း မကြာခဏဆို သလို ခန့်ထွက်နေရတာမို့ စနိုးတို့နှင့် လွဲနေရသည်။

“မဦးကိုခေါ်ပြီး သဲသဲတို့ဆီ သွားရအောင်နော်”

“အင်းလေ.. သဘောပဲပေါ့”

ချစ်စနိုးက ခေါင်းထဲရောက်နေသော အတွေးတွေကို မနည်းထုတ်ပစ်ရင်း လက်ရှိအနေအထားလေးမှာ ခါတိုင်းလိုပဲ ပျော်ရွှင်ဖို့ ကြိုးစားမိပါသည်။

အစကဆို ခုလို သူငယ်ချင်းတွေနှင့်လျှောက်လည်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်၊ ရယ်စရာတွေ ရှာကြပြောကြရင်း စိတ်ထဲကြည်လင် ရှင်းမြဲနေခဲ့တာ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အဲသည်တုန်းက ပုဏ္ဏဆိုတဲ့လူမှ စနိုး ဘဝထဲမရှိခဲ့သေးတာ။ သူ့ကိုတွေ့ရတော့ အဟောင်းတွေက အသစ်ဖြစ်သည်။ ရင်ထဲ တန့်နဲ့နာသည်။ သူ့ကို တစ်ခုခုပြန်လုပ်ချင်သည်။

အော်ဟစ်ရန်တွေ့ပစ်ဖို့ထက်..

လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး ပြောဖို့ထက်..

သိမ်မွေ့စွာ..

ပါးနပ်စွာ..

ထိထိခိုက်ခိုက်ဖြစ်အောင် တစ်သက်လုံး ဒဏ်ရာဖြစ်အောင်..

နင့်နင့်သီးသီး ခံစားရအောင် လုပ်ချင်သည်။

အဲသည်လို လုပ်ဖို့အတွက် စနိုးဘက်က တစ်ခုခုပေးရမည်ဆိုလည်း ပေးလိုက်မည်။

ဟင့်အင်း.. ဘာတစ်ခုမှ မပေးနိုင်ပါဘူး။

စနိုး နှုတ်ခမ်းလေးတွေ စုပုပ် တင်းထန်လာရသည်။

မုန်းတယ်.. ဆန်းနေပုဏ္ဏရယ်။

ရှင်ဟာ ဆွဲဆောင်မှုရှိသလောက် ရက်စက် သွေးဒေါသတက်တယ်။

“သဲသဲက သူ့အစ်ကိုပြန်ရောက်လို့ ပျော်နေတာဟ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဇင်မာ့ စကားကြောင့် အတွေးတွေပြတ်သွားရသည်။

“သူတို့ မောင်နှမတွေ တော်တော်ချစ်တယ်နော်”

“အင်း”

သဲသဲဆီရောက်တော့ သဲသဲက စူပူပုပ်နှင့် ထွက်ကြိုသည်။

“လာဖော်ရသေးတယ်.. သဲသဲဆိုတာ ခေါင်းထဲရှိသေးတယ်ပေါ့”

ဟု ငေါ့၏။ ချစ်စနိုး ပြုံးမိသည်။

“သူက ရေလည်ဖီးလ်များနေတာ”

ဇင်မာက ချစ်စနိုးဘက် မေးဆတ်ပြရင်း ပြောတော့..

“မခွဲနိုင်မခွာနိုင်ဖြစ်နေပြီလား”

ဟု သဲသဲက ထင်ကြေးပေးလာ၏။

“မဟုတ်ဘူးဟာ.. စနိုး လုံးဝမကျေနပ်ဘူး”

“အင်းလေ.. စနိုး ဒယ်ဒီက ဒီတစ်ခါ အပြတ်တင်းတယ်နော်.. စနိုးရာ နည်းနည်းပါးပါး ချွဲကြည့်ပါလား”

“တင်းထားသလားတော့ မမေးနဲ့ .. ခုလဲ ဇင်မာတို့က စနိုးကို ဆေးခန်းချိန်းပြီး ပို့ပေးရမှာ”

“ဟင်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သဲသဲက မျက်လုံးပြူးပြသည်။

“အကြာကြီး နေမယ်မှတ်လို့”

“အချိန်တွေ အများကြီး လိုပါသေးတယ်ဟာ”

သဲသဲကို စနိုးက ပြေရာပြေကြောင်းပြောရသည်။

“ဒါပေမယ့် ရုပ်ရှင်ကြည့်လို့ အပြင်ထွက်လည်လို့ ဘယ်ရမလဲဟင်”

“အင်းလေ.. ဘာမှန်းလဲ မသိပါဘူး”

“ပထမ မဦးဆီသွားမလို့ .. ဒါပေမယ့် သဲဆီပဲ အရင်လာလိုက်တာ”

ချစ်စနိုးက နူးညံ့စွာ ပြုံးနေမိသည်။

သူငယ်ချင်းတွေက ကိုယ် အချိန်မပေးနိုင်ဖြစ်ရတာကို နားမလည်မှာ စိုးသည်။

“ကဲပါဟယ်.. အဲဒါတွေ ထားလိုက်တော့”

ဇင်မာက လက်လျှော့လိုက်၏။ သဲသဲက ခုမှ သတိရသလို..

“လာလေ.. လာ.. ဒီမှာထိုင်”

ဟု ဖိတ်ခေါ်သည်။

ဧည့်ခန်းမှာ သဲသဲ၏ ကိုကိုကြီးလည်း ရှိနေသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

စန်းက မသိမသာ မျက်လုံးရွှေကြည့်မိရင်း သူ့ပုံစံ
နှစ်သက် စိတ်ဝင်စားလာရသည်။

သဲသဲ ကိုကိုကြီးက သူမတို့ဘက် လှည့်မကြည့်
ရှိနေသည်။

“သဲသဲ”

“ဟင်”

ဇင်မာက သဲသဲကို ခပ်တိုးတိုးခေါ်သည်။ သဲသဲက
ဇင်မာဘေးနား ရောက်လာ၏။

“ဘာလဲ. . ဇင်မာ”

ဇင်မာက ကိုကိုကြီးဘက် မျက်လုံးရွှေပြသည်။ သဲသဲက
သဘောပေါက်စွာရယ်ရင်း ကိုကိုကြီးကို သွားခေါ်လာသည်။

ချစ်စန်း မသိမသာ ခေါင်းငုံ့ရင်း သဲသဲနှင့် ကိုကိုကြီး
အနားရောက်လာတာကို မော့မကြည့်ဘဲ နေပါသည်။

“ဇင်မာ. . ဒါ သဲသဲ ကိုကိုကြီး. . ကိုကိုကြီး သူက ဇင်မာ
ဒီဘက်က စန်းတဲ့ . . ချစ်စန်း”

“ဪ. . အင်း. . အင်း”

ကိုကိုကြီးက သဲသဲ သူငယ်ချင်းတွေမို့ စန်းတို့ကို အ
တိတ်လေးတွေလိုပဲ သဘောထားကာ အသိအမှတ်ပြုရုံ ပြု၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ချစ်စန်း မကျေမနပ်သလိုလေး နှုတ်ခမ်းစုမိသည်။
သဲသဲ ကိုကိုကြီးကို ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလေး ပင့်မော့ရင်း

စူးခနဲ ကြည့်မိ၏။

မှတ်ထား။

ချစ်စန်းကိုများ အရေးမလုပ်သလို။

ချစ်စန်း မျက်လုံးတွေကြောင့် ကိုကိုကြီးက ချစ်စန်းမျက်
နှာကို ခပ်ကြာကြာ ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းစေ့ပြုံးရင်း
ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြ၏။

သူ့ဆီမှအကြည့်ကို အလျင်အမြန် လွှဲဖယ်ပစ်ရင်း
ချစ်စန်းလည်း ဂရုမစိုက်သလို ပုံစံဖမ်းပစ်၏။

“ကိုကိုကြီး. . ထိုင်လေ”

သဲသဲက ကိုကိုကြီးကို နေရာပေးသည်။

“ဟ. . ငါ ချာတိတ်တွေဝိုင်းထဲ ရောက်ပြီပေါ့”

ကိုကိုကြီးက အရှက်ပြေ တစ်ချက်ရယ်ရင်း ချစ်စန်းနှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်၏။

“ကဲ. . ဘာအစီအစဉ်တွေ ရှိကြသလဲ. . သဲသဲက ကို

ကြီးကို ဘာလုပ်ခိုင်းမလဲပြော”

ကိုကိုကြီးက တစ်ခုခု လုပ်ပေးရတော့မှာ အလိုလို သိနေ

ပုံပါ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“အခု သဲသဲတို့ ဒီမှာပဲ စကားပြောကြမယ်. . ခဏနေရင် ချစ်စနိုးက ဆေးခန်းသွားရမှာ . . အဲဒါ ကိုကြီး ပို့ပေးလိုက်”
 “အင်း . . ရတယ်လေ . . ချစ်စနိုးက ဘာလို့ ဆေးခန်းသွားရမှာလဲ”

ကိုကြီးက စေ့စေ့ကြည့်ပြီး မေးပေမယ့် ချစ်စနိုး မဖြေမပါ။ နှုတ်ခမ်းလေးကို စိတ်ရှုပ်ရသလို ဖိကိုက်ထားမိသည်။

“ချစ်စနိုးကို ချစ်စနိုး ဒယ်ဒီက ဒဏ်ပေးထားတာ . . ဆေးခန်းတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်ခိုင်းထားတယ်လေ”

“ဟာ . . အဲဒါ သိပ်ကောင်းတာပေါ့”

ဇင်မာ့စကား ကိုကိုကြီးက ထောက်ခံအားပေးသည့်မို့ ချစ်စနိုး အလိုလို မျက်စောင်းထိုးမိတော့သည်။

“အပျင်းလဲပြေ . . အတွေ့အကြုံလဲရ”

“စိတ်ပျက်စရာကြီးပါ”

“ဪ . . ”

ချစ်စနိုး ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ပြောမိသည်။ အဲသည်လို မဟုတ်လျှင် သူက ပေဆက်ရှည်နေဦးမှာ။

“ချစ်စနိုးက မလုပ်ချင်ဘူးလား”

“ဒီလိုပါပဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သူမ အဖြေက မပွင့်တပွင့်။

“ကဲပါလေ . . စကားပြောကြဦး . . သွားခန်းရင်ပြောလိုက်ပို့ပေးမယ် . . ဟုတ်ပြီလား”

“အင်း . . ”

ကိုကြီးက ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်သွား၏။

“ဇင်မာ . . အစကတော့ ညည်းတို့ပါ လိုက်မယ်ဆို”

“အဟင်း”

ဇင်မာ ပြောင်စပ်စပ် ရယ်သည်။

“ဘာလဲဟ”

ချစ်စနိုးမျက်နှာလေး တင်းမာလာ၏။

“အဆင်ပြေအေ ငါလို့”

“ဘာလဲ”

“ကိုကြီးနဲ့လေ”

သဲသဲကပါ ရော၍ရယ်နေသည်။

“ဟုတ်သားပဲ . . ကောင်မလေးနော် . . သဲသဲတို့က အလိုက်သိတာ . . ရှောင်ပေးတာ”

“ဟောတော့ . . သဲသဲက ကျုပ်ကို ယောက်မတော်ချင်တယ်ဟုတ်လား . . အကြောင်းသိသိကြီးနဲ့ သဲသဲမို့ စဉ်းစားတယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“အကြောင်းသိလို့ စဉ်းစားတာပေါ့”

“အမယ်လေးနော် . . ရှင့် အစ်ကိုကြီးကပဲကြိုက်ပါစေ

ဦး”

“ဒါတော့ ချစ်စနိုး ကြိုးစားမှုပဲ”

“ဟင်”

ချစ်စနိုး မျက်လုံးပြူးကြည့်၏။

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ . . ကျုပ်က ကြိုးစားရမယ် . . ဟုတ်

လား”

“အင်းပေါ့”

“ဘာလဲ . . ကျုပ်က ဖွင့်ပြောရမှာလား . . စာပေးရမှာ
လား . . ဒါမှမဟုတ် ကားတင်ရမှာလား . . ဒါမှမဟုတ် ဆေး
ဖယောင်းတိုင် ထွန်းရမှာလား ပြော . . ဘယ်လို ကြိုးစားရမှာလဲ”

“ဒါကတော့ ချစ်စနိုး စဉ်းစားပေါ့ . . ဘယ်နည်းပဲသုံး
သုံး သဲသဲတို့က ကူညီပံ့ပိုးမယ် နော် . . ဇင်မာ”

ချစ်စနိုးက လက်ကလေးနှစ်ဖက် မြှောက်ပြသည်။

“အများကြီး ဝမ်းနည်းပါတယ်”

ဟုလည်း ဆို၏။

ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ဟိုစကားပြော သည်

စကားပြောနှင့် အချိန်တွေ ကုန်မှန်းမသိအောင်ပင်။

“သဲသဲတို့ . . ဆေးခန်းဘက် လာကြဦးနော်”

“အင်း . . လာမှာပေါ့ . . ဒီနေ့လိုက်ခဲ့မလို့ပါပဲ . . ချစ်
စနိုးတို့ အနှောင့်အယှက် . . ”

“ခက်ပါလား . . အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ”

စကားဆုံးအောင် သည်းခံနားထောင်နိုင်စွမ်းပင် သူမ
မရှိတော့။ သဲသဲ ကိုကြီးကဖြင့် ခပ်တင်းတင်း။

ပြီးတော့ ခုအချိန်မှာ ခေါင်းထဲ တစ်ယောက်ပဲ ရှိသည်။

အဲဒါ နေပြည်။ တစ်မျိုးခေါ်ရရင် ပုဏ္ဏ။

ဒေါက်တာဆန်းနေပုဏ္ဏကိုပဲ အထူးတလည် စိတ်ဝင်စား
သည်။ သို့ပေမယ့် ချစ်စိတ်နှင့်မဟုတ်ပါ။

မုန်းစိတ် . . မုန်းစိတ် . . နာစိတ်နှင့် အရှိန်ပြင်းပြင်း ရင်
ထဲ ရောက်လာတာ။

ဆေးခန်းသွားဖို့ သဲသဲ ကိုကြီး လိုက်ပို့တော့ ကားထဲမှာ
ချစ်စနိုး တိတ်တိတ်ကလေးပဲ ပါလာသည်။

သူ့ဘက်လည်း လှည့်မကြည့်ဘဲ စကားလည်း တစ်ခွန်း
မဆိုဘဲ ရွှေတူရူကို ငေးကြည့်ရင်း အတွေးတွေနှင့် ခေါင်းဝှံ

နေသည်။

“ချစ်စနိုး”

“ရှင်”

သူ ခေါ်လာတော့လည်း ထူးရသည်ပေါ့။

ချစ်စနိုးဘက်က စတင်စကားပြောဖို့တော့ မရည်ရွယ်

ပါ။

“စောစောက ချစ်စနိုးပြောတဲ့ ဒီလိုပါပဲဆိုတာ ဘာလဲ”

“ကိုကြီးမေးတာကို ချစ်စနိုး တော်တော် စဉ်းစားယူရ

သည်။

“ဪ... သိပြီ... ဆေးခန်းမှာ အလုပ်လုပ်ရတာ မေးတာနော်”

“အင်း...”

“ချစ်စနိုးက ပထမတော့ လုံးဝမလုပ်ချင်ပါဘူး... ဖေဖေ စိတ်ချမ်းသာအောင် လိုက်လျောတာ... ဒါပေမယ့် နှစ်

တော့ လုပ်ချင်စိတ်တစ်ဝက် မလုပ်ချင်စိတ်တစ်ဝက်ပါပဲ... ဘာ

လို့လဲဟင်... အဲဒါ ဘာအရေးကြီးလို့လဲ”

“မေးကြည့်တာပါ... သိချင်လို့”

ကိုကြီးက သူမဘက်ကို မသိမသာဝဲကြည့်၏။

“မလုပ်ချင်တာ တစ်ဝက်က...”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ပျင်းလို့... အမေပါလို့ အောက်ကျတယ်ထင်လို့”

ချစ်စနိုးက ရှင်းရှင်းပဲပြောသည်။

“လုပ်ချင်တာ တစ်ဝက်က...”

သူက စကားထောက်ပေး၏။

“အဲဒါ ဆရာဝန်ကို စိတ်ဝင်စားလို့”

တစ်ခွန်းချင်း အေးစက်စက်ပြောတော့ ကိုကြီးမျက်နှာ

က အံ့သြမှုနှင့် တစ်မျိုးဖြစ်သွား၏။

သည်လောက်အထိ ပွင့်လင်းလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားပုံ

မပေါ်ပါ။ သို့ပေမယ့် သူ့အထင်က အမြဲမှားနေမှာပါ။

ချစ်စနိုး စိတ်ဝင်စားတာက မုန်းလို့ပဲဟာ။ ချစ်လို့ မဟုတ်

တဲ့။ အဲဒါ ဘယ်သူ သိမှာလဲ။

“ဪ... ဆရာဝန်က လူချောထင်ပါရဲ့”

“ချောတယ်... အရမ်းချောတယ်... ချောလွန်းလို့ ငေး

ကြည့်လောက်အောင်ပါပဲ... ဒါပေမယ့် စနိုး စိတ်ဝင်စားတာ

ချောတာကို မဟုတ်ပါဘူး”

“ဆရာဝန်ဆိုတာကိုလား”

ကိုကြီးက မညာမတာ မေးပါသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး... ပုဏ္ဏဆိုတဲ့ အဲဒီလူကို...”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ချစ်စနိုးအဖြေကြောင့် ကိုကြီးက ပခုံးတွန့်သည်။ အ
အဓိပ္ပာယ်မှန်းတော့ ချစ်စနိုး မသိပါ။

ဆေးခန်းရှေ့ရောက်တော့ ကားကို ညင်သာစွာ ရပ်
ပေးသည်။

“စနိုးဆီလာနော် . . ဖုန်းလဲဆက်ပေါ့ . . ကျေးဇူးလဲ
တင်ပါတယ်ရှင် . . လိုက်ပို့ပေးတာ”

“ရပါတယ် . . ကိုကြီး လာခဲ့မှာပါ”

“ဘိုင့်ဘိုင့်”

ချစ်စနိုးက လက်ပြနုတ်ဆက်သည်။

“ကိုကြီးက စနိုးကိုထားခဲ့ပြီး ပြန်တော့လို့ဆိုလိုတာ လား”

“ရှင်”

သူ့စကားကို ချစ်စနိုး အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်ရသည်

“ဟို”

“ဆရာဝန်လေးနဲ့ မိတ်ဆက်မပေးချင်ဘူးလား”

ချစ်စနိုး လှပစွာ ပြုံးမိ၏။

“ကိုကြီးရယ် . . သူက ချစ်စနိုး မိတ်ဆွေမဟုတ်ဘူး . .

အလုပ်ရှင် . . ဘယ်လိုလုပ် ဒါမျိုးတွေ ရမှာလဲ”

“အင်းလေ . . ပြီးတာပဲ . . ဒါဆို သွားမယ်နော်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“အင်း”

ချစ်စနိုး ခေါင်းလေးငုံ့ရင်း ဆေးခန်းရှိရာ လျှောက်လာ
မိသည်။

ပုဏ္ဏက ဆေးခန်းထဲမှာ ခပ်မာမာ ဝင်ရပ်နေ၏။

သူမလည်း ဝတ္ထုရားမပျက် နှုတ်ခမ်းကွေးရုံ နှုတ်ဆက်

ပြုဖြစ်သည်။ ပုဏ္ဏလည်း အလိုက်သင့် ပြန်ပြုံးမြ၏။

သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ဟန်ဆောင်နေကြတာ။

“အဲဒီ စာရေးမလေးက ချောတယ်နော်”

ဆိုသော သင်းထုံစကားတွေကို သူ ပြန်မှတ်မိလာ
သည်။

“ဧည့်သည်ပါလာရင် အထဲခေါ်ပေါ့ . . ရတာပဲ”

ဘာလို့ သည်စကားစုကို ပြောမိသလဲ။ မလိုအပ်ဘဲ ပြော

မိသည်။

“သူက ဆရာနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါတဲ့”

“ဪ . . ဟုတ်လား . . ရတယ်”

“စနိုး ပြောလိုက်တယ် . . ဆရာနဲ့စနိုးက မိတ်ဆွေတွေ
မဟုတ်ဘူးလို့ . . စနိုးက အလုပ်သမားလို့ . . အဲဒါ အမှန်ဆုံးပဲ
လေ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပုဏ္ဏမုက်နှာက တဖြည်းဖြည်း တင်းမာသုန်မှုန်လာ၏။
ပြီးတော့ အတွင်းဘက်ကို ချာခနဲ လှည့်ဝင်သွားသည်။
ဘောင်းဘီရှည်အပြာ၊တီရှပ် အဖြူဆွတ်ဆွတ်နှင့် သပ်
ရပ်ကာ ခန့်ညားနေသော သဏ္ဌာန်ကိုကြည့်မိရင်း ရင်ထဲ တစစ်
စစ် ဖြစ်လာသည်။

သူကတော့ စမတ်ကျလို့ ကြော့မော့လို့။

တန်းမှာသာ . .

တန်းရယ် . . မြင်စေချင်လိုက်တာ။

ချစ်စနိုးလည်း သူ့ခိုင်းဘက်အဖြစ် အလုပ် လုပ်ပေးနေ
ရတယ်။ သူနဲ့ပတ်သက်ရင် စနိုးတို့မှာ ပေးဆပ်စရာ တစ်ခုခု ဝဋ်
ကြွေးများ ရှိနေသလား မသိပါဘူး။

တန်းတုန်းကလည်း တစ်ဖက်သတ် ပေးဆပ်ခဲ့ရတာ
တွေ။

ခု စနိုးလည်း သူ့အလုပ်သမား ဖြစ်နေရပြီလေ။

နိုင်ဖို့ ဘယ်လောက် တေးထားထား လက်တွေ့မှာ တော့

ရှုံးပြီးရင်း ရှုံးနေတာပါပဲ။

ချစ်စနိုးက မလာတော့ဘူးဘဲထူး၊ သူက ဘာထိခိုက်
မှာလဲ။ ဘာခဲစားရမှာလဲ။ စနိုးသာ သူ့ခိုင်းဘက် ဖြစ်ဖူးတာ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ထင်ကျန်ရစ်မှာ။

ဟင့်အင်း . . အဲသည်လိုတော့ မဖြစ်ချင်ဘူး။

သူ တစ်ခုခု ခံစားစေရမယ်။

အငြိုးအတေးကြီးစွာနှင့် ရင်ထဲ မောလာ၏။

တစ်ခါမှ မဖြစ်ပေါ်ဖူးသော အားငယ် ကြေကွဲခြင်းတွေ

လည်း ရင်ထဲ ဝင်ရောက်လာသည်။

သက်ပြင်းမောတစ်ချက်ကို ခက်ခဲစွာ ရှိုက်ခိုက်မှာ လူနာ
အဘိုးကြီးတစ်ဦး ဆေးခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

“အဘ အရင်ပြဖူးလား”

“မပြဖူးပါဘူး”

“ဒါဆို စာအုပ်အသစ်ပေါ့”

ဆေးမှတ်တမ်းစာအုပ် အသစ်လေးမှာ အမည်ရယ်၊
လိပ်စာရယ်မေးပြီး ဘာကို ဆေးခန်းထဲ ဝင်စေသည်။

“စနိုးရေ . . ခဏ”

ဆေးခန်းထဲက ခေါ်သံကြောင့် ချစ်စနိုးပါ အခန်းထဲ
ဝင်လာရသည်။

“အကြောဆေးသွင်းမလို့ . . ခဏကိုင်ပေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ချစ်စနိုးက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ပြီး ကူညီသည်။

လူနာကို ဆေးသွင်းရင်း နီးနီးကပ်ကပ် မြင်နေရသော

ချစ်စနိုး မျက်နှာလေးကို ပုဏ္ဏာ ကြည့်နေမိသည်။

သူမက မျက်လွှာစင်းချပြီး လူနာကိုပဲ အာရုံရှိနေတာ။

“အဘ ရပြီ. . လက်သီးဆုပ်. . ဖြည်းဖြည်းချင်းဖြေ”

ပုဏ္ဏာရင်ထဲ မွန်းကျပ်ကျပ်ကြီး ဖြစ်လာ၏။

“မာနကြီးမယ့်ပုံလေးနော်. . သူက ဘာလို့ ဒီမှာ အလုပ်လာလုပ်တာလဲဟင်. . ချမ်းသာမယ့် ပုံလေးပါ”

မြတ်သင်းထုံက မသိမသာ စပ်စုခဲ့ပါသည်။

“သူ့အဖေက သူ လိမ္မာသွားအောင် လမ်းနည်းသွားအောင် လာလုပ်ခိုင်းထားတာ. . ဆိုးလို့တဲ့”

ပုဏ္ဏာ ခပ်တိုတိုပဲ ရှင်းပြခဲ့ပါသည်။

“ရပြီ အဘ”

ဆေးထိုးအပ်ကို ဆွဲထုတ်ရင်း သူမကို နောက်တစ်ချက် ကြည့်မိ၏။ ခုတစ်ကြိမ်လည်း သူမက သူ့ကို မကြည့်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ ထွက်သွားသည်။ သည်နေ့တော့ တော်တော်လေး ကျိုးကျိုးနွံနွံ လေးလေးစားစား ရှိနေသား။

လူနာတွေလည်း ရှင်းနေသည်မို့ ပုဏ္ဏာ သူမနှင့် မနီးမ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နားမှာ သွားထိုင်ဖြစ်၏။ သူမက မျက်လုံးလေးရွှေ့ပြီး မသိမသာ ကြည့်သည်။

ရှိန်ဖျော့နေသော မျက်ဝန်းနက်နက် စိုစိုလေးတွေက သူ့ကိုကြည့်လိုက်တာ တစ်မျိုးလေး။

ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်မှန်း သူ နားမလည်ပါ။

+ + + + +

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“သိပါတယ် စနိုးရယ်. . ဒီလောက်တော့ ဖြစ်ပါတယ်”

ကားတံခါးပိတ်သံတွေ ဒုန်းဒိုင်းနှင့် ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ထွက်လာတော့ ပုဏ္ဏား နားစွင့်မိသည်။

လူက ဆေးခန်းထဲမှာ လူနာနှင့်ဖြစ်နေတာမို့ ထွက်မကြည့်တာပေမယ့် ချစ်စနိုးပဲဆိုတာ သိသည်။

သူမ သူငယ်ချင်းတွေ ပါလာတာပဲ ဖြစ်မည်ဟု သိ၏။

ထင်ထားသလိုပါပဲ သူ အပြင်ထွက်လာတော့ သူမ သူငယ်ချင်းတွေကို အုပ်စုလိုက်တွေ့ရ၏။ သူ့ကို တပြိုင်တည်း လှမ်းကြည့်ကြပြီး တိုင်ပင်ထားသလို နှုတ်ဆက် ပြန်သွား၏။

ဘယ်လိုလေးတွေပါလိမ့်။

ပုဏ္ဏား နည်းနည်းတော့ ပြုံးချင်သည်။ ချစ်စနိုးကလည်း သူနှင့် မိတ်ဆက်မပေးပါ။ သူမဘာသာ လက်ကလေး ပိုက်ရပ်နေသည်။

“အိမ်ကကား လာကြိုမှာလား”

မေးစရာမရှိ မေးဖြစ်၏။

“ဟင်း . . ”

“မနက်ဖြန် တို့ဆေးခန်း ပိတ်မယ်”

“ဟယ်. . ”

အခန်း(၁၀)

ကားလေး တို့ခနဲ ရပ်ထားတာနှင့် ချစ်စနိုးက ပြောလိုက်သည်။

“ဒါပဲနော်. . ကိုယ့်ဘာသာ ပုံမှန်နေ”

“အမယ်ငေးပေး . . သည်းပြန်ပြီ”

သူတို့ လိုက်လာတာ အကြောင်းမဟုတ်။ ပုဏ္ဏား သူ့ကို လာကြည့်တာဆိုပြီး ဘဝင်မြင့်ချင် မြင့်နေမှာ။ အစကတည်းက အထင်သေးတာ။ အဲသည်လိုသာဆို ပိုဆိုးတော့မှာ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၁၀၆ ဖုန်းသီချင်း

ချစ်စနိုးက မျက်လုံးလေး မှိတ်ပြရင်း ဟန်ပင် မဆောင်
သိသိသာသာ ပျော်သွားပုံရတော့ ပုဏ္ဏား ဘဝင်မကျချင်။

မင်းကွာ။

ဆေးခန်းလာရတာကို သည်လောက် ခါးသီးနေသ
လား။

“အဟင်း . . .”

ပုဏ္ဏားအကြည့်ကြောင့် ချစ်စနိုးက ကိုယ်လေးကျပြီး
ရယ်၏။

ရှုတ်တရက် ပျော်သွားတာကိုလည်း ပြန်ဖုံးဖိသည်။

အလိုမကျသော အကြည့်မှန်းသိတော့ ရယ်လည်း ရယ်
ချင်ပါသည်။

ရှင်ရယ် . . . စနိုးကလည်း ဆေးခန်းပိတ်မှာ ဝမ်းနည်း
ပေးရမလိုလို။

သည်လောက် ဟင်းရိဖွယ်ကောင်းလွန်းသော
အခြေအနေမှ လွတ်လပ်ခွင့် တစ်ရက်ရမှာ မပျော်ဘဲ ရှိပါ့မလား။

အရမ်းဝမ်းသာတာ။

အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ။

ရှက်တော့ ရှက်မိသား။ ဒါပေမယ့် မတတ်နိုင်ပါဘူး။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ချစ်စနိုး ၁၀၇

“ဆေးခန်း အပြီးပိတ်လိုက်ရင် မင်း ပိုဝမ်းသာမှာပဲ”

သူ့အပြောက မချီတရီ။

ချစ်စနိုး ခေါင်းညိတ်ပြဖြစ်သည်။

“ဒါပေမယ့် အဲဒီလို မပိတ်နိုင်တာ စိတ်မကောင်းစရာ

မင်းကို သနားတယ် . . . တကယ်ပါ”

“အံ့မယ် . . . မယ် . . . မသနားပါနဲ့ ရတယ်”

စနိုးက မကျေမနပ် ပြန်ပြောသည်။

“ဆရာဝန်ပီပီ လူမြင်ရင် သနားဖို့ပဲ . . . စိတ်ပျက်စရာ”

စနိုးစကားကို သူက မကြားသလို လုပ်နေသည်။

“ဒီမှာ . . . ပြောတာကြားလား”

“ကြားသားပဲ”

“ဘာလို့ ပြန်မပြောတာလဲ”

“စိတ်ပျက်လို့”

ပုဏ္ဏား ဘာကြောင့်ရယ်မသိ၊ သူမကို စချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်

ဖြစ်သည်။ သူမက ဒေါသထွက်ပုံလည်း မရ။

“မနက်ဖြန် ဘယ်သွားမလဲ”

“တစ်နေ့တည်းဆိုတော့ ခက်တာပဲ”

ပုဏ္ဏား ချစ်စနိုးကို ငေးကြည့်နေဖြစ်သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၁၀၈ ပန်းသီရိ

“ဘာလို့ ဆေးခန်းပိတ်မှာလဲဟင်”

လို့ စိတ်ဝင်တစား မေးစေချင်တာ။ အဲသည်လို မေးလည်း မျှော်လင့်ထားမိတာ။

ခုတော့ သူမက ဆေးခန်းနှင့် ကိုယ့်အပေါ် စိတ်ဝင်စားမှု မရှိ။ မလွဲသာ မရှောင်သာ လာနေရသလိုမျိုး။

သူမနှင့် မဆိုင်သလို ဘာသိဘာသာ။

လျစ်လျူရှုနိုင်လွန်းတာကို နားပင်မလည်း။

ဘာလို့ ရှောင်ဖယ်ဖယ် ခပ်ခွာခွာနေပါလိမ့်။

စကားဆိုလည်း တစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းမလောက်ပဲ သည်။

ပြတ်တောက်တောက် အသံနှင့် မပြောချင်ပြောချင် မျက်နှာထားနှင့်။

သူမ ဘယ်လိုပါလိမ့်။

သူ့ခေါင်းထဲ စဉ်းစားစရာတွေ ရှိလာသည်။

“ဆရာကြီး နေကောင်းလား”

“ကောင်းသားပဲ”

“ကိုကြီးတို့ ကိုလတ်တို့ကော”

“ဘာမေးတာလဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နှစ်စဉ် ၁၀၉

“အစစအရာရာပေါ့ . . . အလုပ်ကိစ္စတွေ ဘာတွေ”

“ဘယ်သီမလဲ . . . မေးမကြည့်ပါဘူး”

“စနိုးက အိမ်မှာ အူဝဲပေါ့ . . . ဟုတ်လား”

“အပြင်မှာလဲ အူဝဲပဲ”

ခပ်စွာစွာပြန်ပြောတော့ ပုဏ္ဏ မထိန်းနိုင်ဘဲ ရယ်မိသည်။

“ဟား . . . ဟား . . . အူဝဲမှာ ရည်းစားတွေနဲ့ ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေပြီနော်”

စနိုးက ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ သူ့ကို နက်ရှိုင်းစွာ စိုက်ကြည့် သည်။

သူမ မျက်လုံးဝေ့က အေးစက်စူးရှလွန်းလှ၏။

ပုဏ္ဏ ပခုံးတွန့်မိသည်။

“စနိုးကို ဝေဖန်စရာ မလိုပါဘူး”

ပြတ်ပြတ်သားသားပြောတော့ ပုဏ္ဏ လန့်သွားမိ၏။

“ဆောရီး”

မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ခပ်တုတ်တုတ် တောင်းပန်ရပါသည်။

ချစ်စနိုး လှပစွာ မဲ့မိသည်။

ကြည့်ပါဦး။ မျက်နှာကြီး မဲ့တက်သွားလိုက်တာ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၁၁၀ ယိုးဒယား

စိတ်ထဲမှာ ချဉ်စိတ်နှင့်မို့ အသာစီးရတုန်း ဖိပြောပစ်
တာ။

ချစ်စနိုးကိုဆို အထင်သေးလွန်းသည်။ ပေါ့ပြန်ပြန်
မိန်းမကလေးတစ်ယောက်လို့များ ထင်နေရောသလား။ စနိုးက
ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းရှိတဲ့ မိန်းမကလေးတစ်ယောက်ပါ။

ခုလို ပြန်ရယ်ပြုတာမျိုးကို မခံနိုင်ပါဘူး။

သူ့ကိုကော စနိုးက အထင်ကြီးမှာတဲ့လား။

စာတွေ အသက်ထွက်မတတ်ကျက်ပြီး ရုထားတဲ့ ဆရာ
ဝန်ဘွဲ့များ အရေးလုပ်လို့။

သူ့ကိုယ်သူ့ကျ တကယ့်ဆရာကြီး။

သူ့ဟာသူ ဘာဖြစ်ဖြစ် စနိုး ဂရုမစိုက်တာ သိစေချင်
သည်။

စနိုး သူ့အပေါ် ဘယ်လောက်စိတ်မဝင်စားခဲ့သလဲဆို
သူ ဘယ်မှာနေမှန်းပင် မသိခဲ့။

ပုဏ္ဏတို့နှစ်ဦးကြားမှာ တိတ်ဆိတ်ခြင်းသာ ကြီးမိုး
နေ၏။

+ + + + +

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း(၁၁)

“ဒီနေ့ စနိုးကို လခပေးရမယ်နော်”

ပုဏ္ဏစကားကြောင့် စနိုး မျက်နှာလေး ဖွေးသွား၏။
ရင်ထဲမှာ အောင့်သွားတာ မျက်နှာမှာ ပေါ်လွင်သည်။
စိတ်ဆိုးတာ ညာလို့မှ မရဘဲ။

“ဟင့်အင်း . . မယူဘူး” ဟု ဘယ်လိုငြင်းမလဲ။

စနိုးက နှုတ်ခမ်းလေး တင်းတင်းစေ့ရင်း မျက်လွှာ ချ

မိသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပုဏ္ဏပေးသောပိုက်ဆံကို လှမ်းယူရတာ ငိုချင်စိတ်ပင် ဖြစ်ရသည်။

စနိုးရယ်..

ပိုက်ဆံကို ပိုက်ဆံအိတ်ထဲထည့်ရင်း စနိုးကို ဖျတ်ခနဲ တမ်းတမိပါသည်။မခံချင်စိတ်၊မကျေနပ်စိတ်နှင့် နှလုံးသွေးတွေ ပွက်ပွက်ဆူလာတာကို အနိုင်နိုင်ထိန်းရင်း ဟန်မပျက်နေရ သည်။

လူနာတစ်ဦးရောက်လာတော့ သူက စနိုး အနီးမှ လှည့် ထွက်သွား၏။ဝေ့တက်လာသော မျက်ရည်တွေကို တဖျပ် ဖျပ် မျက်တောင်ခတ်ပြရင်း ငိုချင်စိတ်ကို ဖျောက်ပစ်ရသည်။

“စနိုး”

ပုဏ္ဏခေါ်သံကြောင့် ဆေးခန်းထဲရောက်သွားတော့ သူ က ပိုက်ဆံအမ်းခိုင်းတာ။

စနိုးက မပြင်းသာဘဲ လုပ်ပေးရသည်။

အမှန်ဆို အဲသည်ကိစ္စ စနိုး မလုပ်ချင်ပါ။အစက လည်း တစ်ခါမှ မခိုင်းဘူးခဲ။ပိုက်ဆံကိစ္စကို သူပဲ လုပ်နေကျ။

မပြောသာလို့သာ ငြိမ်နေရတာ။

မကျေနပ်မှုတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပုဏ္ဏက သူ့ကိုယ်သူ အံ့သြနေမိသည်။

စေ့စေ့တွေးကြည့်တော့ မယုံချင်သလိုဖြစ်ကာ ချောက် ချားလာရ၏။ချစ်စနိုးကို သူမနှင့် မဆိုင်သောကိစ္စ သူ ဘာ ကြောင့် ခိုင်းမိသလဲ။

ချစ်စနိုး မျက်နှာလေးမှာ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရခက်သော ခံစားချက်တစ်မျိုး ဖြတ်သန်းသွားတာ ဖြစ်သည်။

ဟိုးကတည်းက ပိုက်ဆံကိစ္စဆို ကိုယ့်ဘာသာလုပ်ခဲ့တာ ချည်း။ကိုယ့်အံ့ဆွဲကို ဘယ်သူမှ မကိုင်ခိုင်းခဲ့။

ခုတော့ အံ့ဆွဲဆီ ရွှေလျှားသွားသော လက်ဖြူဖြူလေး တစ်စုံကို သူ အမှတ်တမဲ့ငေးရင်း ဒုတ်ခနဲ ရင်ခုန်မိ၏။

စနိုးကတော့ မကျေနပ်နိုင်ပါ။

ယုံကြည်တာလား။ဒါမှမဟုတ် နှိမ်ချင်တာလား။

ခိုးလိုဉ်းလှနှင့် ခံရခက်သည်။

သူမ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ မဲ့ကျသွားတာကို ပုဏ္ဏလိုက် ကြည့်နေဖြစ်၏။အစကတည်းက အမြင်တွေ တိမ်းစောင်းနေ ရင်တော့ မင်း မကောင်းတဲ့ဘက်ကပဲ တွေးပြီးနာမှာပေါ့။

ပိုက်ဆံလေး အမ်းပေးရတာများကွာ။

စားပွဲအံ့ဆွဲကို လက်ချောင်းသွယ်သွယ်လေးများနှင့် ဖွင့်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၁၁၄ ပန်းသီဇင်

ရင်း ပြန်အမ်းရသည်။ ပိုက်ဆံကို သေချာဖြန့်ထုတ်ယူကာ ကိုယ်
လှမ်းပေးခဲ့သော ပိုက်ဆံကို အသာထည့် အံ့ဆွဲကို ညင်သာစွာ
ပြန်တွန်းပိတ်လိုက်တာကိုကြည့်ရင်း ကျေနပ်သလိုလို။

ခုမှပဲ ဆေးခန်းလေးက ပြည့်စုံလှပသွားသလို ထင်မိ
တာ။ ကိုယ့်ဘာသာ မလုံမလဲဖြစ်ရင်း ချစ်စနိုးကို မရဲတရဲလှမ်း
ကြည့်တော့ မျက်စောင်းပြင်းပြင်းကလေး သူ့ဆီ ရောက်၏။

ပုဏ္ဏရင်ထဲ နွေးကျန်ရစ်သည်။

ကိုယ့်ခံစားမှုတွေကို ကိုယ်တိုင်ပဲ နားမလည်ချင်တော့။

ချစ်စနိုးက သူ့ကိစ္စပြီးသလို ဆေးခန်းမှ လှည့်ထွက်
သွားကာ သူ့နေရာသူ ပြန်သွားထိုင်သည်။

ပခုံးသိုင်းကြိုး အင်္ကျီအပွင့်လေးကို အောက်မှာ တီရှပ်
အနီရဲလေးခံဝတ်ထားတော့ သူမပုံစံလေးက စွဲမက်စဖွယ်ကြည့်
ကောင်းနေသည်။

မင်းလေး ချစ်စရာကောင်းသလောက် ဆိုးတုယ်ကွာ။

တကယ် တာတေမလေး။

ရင်ထဲမှာ ချစ်စနိုးစိတ်နှင့် နာမည်လေးတစ်ခုပေးဖြစ်
သွားသည်။

+ + + + +

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း(၁၂)

ချစ်စနိုး ဆေးခန်းက ပြန်ရောက်တော့ တစ်အိမ်လုံး
တိတ်ဆိတ်နေသည်။ နာရီကို လှမ်းကြည့်မိတော့ တော်တော်
ညညနက်နေပြီ။

ထမင်းမစားရသေးဘဲ လူက အိပ်ချင်နေပြီ။

ဖေဖေက စာကြည့်ခန်းထဲမှာ စာဖတ်နေသည်။ ကိုကြီး
သည်း ဘယ်နားမှာ စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် ဇိမ်ကျနေမည် မသိ။

ကိုလတ် တိုးတိုး တိုးတိုးနှင့် ဖုန်းပြောနေ၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကိုလေးကို မတွေ့ရပေမယ့် သီချင်းသံသဲ့သဲ့ကို အပေါ်
ထပ်မှ ကြားရတော့ အပေါ်မှာပဲ ရှိနေမှာ သိပ်သေချာသည်။

“သမီး . . ထမင်းစားတော့မလား”

“ဟင့်အင်း . . အိပ်ချင်ပြီ”

“မျက်နှာ လက်ခြေဆေးဦးနော် . . ပြီးရင် ထမင်းစား
စားပြီးမှ အိပ်ပေါ့ . . တစ်ရေးနိုးဆာနေရင် ခက်မှာ”

“အင်းပါ . . အင်းပါ”

ပါလာသော မွေးပွကျောပိုးအိတ်ကို ထမင်းစားပွဲပေါ်
တင်ထားရစ်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲဝင်လာပြီး မျက်နှာ လက်ခြေဆေး
သည်။

“လာ သမီး . . ဒီမှာ မှိုကြော်ရယ် . . ပြည်ကြီးငါးရယ်
ဟင်းချိုရယ် . . ငါးပိထောင်းလေးရော သမီး ထမင်းမြိန်အောင်
လို့”

စနိုးက ထမင်းစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ထမင်းစားသည်။
ဆာနေပေမယ့် သိပ်စားမဝင်ဘဲ ရင်ထဲဟာနေ၏။

“ပင်ပန်းလာသလား သမီးလေး”

“ပင်ပန်းတာပေါ့ . . ပျင်းလဲပျင်းတယ်”

ညည်းညည်းညူညူဖြစ်သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“သမီး”

“ရှင်”

“သမီး မွေးနေ့ကို ဖိတ်စာရိုက်ပြီး သေချာလုပ်ပေးမယ်

တဲ့”

“ဟင် . . ဟုတ်လား”

“သမီး . . လတ်ကို မေးကြည့်ပေါ့”

ချစ်စနိုး ပျော်သွားရသည်။

ထမင်းစားပြီးတော့ အပေါ်ထပ်ဝရန်တာကို ပြေးတက်
လာခဲ့၏။ မျက်နှာ လက်ခြေဆေးလိုက်တာကြောင့် အိပ်ချင်စိတ်
ပြယ်သွားသလား မသိပါ။

ဝရန်တာမှာ ရပ်နေရင်း ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်
လိုက်၏။

ဖေဖေက စနိုးကို ချစ်သည်။ ကိုကိုတွေလည်း ချစ်တာပါ
ပဲ။ မြတ်နိုးဘဝမှာ ဘာအပူအပင်မှ သိပ်မရှိ။

အိမ်မှာဆို ကလေးပေါက်စနလေးလို နေခွင့်ရသည်။

ခြံကျယ်လေးထဲမှာကော ကစားမလား။

နှစ်ထပ်တိုက်လှလှလေးထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်အေးအေးနေမ

လား။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၁၁၈ ပန်းသီဇင်

သူငယ်ချင်းတွေ တရုန်းရုန်းနှင့် ဆူညံနေမလား။
သည်အိမ်သည်ခြံသည်မိသားစုထဲမှာ သူမက ငိုလို့

ပဲ။

ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေတွေလာလည်း ဖေဖေတို့
ဘာမှမပြော။စနိုးကို နားလည်သည်။ယုံကြည်သည်။

အဲသည် နားလည်ယုံကြည်မှုတွေကို သူမ ဘယ်တော
မှ အလွဲသုံးစား မလုပ်ပါ။ရည်းစားမဟုတ် ဘာမဟုတ်တွေရော
ဦးဦးသားသား သူငယ်ချင်းတွေရော အများကြီး ဝင်ထွက်သွား
လာနေပေမယ့် ဘာပြဿနာမှ မတက်အောင် နေခဲ့သော စာ
ပါ။

ကိုကြီးက တစ်ခါတလေ ဆူငေါက်တတ်ပေမယ့် ဆူတ
ခဏပဲ။စနိုး စိတ်ညစ်တယ်။ပြီး . . ပြီးရော အရင်အကျင့် အတို
နေလာခဲ့တာ။

ဝရန်တာမှာ ပျင်းသွေလာတော့ စနိုး အောက်ထပ်ပြ
ဆင်းလာခဲ့၏။ဧည့်ခန်းထဲရောက်တော့ ဖုန်းက တဝှပ်ဝှပ် မြည်
နေသည်။

ကိုလတ် ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။စောစောကပဲ စိ
ပြေနပြေ ပြောနေသေးတာ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နှစ်စဉ် ၁၁၉

ခုလို ညဉ့်ပိုင်းတွေဆို ကိုလတ် ဖုန်းအများဆုံး ဝင်သည်။
ကိုလတ်မို့ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောနိုင်တာ အံ့ပါရဲ့။
“ဟဲလို”

“ကိုလတ်တို့ အိမ်ကနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

တစ်ဖက်က အသံချဲ့ချဲ့လွှင့်လွှင့်လေးက မဝံ့မရဲ တုံ့ဆိုင်း
နေသည်။

“ကိုလတ်ရှိလား”

“ကိုလတ် ဟုတ်လား”

စနိုး နားမလည်သလိုလို ပြန်မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ . . ကိုလတ်ပါ”

“ရှိမှာပေါ့”

“ရှင်”

“ဪ. . ရှိမှာပေါ့ . . ညကြီးမိုးချုပ် ဘယ်သွားမှာလဲ”

ချစ်စနိုးစကားကြောင့် တစ်ဖက်က တိတ်ဆိတ်သွား၏။

“စောစောကကော မမနဲ့ပဲ ပြောနေတာလား”

စနိုးကျပ်ပေးလိုက်၏။

“ဟင်. . မဟုတ်ပါဘူး”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တစ်ဖက်က တအံ့တဩလေး ဖြစ်သွား၏။

“ညာတာ. . တစ်နာရီနီးပါးလောက်ပြောပြီးမှ အပေါ်
တက်သွားတာ. . အဲဒါ မမပဲ ထင်လို့”

ချစ်စနိုးက ကျေနပ်သလို ပြုံးမိ၏။

“ခဏလောက် ခေါ်ပေးပါလား”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“ကိုလတ်ကို”

“ဟို . . ဘယ်သူဆက်တာလို့ ပြောရမလဲဟင်”

“သိမ့်လို့ ပြောပါ”

“ဘယ်မှာနေလဲ မသိဘူး”

တမင် လျှာရှည်ပစ်တာ။ အဲဒါမှ ခုလို အတင့်ရဲရဲ မဆင်

ဝံ့မှာ။

“ကိုလတ် မိတ်ဆွေပါ. . သိမ့်ဆို သူသိတယ်”

“ဪ. . .”

“ကျေးဇူးပြုပြီး ခဏခေါ်ပေးပါ”

မိတ်မရှည်သံ ထွက်လာတော့ စနိုး အသံမထွက်
အောင် ရယ်မိသည်။

“စနိုးက. . ကိုလတ်ညီမပါ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟုတ်ကဲ့”

မြန်မြန်ခေါ်ပေး အေးရောဟု ခေါင်းညိတ်ပုံရသည်။

စနိုးကို စိတ်ဝင်တစား မရှိ။

ကဲ. . ဘာရမလဲ။

“ကိုလတ်ဆီ ဘာကိစ္စများ ရှိလို့လဲဟင်. . စနိုးကိုပြော

လို့ ရမလား”

ဟိုဘက်က လုံးဝ တိတ်ဆိတ်သွား၏။

“ညကြီးမိုးချုပ်ဆိုတော့ ကိစ္စ အရေးကြီးလား မသိဘူး”

စနိုး ကိုယ့်ဘာသာ မအောင့်နိုင်ဘဲ ရယ်ချမိသည်။

“ခဏကိုင်ထားနော်. . ခေါ်ပေးမယ်. . ကြာတော့

ကြာမယ်”

“ရပါတယ်”

ကော့လက်စံကလေးကို လက်ထဲမှာကိုင်၊ လက်ကို
နောက်ပစ်ရင်း ကိုလတ်ရှိရာ အပေါ်ထပ် တက်လာခဲ့သည်။

“ကိုလတ်”

“ဟင်. . .”

ကိုလတ်က ကစားနေသော ဂိန်းအရုပ် အပေါ်မှာသာ
အာရုံ ရောက်နေ၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၁၂၂ ဖန်းသိန်း

“ကိုလတ်”

“ဘာလဲ”

“အမယ်မယ်... ဒီမှာ... မကြည့်လဲနေပေါ့”

စနိုးကို ကိုလတ်က လှမ်းကြည့်၏။

နိုင်ကွက်တစ်ခုခုရကိုင် သည်လို ခပ်တင်းတင်း ဆိုနေ ကျဆိုတော့ တစ်ခုခုပဲဆိုတာ သိနေပြီ။

“ဘာလဲ... ပြော”

“ကိုလတ် စိတ်ပါရဲ့လား”

“ဘာလဲ... ဘာ စိတ်ပါရမှာလဲ”

“ဖုန်းပြောဖို့”

“ဟာ... အဲဒါ မြန်မြန်မပေးဘူး... ပေး”

“ဘယ်ရမလဲ”

စနိုးက မျက်မှောင်ကြုတ်ကလေးနှင့် နာက်ဆုတ်သွား သည်။

“ဘာလဲဟာ... တစ်ဖက်သား အားနာစရာ”

“စနိုးကို မုန့်ဖို့ပေး”

“ဟ... ဘာဆိုလဲ”

“မပေးရင်နေ... ဖုန်းခွက်လဲ မပေးဘူး”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နှစ်စဉ် ၁၂၃

“ရှုပ်တယ်ဟာ... နင့်သဘော”

ကိုလတ်က ခပ်တင်းတင်း လှည့်ထွက်သွား၏။

“သေချာစဉ်းစားနော်... မမသိမ့်တဲ့”

“ဘာ... ”

ကိုလတ် တုံ့ခန့်ရပ်သွားပြီး ဝုန်းခနဲ အနားပြန်ရောက် လာ၏။

“ပေး ပေး... စနိုးတောင်းတာ ပေးပါ့မယ်ကွာ... ပေး

ပါ”

ချော့လည်းပြော ကတိလည်းပေး။ စနိုးလက်ထဲက ကော့လက်(စ်)ကိုလည်းလု၊ ကိုလတ် လျှင်ပုံများ။

စနိုး မျက်စောင်းထိုးမိသည်။

“ကိုလတ်... လက်ငင်းစနစ်”

“သွားယူဟာ... အကျီအိတ်ထဲမှာ သွားယူ”

စနိုး အပြေးကလေး ထွက်လာခဲ့သည်။

“သိမ့်လား”

“ကိုလတ်”

ငိုသံပါလေးနှင့်ဆိုတော့ သူ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်ရသည်။

“ကိုလတ် သိပ်ရက်စက်တာပဲ... အရင်တုန်းက အကျင့်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၁၂၄ မုန်းသိင်္ဂင်

တွေပြင်ပါဆို ခုထက်ထိမပြင်သေးဘူး . . ကိုလတ်ကို မုန်းတယ်”

“ဟာ . . ဘာလဲ”

“ကိုလတ် စောစောက မုန်းအကြာကြီးပြောနေတယ် ဆို . . ကိုလတ်ပြောတော့ သိမ့်အတွက် ဖြစ်ရမယ်ဆို . . စိတ်ချမ်းသာ အောင်ထားမယ်ဆို”

“မပြောပါဘူး . . ဘယ်သူနဲ့မှ မုန်းမပြောဘူး”

“စနိုးကိုယ်တိုင် ပြောတာ”

“ဟာ”

သူ အလွန်တရာ ဒေါသဖြစ်ရသည်။

စနိုးတော်တော် လျှာရှည်ပါလား။

“အလကားပါကွာ . . ဒီကောင်မလေး စနေတာပါ . . ကိုလတ်ကို ယုံပါ . . စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ . . ဝမ်း . . တိတ်”

“ဟင့် . . မုန်းတယ် . . အရမ်းမုန်းတယ် . . ဟ . . ဟင့်”

ငိုသံနှင့် ဗလုံးဗထွေးပြောပြီး မုန်းချသွားတော့ ကိုလတ် သက်ပြင်းရှိုက်သည်။ သိမ့်ကို ဘယ်လိုချောရမှန်းမသိ။

သူ သိမ့်ဆီ မုန်းပြန်ခေါ်သည်။

မြတ်နိုးမှုအသံနှင့် အပြတ်ချော့သည်။ တောင်းပန်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နှစ်စဉ် ၁၂၅

သည်။ ရှင်းပြသည်။ သို့ပေမယ့် သိမ့်က စိတ်ကြီးသည်။ ဒေါသမပြေ။

“ရှင် ယုတ်မာတာ ကိုလတ် . . ရှင်မှာလဲ နှမလေးနဲ့ သိမ့်အပေါ် သစ္စာမရှိတာ သိမ့် ရှင်နာတယ်”

“မဟုတ်သေးပါဘူး”

“တော်ပြီ . . ရှင်အသံ မကြားချင်ဘူး . . ရှင်ကိုလည်း ကြောက်သွားပြီ . . အစကတည်းက ဒါမျိုးမဖြစ်ရအောင် ကြိုပြောထားလျက်နဲ့ ရှင် သိပ်ရက်စက်တယ် . . သိမ့်ကို အရှက်ခွဲတာ . . သိမ့်မာနကိုမျိုးတာ . . ရှင် ဘယ်တော့မှ သိမ့်ကို မဆက်သွယ်ပါနဲ့”

“ဟာ . . ခဏနေဦး . . ကိုလတ် ရှင်းပြပါရ . . ”

သိမ့်က ခွပ်ခနဲ မုန်းချသွား၏။

ကိုလတ် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချရင်း သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

စနိုး . . စနိုး။

တော်တော် ပြဿနာရှာတဲ့ ကောင်မလေး။

“တောက်”

သိမ့် အရမ်းစိတ်ဆိုးသွားတာ ခက်သည်။

“စနိုး . . ဟိတ် . . စနိုး”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သူ အော်ခေါ်ပေမယ့် စနိုးက ရောက်မလာ။

“စနိုး”

ကိုလတ်က ဒေါသနှင့် ခြေသံပြင်းပြင်း လျှောက်လာ
တော့ စနိုး အခန်းတံခါးကို မြန်မြန်ပိတ်ကာ ငြိမ်နေလိုက်၏။

ကိုလတ်တော့ ညစ်ပြီ။

မမသိမ့် ကိုလတ်ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီထင်။

“ဒုန်း . . . ဒုန်း”

“စနိုး . . . ဟိတ် . . . စနိုး”

တံခါးကိုလည်းထူးပါးစပ်ကလည်း အော် ဆိုတော့
ဆက်ငြိမ်နေလို့မရတော့ဘဲ အသံပြုရသည်။

“အိပ်ချင်ယောင်မဆောင်နဲ့ ဖွင့်စမ်း”

“ဘာလဲ”

စနိုးအသံလေးက စိတ်ပျက်သလို ခပ်ပျော့ပျော့။

“ထွက်ခဲ့ . . . ထွက်ခဲ့”

“စနိုး အိပ်တော့မလို့”

“မအိပ်နဲ့ဦး”

“ဟာ . . . စိတ်ပျက်လိုက်တာ”

စနိုးက သူ့ကို ဘုကြည့် ကြည့်သည်။

“သိမ့်ကို နင်ဘာတွေ ပြောလိုက်လဲ”

“မပြောပါဘူး”

“ငါ ဖုန်းပြောနေတယ်ဆိုပြီး နင် လျှာရှည်လိုက်တာလေ”

“အမှန်တရားပဲဟာ”

“နင့် ဘယ်သူ ချိတ်စစ်လို့လဲ”

“ပြောဆိုရင်း ပါသွားတာ”

“သူများတကာ စိတ်ဆင်းရဲအောင်”

“ဟောတော့ . . . အမှန်ပြောတုပဲ”

“သေလိုက်”

“ကိုလတ်ပဲ သေ”

“တောက် . . . ငါ ခု ထိုးမိတော့မယ်”

ကိုလတ်ကရွယ်တော့ စနိုးက ငိုမဲ့မဲ့နှင့်။

“ဖေဖေနဲ့ တိုင်မယ်”

ဟု ခြိမ်းခြောက်၏။

သူ နည်းနည်း မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။

ဖေဖေသွားတိုင်လျှင် ပြဿနာက ပိုရွှပ်ထွေးကုန်မှာ။

သူ ချာခနဲလှည့်ထွက်လာတော့ စနိုးက တခပ်ခပ် ရယ်

သည်။

၁၂၈ ပန်းချီ

ကြီးကြီးက စနိုးဖို့ နွားနို့တစ်ခွက် ယူလာပေး၏။

“သမီး”

“ရှင်”

“နွေးနေတုန်း သောက်လိုက်”

“အင်းပါ . . ပေး . . ပေး”

ကြီးကြီးထွက်သွားတော့မှ တံခါးလေးကို စေ့ပိတ်ထားသည်။

နို့ခွက်ကို စားပွဲပေါ်တင်ရင်း ပြတင်းပေါက်လိုက်ကာ ပါးပါးလေးကို ဘေးကပ်ထားရင်း လရောင်အေးအေးကို အခန်းထဲ ဝင်စေသည်။

မီးချောင်းနှင့် နံရံကပ်မီးပုံးလေးကို ပိတ်ကာ လရောင်အေးအေးလေးနှင့်ပဲ အိပ်ဖို့ စိတ်ကူးမိသည်။

မွေ့ရာအိပ်စက်စက်လေးပေါ် ပစ်လွဲချရင်း ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် လပြည့်ကြီးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

ပြီးမှ သတိတရနှင့် နွားနို့ ထသောက်သည်။

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ စနိုး အိပ်ပျော်သွား၏။

+ + + + +

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း(၁၃)

“စနိုးရေ . . စနိုး”

ခေါ်သံက အဝေးကြီးမှာလိုလို အနီးမှာလိုလို မသဲကွဲ။

နောက်တော့ မွေးပျံ့သော ရနံ့တစ်မျိုးကို ရှုရှိုက်နေရသလိုလို။

“စနိုး . . ဟိတ် . . အိပ်ပုပ်မလေးရေ”

စနိုးမျက်လုံးတွေ ဆတ်ခနဲ ဖွင့်လာရသည်။

“ဟင် . . သဲသဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟုတ်ပါ”

သဲသဲက မနက်ခင်းလေးမှာ ဝင်းပစ္စာ ထုနေသည်။

“မွေးလို့ လှလို့ပါလား”

စန်းက ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထထိုင်ရင်း ဆံပင်တွေ သပ်

လိုက်၏။

“စန်းက အိပ်မက်မှတ်နေတာ”

“ဖြစ်ရမယ်”

“သဲသဲ ဘယ်တုန်းက ရောက်တာလဲ”

“ကြာပြီ”

“ဟင်. . တကယ်”

“တကယ်ပေါ့ . . နို့သင့် မနို့သင့် တွေးနေတာ”

“ဘာလို့”

“အိပ်ပျက်သွားမလားလို့ပါ”

“ရပါတယ်. . နို့ရောပေါ့”

သဲသဲက ချစ်စန်းကို ပြုံးစစကြည့်သည်။

“ယောက်မ”

ချစ်စန်း သဲသဲတို့မော့ကြည့်၏။

“ဘာလဲဟင်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ရှစ်နာရီ ထိုးနေပြီ”

“အင်း . . ဟုတ်တယ်နော်”

“ဆေးခန်း မမီတော့ဘူး”

“ပိတ်မယ်. . ဒီနေ့ ပိတ်မယ်တဲ့”

“ဟာ. . ပျော်စရာကြီး”

သဲသဲက ဟားခနဲအော်၏။

“ယောက်မလေး”

“ပြော”

“ကိုကြီး ပါတယ်”

“ဟုတ်လား”

ချစ်စန်း ပုံစံလေးက စိတ်ဝင်တစား။

“ကိုကြီးချင်း လဲရရင် ကောင်းမလား . . အပြန်အလှန်

ပေါ့”

ချစ်စန်းက သဲသဲကို မေး၏။ သဲသဲက ဆတ်ခနဲ ခေါင်း

ညိတ်သည်။

“စန်း အဲဒီလို မပြောမှာ ပူနေတာ”

“ဟင်. . တော်တော် ဣန္ဒြေရ”

“မိန်းမ ပီသတာလေ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

စန်းက ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး မျက်နှာသစ် သွားတိုက်
ပြီး ရေပါချိုးပစ်လိုက်၏။

“သဲသဲ. . ကိစ္စရှိလို့လား . . အလည်လား”

“နှစ်ခုစလုံးပဲ”

“ဘာကိစ္စ”

“ဖလှယ်ရေးပေါ့”

“ဪ”

ချစ်စန်း အဝတ်အစားလဲတာကို သဲသဲက စောင့်နေ
သည်။

“သူငယ်ချင်းတွေကို ဝင်ခေါ်ပြီး မုန့်သွားစားမယ်”

“အင်း . . ကောင်းသားပဲ”

“ဒီနေ့ အပြတ် လမ်းများပစ်ရမယ်”

သဲသဲက အားတင်းသည်။

ဧည့်ခန်းကိုဆင်းလာတော့ သဲသဲ ကိုကြီးက ခပ်ငဲ့ငဲ့
ထိုင်နေ၏။စန်း မပွင့်တပွင့် ပြုံးမိသည်။

ဒါ ဘယ်လို စတိုင်ပါလိမ့်။

ကိုကြီးက သားနား သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ထားသည်။

စန်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ကြည့်လာတော့ မသိမသာ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မျက်လုံးလွဲရင်း ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်လာ၏။

“ဝတ်ဒ် မောနင်း”

“မောနင်း”

ကိုကြီး နှုတ်ဆက်တာကို အလိုက်သင့် ပြန်နှုတ်ဆက်
ရင်း မရဲတရဲ ကြည့်မိ၏။

မျက်လုံးချင်းဆုံတော့ ကိုကြီးက အကြည့်မလွဲဘဲ စူးစိုက်
ကြည့်၏။

ကိုကြီးအကြည့်တွေကြောင့် စန်း မျက်လွှာချမိသည်။

“သဲသဲတို့ ကော်ဖီသောက်ဓလားဟင်”

“အပြင်ရောက်မှ စားမယ်လေ”

ကိုကြီးက သဲသဲဘက်ကို ကြည့်နေရင်း . .

“သဲသဲ. . စန်းက ခုမှ နီးတာဆို. . စန်း တစ်ခုစားရင်
စားပါစေလေ. . ဗိုက်ဆာနေလားမှ မသိဘဲ”

“ဟာ. . ရပါတယ်. . စန်း မဆာပါဘူး”

“ဒါဆို အပြင်ရောက်မှ စားကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုကြီးမောင်းသောကားမှာ သဲသဲနှင့် စန်းက
နောက်ဆုံးမှာ အတူတူထိုင်စီးကြတော့ ကိုကြီးက မျက်မှောင်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကြုတ်နှင့်..

“ငါက ဒရိုင်ဘာပေါ့.. ဟုတ်လား”ဟု မေး၏။

“လိုရာခရီး အရောက်ပို့စေ မောင်မင်း”

သဲသဲက ကိုကြီးကို မရိုမသေ စသည်။

ချစ်စနိုးလည်း ရောရယ်မိရင်း နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ

ကိုကြီးနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံတော့ အရယ် တန့်သွားရသည်။

“စနိုး”

“ဟင်”

“ဆေးခန်းမှာ ပျော်နေပြီလား”

“ကြာလေ စိတ်ပျက်လေ”

“သေချာရဲ့လား”

စနိုးအဖြေကို ကိုကြီး အတိအကျ မေးသည်။

“သိပ်သေချာတာပေါ့.. ဒက်ရှူးဝါးပဲ”

သဲသဲနှင့်စနိုးက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်

ကြည့်ပြီး ရယ်သည်။

“စနိုးတို့က တကယ့် ချာတိတ်လေးတွေပဲ”

“ဘာလို့”

“ကြည့်ရတာ အပူအပင်ကင်းတယ်.. ပြီးတော့ အမြဲ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ရယ်နေရော.. ပျော်နေတာပဲ.. အဲဒါ လူကြီးစိတ် မဝင်သေးတာ”

ကိုကြီး မှတ်ချက်က မှန်နေသည်ပဲ။

ပျော်ပျော်နေ၊ ဘာတစ်ခုမှ ဟုတ်တိပတ်တိ ဇွဲမရှိ။

အိမ်ကလည်း ညီမလေး သူငယ်ချင်းမလေးကို သနားမိ

သည်။

သူ့အတွေးထဲမှာ စနိုးကို နေရာတစ်ခုပေးကာ ထာဝရ လက်တွဲသွားဖို့ပင် တွေးချင်ချင်။

စနိုးလေးကို လိမ္မာစေချင်လိုက်တာ။

ကိုယ့်ဘက်ကသာ ဒါမျိုးတွေဖြစ်နေတာ သူမလေးက ခပ်စွာစွာ ခပ်ဆိုးဆိုး ရည်းမှန်းချက် ကြီးကြီးမားမားလည်း ရှိမှာ မဟုတ်။

ခုပဲကြည့်လေ.. ကားထဲမှာ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို အော် ဆိုနေလိုက်တာ။

ဒီအတိုင်းပါပဲ အချစ်ရယ် xx ဒီအတိုင်းပါပဲ xx

ကိုယ့်ရင်ခုန်သံတွေ မပြောင်းလဲပါ xx ဒီအတိုင်းပါပဲ

နွေမိုးဆောင်းလေးတွေ ပြောင်းသွားပေမယ့် xx ကိုယ့်

ရင်ခုန်သံတွေ မနွေကလို့ပဲ xxx

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၁၃၆ ဖန်သီဇို

သီချင်းကို ဟိုတစ်ပိုဒ် သည်တစ်ပိုဒ် မှန်ချင်မှန် မှားချင်
မှား ဆိုချင်သလို ဆိုနေတာ။

သီချင်းကိုရပ်ထားပြီး သဲသဲနှင့် ကပ်တိုးလေး စကား
ပြောလိုက်ပြီးလျှင် နှစ်ယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင် ရယ်လိုက်။
ကိုကြီး သက်ပြင်းမော ရှိုက်သည်။

“ဟဲ့ . . စနိုး”

“ဟွန်း”

“ဒေါက်တာ ကိုကိုနဲ့ ဘယ်လိုလဲ”

“ပုဏ္ဏနဲ့လား”

“ဟယ် . . ခေါ်ပုံကြီးကလဲ . . စနိုးထက် အများကြီး အ
သက်ကြီးတယ် . . ငရဲကြီးပါမယ်ဟယ်”

“မကြီးပါဘူး . . ငရဲမင်းကို မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်မယ်”

“ဘာလဲ . . ငရဲမင်းကို လူ့ပြည်က ကားစပယ်ယာတွေ
လို မှတ်လို့လား”

“ဘယ်သီနိုင်မလဲဟ”

“ဟေ့ . . ဟေ့ . . အားလုံး သိမ်းကျုံးမပြောနဲ့ . .
လက်မ၊မကောင်း လက်မ . . ခြေမ၊မကောင်း ခြေမ”

သူ မနေနိုင်ဘဲ ဝင်ပြောမိသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၁၃၇ ဖန်သီဇို

“ကဲ . . ဘယ်ကိုမောင်းရမလဲ ကြီးတော်တို့ . . ပြောကြ
ဦး”

“မုန့်ဆိုင်တစ်ခုခုကို အရင်မောင်းပေါ့ . . ငါတူရယ်”
စနိုးက လေပြေအေးလေးနှင့် ပြန်ဖြေသည်။

“မုန့်စားပြီးရင်”

“မုန့်စားပြီးရင် သူငယ်ချင်းတွေဆီ သွားမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘာလို့လဲဟင်”

“အခု နှစ်ယောက်တည်းနဲ့တင် ဒီလောက် ညံ့နေတာ
လေးငါးယောက် ကားပေါ်ပါလာရင် နင်တို့လေနဲ့ ကားပါ ဖွဲ့
တက်သွားဦးမယ်”

“အင်း . . ဟုတ်တယ်နော် . . ကားမှာ တောင်ပံပါရင်
ကောင်းသား . . သိပ်အဆင်ပြေမယ်”

“ဘာလို့”

“လှည်းတန်း မီးပွိုင့်တို့လို အကြာကြီးမိမယ် မီးပွိုင့်
ချောက်ရင် စောင့်မနေရတော့ဘူးပေါ့ . . တောင်ပံလေးဖွင့်ပြီး
ပျံဝဲတက်သွားရုံ”

စနိုးစကားကို သဲသဲက အော်ရယ်သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကိုကြီးက လမ်းဘေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး တစ်
မှာပဲ ကားရပ်သည်။

“ကိုကြီး ကပ်စေးနဲ့ပြီတွေ့လား . . စနိုး”

သဲသဲက နှုတ်ခမ်းစု ပြော၏။

“ဟ. . ပိုက်ဆံဆိုတာ အမြဲချွေတာရတယ်”

“ဒီနေ့ တွတ်ပီ ကံမကောင်းပါ”

စနိုးက ခုံတစ်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ရေရွတ်၏။

“ငါက ကားလဲ မောင်းပို့ရသေး . . လူလဲစိုက်. . ကား
လဲစိုက်. . ဆီလဲစိုက်. . ဒီကြားထဲ မုန့်ပါ အစစ်ကျွေးတာ.
ကျေးဇူးတင် ထိုင်ကန်တော့ဖို့ ကောင်းနေပြီ”

“ထားပါတော့”

စနိုးက မြီးရှည်နှင့် တို့ဟူးနွေး မှာစားသည်။

“သဲသဲကတော့ ဒီမနက် အပြတ်ဝါး-ကြို မှတ်တာ”

“အခုတောင် မနည်းကြီး ကျမှာ”

စနိုး ကိုကြီးကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်ရင်း . .

“စနိုး ရှင်းလိုက်ပါမယ်”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောဖြစ်သွား၏။

ကိုကြီးက စနိုးတို့ ခပ်ကြာကြာငေးကြည့်၏။ပြီးမှ

“စနိုး ရှင်းလိုက်မယ်ဆို ပိုအိုကေတာပေါ့”

ဟု အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးနှင့် ပြော၏။သူ့အကြည့် သူ့အ
ပြောထဲမှာ စနိုးကို အထင်သေးသလိုလို၊ဘာများ မင်းလေးက
စွမ်းလို့လဲဟု မေးချင်သလိုလို။

“သဲသဲ. . ထပ်စားဦးနော်. . စနိုး ကျွေးမှာ”

“အားနာတယ်”

“ကောင်မစုတ်”

သဲသဲက ကော်ပြန်ကြော် ဝယ်စားသည်။ပြီးတော့ လက်
စက်ရည်. .

“မနေ့က စနိုး လခထုတ်တယ်. . အဲဒါကြောင့် ကျွေး
တာ”

“ဟာ. . ဒီလိုမှန်း မသိဘူး . . စောစောကပြောပါ
တော့လား”

ကိုကြီးက စနိုးကို စီးကရက်တစ်လိပ်သောက်ရင်း အား
မနာတမ်းပဲ ကြည့်နေပါသည်။သဲသဲကလည်း သူ့အစ်ကိုကိုတစ်
လှည့် စနိုးကိုတစ်လှည့် ပြုံးစိစိကြည့်လို့။တော်တော်လည်တဲ့ သူ
ငယ်ချင်းကောင်းလေး။

စနိုး တိတ်တဆိတ် ထားထားလိုက်၏။နောက်ရက်တွေ
ကြာမှ ကိုကြီးကိုခေါ်ပြီး သဲသဲနှင့် မုန့်သွားစားမည်။

သွားစားတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ စန်း ကိုကြီးက သဲသဲ
ကို ငမ်းပါမလား။ တော်ကြာ ပိုက်ဆံကုန်တာသာ အဖတ်တင်
နေဦးမည်။

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် စန်း ရယ်မိသည်။

“ဟော်တော့. . ဘာရယ်တာလဲ စန်း”

အသားလွတ်ထရယ်တော့ သဲသဲက မလုံတလုံ မေး၏။

“ဪ. . သဲသဲကို နောက်တစ်ရက် လာခေါ်မယ်လို့

“အဲဒါ ရယ်စရာလား”

သဲသဲပြောမှ ပိုရယ်ချင်ပါသည်။ မျက်နှာလေး နီရဲတတ်
သည်အထိ ရယ်မိ၏။ မျက်ရည်ကြည်လေးတွေပင် ဝေ့တတ်
လာရသည်။

“ပြောလေဟာ. . ရယ်နေတာပဲ”

“ဪ. . စန်း ကိုကြီးက သဲသဲကို ငမ်းပါမလားလို့
အားမနာပါးမနာ ကြည့်မှကြည့်ပါမလားလို့ တွေးမိတာ”

“ဪ. . ရှင်က အကြံအစည် ကောင်းနဲ့ကွီး”

သဲသဲက သဘောပေါက်ပြီး ရန်တွေ့ပေမယ့် သဲသဲ
ကိုကြီးက မျက်နှာကြီးပျက်ကာ တစ်ဖက်လှည့်သွား၏။

ကိုကြီးကိုကြည့်ပြီး သဲသဲတို့ ပိုရယ်မိကြသည်။

“တော်ပြီ. . ပြန်တာပဲ အေးတယ်. . ဘယ်မှ လိုက်မိ

တော့ဘူး”

စန်းက နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ရင်း ကိုကြီးကို ကြည့်၏။

“ကိုကြီးက ရယ်ရတယ်”

ချစ်စန်းရင်ထဲမှာ ပျော်နေသလိုလို။

ခု ခဏမှာတော့ ပုဏ္ဏကိုရော တန်းကိုရော မေ့လျော့နေ

မိသည်။

သည်လို အချိန်လေးတွင်ပဲ အေးချမ်းပါတယ်။

တန်းနဲ့ ပတ်သက်ရင် သတိရမိရင် စန်းရင်ထဲမှာ ဝမ်း

နည်းကြေကွဲမှုလပ်ဟာ နာကြည်းမှုနဲ့ အတူ မခံချင်စိတ်တွေ ဒေါ
သဖြစ်လာစမြဲ။ ပြီးတော့ နေပြည့်ဆိုတာကို ခါးသီးလှသည်။

ဖြစ်နိုင်ရင် သတ်ပစ်ချင်တယ်။ တန်းနဲ့ ဘဝတူ ဖြစ်သွား

အောင်။

အဲဒါဆိုလည်း ရှင်ဟာ၊ တန်းကို ထပ်နှိပ်စက်ချင် နှိပ်
စက်နေဦးမှာ။

တန်း အရှက်ရအောင်၊ ခံစားရအောင် ရှင် ရက်စက်ခဲ့
တယ် နေပြည့်ရယ်။

ရှင်ကို စန်း မုန်းလှပါတယ်။

+ + + + +

အခန်း(၁၄)

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ စဉ်း တော်တော်ပင်ပန်းနေပြီ။

“သွားမယ်... တာတာ”

“ဘိုင့်... ဘိုင့်”

သူငယ်ချင်းတွေက စဉ်းကို ကားထဲမှ မဆင်းဘဲ နှုတ်ဆက်ကြ၏။

“စဉ်း”

ကိုကြီးက လှမ်းခေါ်တော့ သူ့ဘေးနားရောက်သွားရ

သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ည ကိုကြီး ဖုန်းဆက်မယ်”

“အင်း...”

“စဉ်း စောင့်နော်”

“ဟာ... စောင့်ပါဘူး... ဖုန်းလာရင် အိမ်မှာရှိတဲ့လူက

အိပ်ပေးမှာပေါ့... တကူးတက ထိုင်စောင့်နေရမှာလား”

“တကူးတက စောင့်နေစေချင်တာ”

“တစ်မျိုးပါလား”

“တကယ်”

“အဟင်း... ပြီးရောလေ... စောင့်နေမယ်”

“သေချာတယ်နော်”

“အိပ်ရင်းစောင့်မယ်”

“ဟာ...”

စဉ်း အိမ်ထဲဝင်လာတော့မှ သဲသဲတို့ကား ထွက်သွား၏။

“လည်တုန်းပဲဗျို့... ဇောင်းကလွတ်တဲ့မြင်းလို မမော

မီး မပန်းတမ်းပေါ့ကွာ... မင်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ ပုဏ္ဏ”

ကိုကြီး ဖုန်းပြောနေတာလှမ်းတွေ့ရသလို စဉ်း အ

ခြာင်းပြောနေတာရော၊ တစ်ဖက်လူက ပုဏ္ဏဆိုတာရော သိ

၏၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟော. . ပြန်လာပါပြီ ပျော်မှ ပျော်ရဲ့လား မသိဘူး
စနိုးက ဂရုမစိုက်ဘဲ ဧည့်ခန်းမှ ဖြတ်လျှောက်သည့်

“စနိုး”

ကိုကြီးက လှမ်းခေါ်၏။

“ပြောပါလား ဆရာ”

“ပြောစရာ ရှိမှ မရှိတာ”

စနိုး ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်၏။ စနိုးကို ကိုကြီးက
မကြိုက်လှသလိုကြည့်၏။ စနိုး နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ရင်း လှမ်း
လိုက်ရသည်။

“ဟဲလို”

“စနိုးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ပျော်ရဲ့လား”

“ဒီလိုပါပဲ”

“မင်းကွာ . . ကလေးလိုပဲ”

အပြင်မှာထက် အဆတစ်ရာမက ချုံ့ညက်ညက်သ
သော နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော အသံကို ကြားရတော့ ယုံမယုံခဲ

“သူက ခပ်ထန်ထန်ပဲနေတာ. . ဒါပေမယ့် တစ်ခါ

လေ နူးညံ့ရင် သိပ်ကျေနပ်စရာကောင်းတယ်. . တနိုးကိုတော့
နိုးနိုးညှဲ ညှဲ ဆက်ဆံခဲ့ပါတယ်။ စိတ်ကောင်းဝင်နေမှ”

တနိုး ပြောဖူးခဲ့တာတွေ လှစ်ခနဲ အမှတ်ရသည်။

“ဟိတ်. . တိတ်လှချည်လားကွ”

ပုဏ္ဏက စနိုးနှင့် စိတ်ပါလက်ပါ စကားပြောချင်ပုံ ရ
သည်။

စနိုးက ဘာလို့များ ရှင်နဲ့ စကားပြောရမှာလဲ နေပြည်
ရယ်။ ရှင်ဟာ ကျွန်မ အမုန်းဆုံး ယောက်ျား။

ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မကျေနပ်နိုင်တဲ့သူ။

“ဆရာ. . ဘာပြောစရာ ရှိလို့လဲဟင်”

“ပြောစရာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အများကြီးပါပဲ”

“ပြောပါ ဆရာ”

“စဉ်းစားနေတယ်”

စနိုး စိတ်မရှည်ပေမယ့် သည်းခံ စောင့်နေလိုက်သည်။
သူက တော်တော်နှင့် စကားမဆိုပါ။ ဖုန်းကို ခွပ်ခနဲ ချပ်ချပ်ပေ
မယ့် စိတ်ကို မနည်းလျှော့ထားကာ သက်ပြင်းရှိုက်မိ၏။ ခောစော

၁၄၆ ဖုန်းသိန်း

ကတည်းက ကိုကြီးက ချိုင်းစိုင်းနေပြီဟု ထင်တာ။ စန်းကို ဆွဲ
ငေါက်ချင်သလိုကြည့်တာ။ ခုလို ဖုန်းချလိုက်လို့က တော့ ပြီးပါ
လေရော။ ဆူလို့ဆုံးမှာ မဟုတ်တော့။

“စန်း . . . ဘယ်သွားတာလဲ”

သူ့အသံက စောစောကလို မဟုတ်ဘဲ ပိုမို တိုးဖွလာ
၏။ မဖြေချင်တာကို ဖြေချင်စိတ်ပေါက်လာအောင် မေးတတ်လှ
ချည်လား။

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အပြင်သွားတာပါ”

“အင်းလေ . . . ဒါဆိုဒါပဲကွာ . . . ဖုန်းချတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ချက်ချင်းကြီး စိတ်ပြောင်းကာ ဖုန်းချသွားတော့ နားမ
လည်အောင်ပါပဲ။

ဘယ်လိုဖြစ်ရပြန်တာလဲ ပုဏ္ဏ၊ ရှင်ဟာ အမျိုးမျိုး
ပြောင်းလဲတတ်သူလား။

+++++

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း(၁၅)

“သူ့ အဲဒီလို ပိုက်ဆံပေးတော့ စန်း ဘယ်လို ခံစားရလဲ”

“ဝမ်းနည်းတယ် . . . ခံပြင်းတယ် . . . ဒေါသဖြစ်တယ်
ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှိမ့်ကျသွားသလို ထင်မိတယ် . . . မကျေနပ်ဘူး
ပေါ့ဟာ”

“ဘာလို့ ယူတာလဲ”

“မယူလို့ ဖြစ်မလား”

“အင်းလေ . . . ပြဿနာပဲ”

“သူ့ကို ငါ မုန်းသလိုပဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တွေ့တွေ့ဆဆပြောတော့ ဇင်မာက ရယ်သည်။

“နောက်တစ်ခု ငါ့ကို ပိုက်ဆံသိမ်းခိုင်းတာ”

“အဲဒါ ဘာများမကျေနပ်စရာရှိလဲ”

“သိပ်ရှိတာပေါ့ . . . အဲဒါ စနိုးကိုနှိမ်တာ . . . တမင်သင်ခန်းစာပေးတာ”

“ဟုတ်ပါ့မလား”

“ဟုတ်တာပေါ့ . . . သူ့အကြည့် . . . သူ့အပြော . . . သူ့အပြုအမူက သိပ်ကိုပေါ်လွင်နေတာ . . . ငါ ဒီလူ့ကို တစ်သက်မကျေဘူးဟာ . . . တစ်ခုခုပြန်လုပ်ချင်တယ် . . . အဲဒါ တကယ်ပြောတာ”

“မေ့လိုက်ပေါ့ဟာ”

“မေ့လို့ရမလား . . . နေ့တိုင်း မြင်နေရတာ”

“မမြင်ချင် . . . မသွားနဲ့တော့ပေါ့”

စနိုးက နှုတ်ခမ်းလေးကိုကိုက်ပြီး စဉ်းစားသည်။

“စနိုး ခုလို အရှုံးတစ်ခုနဲ့ မထွက်ချင်ဘူး . . . သူ့ကို အနိုင်ရပြီးမှပဲ သူ့ဆေးခန်းက ထွက်မယ်”

“ဟာ . . .”

ဇင်မာက ဦးနှောက်စားသလို မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့နေ၏။

“ဖေဖေကို စားကြီးစားမယ် . . . စာမေးပွဲပြန်ဖြေ မယ် . . .

စာကျက်တော့မယ်ဆိုပြီး ဆေးခန်းမသွားဘဲနေရင် ရတယ် . . .

ဒါပေမယ့် စနိုးအတွက် အဲဒီလူ ဘာမှ ခံစားရမှာ မဟုတ်ဘူး ဒါကြောင့် သူ့ကို အနိုင်မရသေးဘဲ မထွက်ချင်တာ”

“သူ့ကို ခံစားရစေချင်တာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး . . . စနိုးပါ ခံစားနေရဦးမယ် . . . ကြည့်လုပ်”

“လုံးဝပဲဟာ . . . ငါ ခံစားနေရရင် ခံစားရပါစေ . . . သူ့ကိုတုံ့ပြန် လက်စားချေရရင် ကျေနပ်တယ်”

“မပြင်ဘူးလားဟယ်”

“စနိုး ဆုံးဖြတ်ပြီးသား”

ဇင်မာ လက်လျှော့သလို ထုပ်မပြောတော့။

“ဒါပေမယ့်ဟာ . . . ခုထက်ထိ သူက ငါ့အပေါ် သာမန်ပဲ . . . ငါထင်သလို ကြွေပါ့မလား . . . ငါ့ကို စွဲစွဲနစ်နစ် ဖြစ်လာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ . . . အဲဒါ ခက်တယ်”

စနိုးက ခုတင်ပေါ် ဝုန်းခနဲထိုင်ချပြီး ပြော၏။

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့ . . . သူက စနိုးထင်သလောက် နူးညံ့ပါ့မလား . . . သူ့ဘေးမှာ ဟိုတစ်ယောက်က အဆင်သင့် အချိန်မရွေး အစားထိုးလို့ရတယ်”

“ဟို. . သင်းထုံ ဆိုတာလား”

“အင်းပေါ့”

“သူ့ကို အဲဒီတစ်ယောက်ကလဲ တော်တော် အဖြစ် သည်းနေတာ.. ဒီလူ ဆေးစွမ်းရှိလား မသိဘူး”

“စနိုးပါ ဆေးမိနေဦးမယ်”

“သွားစမ်းပါ . . သူ့ကိုငါ ဘယ်တော့မှ မကြုံစေရဘူး သူ့ခြေရင်း ဝပ်စင်းမယ့်အစားတော့ ငါ့ကိုယ်ငါ ဒဏ်ခတ်ပစ် လိုက်မယ်. . ဘယ်တော့မှ စနိုး ဒီလို မဖြစ်စေရဘူးဟာ”

“ဟင်း”

ဇင်မာက သုက်ပြင်းမောနှိုက်၏။

စနိုးက ဇင်မာဘေးနားက ထွက်လာပြီး ကက်ဆက်ကို အကျယ်ကြီး ဖွင့်လိုက်၏။ရင်ထဲမှာ ပေါက်ကွဲနေပြီ။

ရောခဲအပြင်းစားတစ်ပုဒ်က ရင်ထဲကို အင်နှင့်အားနှင့် ဖောက်ဝင်လာ၏။ဇင်မာက နားပိတ်ပြီး အော်ပြောသည်။

“စနိုး . . လျှော့ပါဦး”

“ရပါတယ်”

စနိုး ဘာမှ ဂရုမစိုက်သလို ရှိနေတုန်း. .

“စနိုး”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟိတ်. . စနိုး”

ကိုကြီးအော်သံက တကယ့် ဟဲဗီးမက်တယ် အပြင်းစား စစ်စစ်။ဟိန်းနေအောင် အော်ခေါ်နေတာ။

“ရှင်”

ကိုကြီးဆီ ပြေးသွားရင်း စနိုး ရယ်ကျဲကျဲလေး လုပ်မိ သည်။ကိုကြီးပုံစံက သိပ်ဒေါသဖြစ်နေသလိုမျိုး။

“ဒီလောက် အကျယ်ကြီးဖွင့်ရသလား . . နားကွဲကုန် မယ်. . သွားလျှော့စမ်း . . ဘယ်လိုဟာလေးမှန်း မသိဘူး”

ကက်ဆက်သံကို ပြေးလျှော့ပြီး စနိုး ခေါင်းငုံ့နေမိ သည်။

ဆူခဲရတော့မှာ ကြိုသိသည်။အဲသည်တစ်ခုတော့ စနိုး အကြားအမြင် ရနေသည်လေ။

“ဒီလောက် ဆူညံနေတော့ ကောင်းသလား”

“ဟို”

“စနိုး . . မပြောချင်လို့ ကြည့်နေတာ. . အလိုလိုက် တိုင်း ခေါင်းပေါ် တက်မလာနဲ့ . . အရှိုင်းအစိုင်းစိတ် ပါဝင်ချင် သေးတယ်”

ကိုကြီးက မျက်နှာတင်းတင်းနှင့် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြော သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ပြောလိုက်ရင် ထိမထင်ပုံစံနဲ့ . . ကလေးလဲ မဟုတ်ဘူး . . အဓိပ္ပာယ်ကို မရှိဘူး . . ရှက်ဖို့ကောင်းနေပြီ . . စာလဲ မကြိုးစား . . ဘယ်နေရာမှလဲ အသုံးမကျ”

“ကိုကြီး အရမ်းမပြောပါနဲ့”

“ပြောသင့်လို့ . . ဘာအရည်အချင်းမှ မရှိတာ . . ဒီလောက်တော့ အပြောခံရမှာပဲ”

“ကိုကြီး နှိမ်တာ”

စန်း မျက်နှာလေး ပျက်လာရသည်။

“နေစမ်းပါဦး . . စန်းတော်တာ လိမ္မာတာ ဘာများရှိလဲ သူငယ်ချင်းတွေ ငှာရုန်းရုန်းနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကလဲ ဒီလိုပဲ”

ကိုကြီးစကားကြောင့် ဇင်မာပါ အနေရခက်နေရ သည်။

“အရည်အချင်းဆိုတာ စာမေးပွဲတစ်ခုတည်းနဲ့ တိုင်းလို့ရမလား . . ပညာပါရမီ မပါတာဆို ဘယ်လောက်အောင်ချင်အောင်ချင် အောင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး . .

“ဘယ်နှစ်ခါများ ကြိုးစားပမ်းစား ဖြေဖူးသလဲ . . ကျက်ဖူးသလဲ . . အပင်ပန်းမခံဘဲ အောင်မြင်မှုကို ရမလား”

စန်း မျက်နှာလေးမဲ့လာရင်း တဟုတ်ဟုတ် ငိုချပစ်လိုက်သည်။ အစကတည်းက ရင်မရှင်းတာ။ စောစောကတည်းက ငိုချင်နေတာ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“စန်းကို ဒီလောက်ပဲပြောရသလား . . ညီမလေးပဲ ညာညာတာတာပြောလဲ ရတယ်”

ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေ လိမ့်ဆင်းကျလာတော့ ကိုကြီး ကြောင်ငေးသွား၏။

“ဖေဖေစကားနားထောင်ပြီး ဆေးခန်းမှာလဲ လုပ်နေသားပဲ . . အဲဒါ စန်း မိုက်တာလား . . ပြောပါဦး”

ငိုရိုက်နေတော့ ကိုကြီးလည်း မတတ်သာပဲ သက်ပြင်းနှိုက်၏။ ညီမလေး အငယ်ဆုံးအထွေးဆုံးအသည်းဆုံးလေးမို့ စန်းမျက်ရည်တွေ သူ့ရင်ကို တင်းကျပ်စေပါသည်။

ကိုလတ်ကလည်း ဆူသံ၊ ငိုသံကြောင့် မနေနိုင်တော့ဘဲ အနားသို့ရောက်လာ၏။ ခါတိုင်းဆို ခုလောက် ဆူတာငေါက်တာလေးကို စန်း မငိုတတ်ပါ။

ကိုကြီး နာအောင်ပြောတာလည်း ပါမည်။ စန်း ကိုယ်တိုင် ငိုချင်နေတာလည်း ပါမည်။

ကိုကြီး သည်လိုပြောတာလည်း မြင့်မားစေချင်လို့ချစ်လို့။

“ဟာ . . စန်း . . အရူးမ . . ဘာလို့ ငိုနေတာလဲ . . ကိုကြီးက ဆူနေကျပဲကွာ . . ဒါလေးများ ခုမှ ဘာလို့ မျက်ရည်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၁၅၄ ယိုးဒယား

ကျရတာလဲ”

“သွား . . သွား . . မမေးကြနဲ့”

ကိုလတ်ကိုရော . . ကိုကြီးကိုပါ တွန်းထုတ်ပစ်ကာ အခန်းတံခါးပိတ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

“ဟိတ် . . မအော်နဲ့ . . ဖေဖေ ကြားသွားမယ်”

“သွားလေ . . သွားကြပါလား”

ကိုကြီးက စိတ်ပျက်သလိုကြည့်သည်။ ကိုလတ်က ချောမော့ဖို့ ကြိုးစားသည်။

မုန့်ဖိုးပေးမယ်ဆိုလဲ မရ။ ရုပ်ရှင်ပြမယ်ဆိုလည်း မထူးစနိုးက ရှိုက်ကာရှိုက်ကာ ငိုနေသည်။

“တိတ်ပါတော့ စနိုးရယ် . . ခေါင်းကိုက်နေပါမယ်”

ငင်မာပါ မနေနိုင်တော့ဘဲ ဝင်ချောယူရသည်အထိ။

စနိုးက တစ်ခုခုဆို စိတ်ကြီးသည်။

+ + + + +

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း(၁၆)

မနက် မိုးလင်းစမှာပဲ စနိုး နိုးလာခဲ့သည်။ ရေမိုးချိုးအဝတ်အစားလဲပြီး ဆေးခန်းသွားဖို့သာ ပြင်ဆင်နေရတာ။ မျက်လုံးတွေက ကျိန်းစပ်သလောက် ခေါင်းကလည်း တဒုတ်ဒုတ်တိုက်လှသည်။

“သမီး”

“ရှင်”

“ဒီနေ့တစ်ရက် နားချင်နားပါလား”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၁၅၆ ဖန်းသိင်္ခ

မို့နေသော မျက်ခွံအစ်အစ်တွေကို ကြည့်၍ပြောလာ
တော့ ခန်း ခေါင်းယမ်းမိသည်။

“ရပါတယ်.. သွားမယ်”

စန်း ခပ်တိုးတိုးပဲ ပြောလိုက်၏။ ကိုလတ်က ရောက်လာ
ရင်း

“တစ်ရက်တလေနားပြီး အိမ်မှာ နေလိုက်ပါလား”

“ရပါတယ်ဆို”

“စန်းဟာလေ.. ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာပြီး အလကားအ
ပင်ပန်းခံတာ.. ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဟာ.. လုပ်စမ်းပါဦး”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး.. ဒီလိုပါပဲ စိတ်ညစ်လို့”

“ဒီနေ့ မသွားနဲ့လေ.. ကိုလတ်တို့ အိမ်မှာ ပျော်ပျော်
ပါးပါး တစ်ခုခု လုပ်စားကြတာပေါ့.. ခွေလေးဘာလေးကြည့်
ရင်း..”

“ဆေးခန်းက ခဏလေးပါ.. စန်း ပြန်လာမှာပဲ”

“ခေါင်းမာတယ်ဟာ.. သဘော”

စန်း ဖွတ်ပဲထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ညက ငိုထားတာရော၊ အိပ်မပျော်တာရော ခေါင်းတွေ
က အဲ့ဒဲ မူးနောက်နေသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဖုန်းနံပါတ် ၁၅၇

မျက်လုံးတွေက ကားလေတိုးတော့ ပိုစပ်လာသေးပြီ။

ဆေးခန်းရောက်တော့ ခုံမှာဝင်ထိုင်ရင်း ဘာမှ မလုပ်

ချင်လောက်အောင် နံ့နေ၏။

ရင်ထဲမှာ ထူးထူးကဲကဲ နှင့်နေ၏။

စန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခံစားခဲ့ရတာတွေ။

ပုဏ္ဏအပေါ် မကျေနပ်တာတွေ။

ကိုကြီးစကားတွေကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတာတွေ။

ကိုယ့်အနေအထားကို မုန်းလာမိတာတွေ။

စားပွဲပေါ် ခေါင်းမှောက်ချရင်း မျက်လုံးလေးတွေ မှိတ်
ထားမိသည်။

ပုဏ္ဏ သူမကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်ရ
သည်။

ရောက်လာကတည်းက ငြိမ်နေတာ။ စန်း ဘာများဖြစ်
လာပါလိမ့်။

သူ စဉ်းစားမရပေမယ့် စန်းကို အနှောင့်အယှက်မပေး
ဘဲ ကြည့်နေလိုက်၏။ စန်းက သူ့ကို ကြည့်လည်းမကြည့်၊ ဘာမှ
လည်းမပြော၊ ပုဏ္ဏစိတ်ထဲ တထင့်ထင့်ပူပန်လာရသည်။

“စန်း”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နောက်တော့ မနေနိုင်ဘဲ ခေါ်မိ၏။သူမက မျက်လုံးတွေ ဖွင့်ကြည့်သည်။သူ့ကို ကြည့်လိုက်ပုံက အလွန်တရာ ဆွေမြည့်ကြေကွဲနေဟန်။

“စနိုး . . နေကောင်းရဲ့လား”

မို့အစ်နီရဲ့နေသော မျက်လုံးတွေက ဝိုထားမှန်းသိသာလွန်းသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . တောင်းပါတယ်”

“အိပ်ချင်လို့လား”

“ဟင့်အင်း . . ခေါင်းတွေသိပ်ကိုက်တာပဲ ဆရာ”

“ခေါင်းကိုက်တယ် . . ဟုတ်လား”

“အင်း . . ရင်ထဲမှာလဲ တလှုပ်လှုပ်နဲ့ မောနေသလိုပဲ”

“ခုမှ ဖြစ်တာလား”

“ရှင်”

“အိမ်ကလာကတည်းကလား . . လမ်းရောက်မှလား”

“မနေ့ညကတည်းက”

“ဟုတ်လား . . ဘာလို့ ဆေးမသောက်တာလဲ . . လာ

လာ စမ်းသပ်ကြည့်မယ် . . ဆေးသောက်ရမယ်ထင်တယ်”

ချစ်စနိုး ပုဏ္ဏနောက်မှ ခပ်ငုံ့ငုံ့ပါလာ၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“တက် . . ကုတင်ပေါ်တက်လိုက်”

စနိုးက ခုတင်ပေါ် တက်လိုက်သည်။

သူက နားကြပ်နှင့် သေချာစမ်းသပ်ကြည့်၏။

“စိတ်ညစ်စရာတွေ တွေးနေလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆို တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ စကားများ ရန်ဖြစ်လို့

သား”

“ဟင့်အင်း”

“ခေါင်းကိုက်တာက အရမ်းငိုလို့လား”

“ဟင့်အင်း”

“စိတ်ထဲမှာ မကျေပျော်တာတွေရှိနေရင် မေ့ပစ်ရမယ်”

“မရှိပါဘူး . . ဆရာ”

သူ ပြောသမျှ ဆန့်ကျင်နေတော့ ပုဏ္ဏက စနိုးကို စူးခနဲ

ကြည့်သည်။

“အကြောင်းတစ်ခုမရှိဘဲ အကျိုးတစ်ခုမဖြစ်ဘူးကွ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းပဲ ဟင့်အင်းဆို”

“တစ်ခုမကဘူး ဆရာ . . ဆရာပြောတာ အကုန်လုံးပဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

စန်း သူ့ကို တမင်တကာ မော့ငေးကြည့်နေလိုက်၏။

“စိတ်ညစ်စရာတွေ ရှိလို့လား”

“အင်း . . ဆရာနဲ့ ပတ်သက်လို့”

တစ်ခွန်းချင်းပြောတော့ ပုဏ္ဏက ပိုပြီး အံ့အားသင့်သွား

၏။

“ကိုကြီးဆူလို့ ကိုကြီးနဲ့ စကားများတယ် . . စကားများတာရော . . စိတ်ညစ်တာရော ပေါင်းပြီးငိုတာ”

“မကျေနပ်တာကော”

“ဆရာကိုပဲ”

စန်း အဖြေက မပွင့်တပွင့် ပုဏ္ဏက နားကြပ်ကိုဖြုတ်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်၏။ ပြီးတော့ စန်းကို ကျောပေးကာ ငြိမ်သက်နေသည်။

“စန်းက ဘာတွေများ မကျေနပ်တာလဲ”

ပုဏ္ဏက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းမေး၏။ စန်း ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းကာ သူ့ရှေ့မှာ သွားရပ်သည်။ သူက မျက်စိရှေ့ရောက်လာသော စန်းကို စိုက်ကြည့်၏။

“ဆရာကို စန်း အရမ်းမုန်းတယ်”

စေ့စေ့ကြည့်ပြီးပြောရတာ အရသာရှိလိုက်တာ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“အကြောင်းရင်းက . . ”

ပြောချင်နေတာတွေကို နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ့ရင်း ရအောင်ထိန်းရသည်။ အမှန်တရားတွေကို ခုချိန်မှာ ဖွင့်ဟလိုက်လျှင် သူမ အသာစီးရဖို့ချည်း ဖြစ်တော့မှာ။

“ဒီဆေးခန်းမှာ စနီ လာလုပ်ပေးနေရလို့”

လွဲဖြေသော အဖြေတစ်ခုက ပုဏ္ဏအတွက် လုံလောက်မှာပါ။ သံသယဖြစ်မှာ မဟုတ်ပေ။ ဒါကလည်း ဒုတိယနေရာရှိနေသည့် ကိစ္စတစ်ရပ်ပဲဟာ။

“လွဲနေပြီ”

“ဟင် . . ဘာလွဲတာလဲ”

“စန်းကို ဒီလိုလာလုပ်ပေးဖို့ တို့ ဖန်တီးပေးခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ . . သေချာစဉ်းစားဦးလေ . . စန်းဖေဖေကို စန်းက မငြင်းဆန်နိုင်လို့ လာလုပ်ရတာ . . ကဲ . . တို့နဲ့ ဘာပတ်သက်လဲ”

“ဒီနေရာမှာ ရှင်မဟုတ်ဘဲ တခြားတစ်ယောက်ဆို စန်း ပျော်ချင်ပျော်ရမှာ . . ရှင့်လို သဘောထားဆိုးဆိုး . . မျက်နှာတင်းတင်း . . အသံမာမာ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုရင် စန်းနဲ့ ပြေလည်ရမှာ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပုဏ္ဏက ဟက်ခနဲ ရယ်သည်။ ပြီးတော့ စခိုးကို ရယ်ချင်သလို မျက်ဝန်းတောက်တောက်တွေနှင့် ကြည့်၏။

“စခိုးက ထို့နဲ့ပြေလည်ချင်မှန်း . . . တို့ဆီက နူးညံ့ညင်သာမှုကို လိုချင်မှန်း တို့ မသိခဲ့ဘူး . . . ဆောရီး . . .”

“ဟင် . . .”

ကြည့်စမ်း မုန်းစရာကောင်းလိုက်တာ။

စခိုးကို ခုလို ပြောစရာလား။

“ကဲပါကွာ . . . မင်းပျော်အောင် တို့က လိုက်လျောမှာပါ ဒါပေမယ့် . . . မင်းကတို့ကို အပြည့်အဝ ကူညီရမယ် . . . ဒီနေ့ ဒရစ်(ဖ်)ချိတ်ဖို့ လူနာတစ်ယောက်လာမယ် . . . ဒီရှေ့မှာပဲ ပက်လက်ကုလားထိုင်ချပြီး ချိတ်ရမယ် . . . အဲဒါ စခိုး မကြာမကြာ ကြည့်ပေးနေနော် . . . ပြီးတော့ ညဘက်ပြန်ရင် လူနာတစ်ယောက်အိမ်ကို လိုက်ကြည့်ရမယ် . . . အဲဒါလည်း တို့နဲ့လိုက်ခဲ့ပေးဦး . . . အပြန် စခိုးကို တို့ လိုက်ပို့မယ်”

စခိုးက နှုတ်ခမ်းလေးစူရင်း မတတ်သာဘဲ ခေါင်းညိတ်ရသည်။

ပုဏ္ဏဟာလေ . . . တကယ့် လူပါးလေးပါပဲ။

သူ့ကိုကူညီဖို့ တမင် ချို့သာနေတာမျိုးလား။

စခိုးက သူ့ကို မုန်းရင်းစွဲနှင့်မို့ မကောင်းဘဲ မြင်ပါသည်။

ပုဏ္ဏက စခိုးကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ပြီး လှည့်ထွက်သွား၏။

စခိုး မျက်လွှာချရင်း ရင်ထဲမှာ လိုက်ကျန်ရစ်သည်။

ဘယ်တော့မှ မရှုံးစေရဘူး။

အမြဲပဲ နိုင်ချင်သည်။

ရှင်ကို စခိုး ထာဝရ အနိုင်ရချင်တယ်။

တစ်ခုခု ဆုံးရှုံးရမှာ စခိုး ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်ရသည်။

သည်လူ့ကို စခိုး ဘယ်တော့မှ မချစ်ဘူး။

အမြဲပဲ မုန်းနေမယ်။

+ + + + +

သူက ကားမောင်းနေရင်း စနိုးဘက် လှည့်ကြည့်သည်။

“စနိုးကို ကျေးဇူးတင်တယ်”

“ရပါတယ်”

သူပုံစံက ညနေတုန်းကလောက် မလန်းဆန်းတော့ပေ

မယ့် သိပ်မသိသာလှပါ။ စနိုးသာ ဟိုက်သွားတာ။

“အခုသွားကြည့်ရမယ့် လူနာက ရက်ပိုင်းအတွင်းသေ

တော့မှာ . . ကုမရတော့ဘူး”

“ရှင်”

စနိုး မျက်လုံးဝိုင်းသွားရသည်။

“တို့နဲ့ လူနာရဲ့သားနဲ့ အရမ်းခင်တယ် . . အဲဒါကြောင့်

သာပဲ သွားကြည့်ပေးတာ . . ရှင်းရှင်းပြောရင် အဲဒီလူမျိုးတွေ

ကြည့်ချင်ဘူး . . တို့စိတ်ထိခိုက်တယ် . . တို့ရဲ့ အင်အားတွေ

လျော့နည်းသွားသလိုပဲ . . ဒါပေမယ့် သူ့အသက်မထွက်ခင်မှာ

နေသာဖို့ . . ပြီးတော့ ညင်ညင်သာသာအသက်ထွက်ဖို့ အဲဒါ

တွေ လုပ်ပေးရတာပေါ့ . . လူနာမြောသွားရင် တို့သူငယ်ချင်း

ရဲ့ ညီမတွေ အစ်မတွေ အော်ငိုကြတာ တို့ စိတ်ထိခိုက်ရတယ်

တို့လဲ မတတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စဖြစ်နေတယ်လေ . . မကြည့်ပေးချင်လို့

မဟုတ်ဘူး . . မကုချင်တာလဲ မဟုတ်ဘူး . . ဒါပေမယ့် အစ်မျိုး

အခန်း(၁၇)

ညဘက် ဆေးခန်းပိတ်ပြီးချိန်မှာ သူရော စနိုးပါ တော်တော် ပင်ပန်းနေပါပြီ။

သို့ပေမယ့် သူက လူနာအိမ် လိုက်ကြည့်ပေးရမှာ။

“စနိုး . . စကားမပြောနိုင်တော့ဘူးလား . . တော်တော် မော့သွားပြီလား . . အင်းလေ . . ဒီနေ့ စနိုး ပင်ပန်းမှာပေါ့”

“ရပါတယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၁၆၆ ဖန်းသိန်း

ပဲကွာ”

ပုဏ္ဏက သူ့ခံစားချက်ကို ဖွင့်ဟညည်းသည်။

“ဘာရောဂါလဲ . . ဟင်”

“ကင်ဆာပေါ့ကွာ”

“ဪ”

စနိုး မျက်ခုံးလေးရှုံ့ရင်း ငြိမ်သက်သွားသည်။

ခုလိုတော့လည်း သူ့မှာ ကရုဏာတရားဆိုတာ ရှိနေ

သား။

“ရှင်က သနားတတ်သားပဲနော်”

“ဟ”

ပုဏ္ဏက မျက်လုံးပြူးသွားပြီးမှ ခေါင်းခါသည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဘယ်လိုအတွေးများ မှတ်ချက်ချ

ထားလို့လဲ ဒေါ်စနိုးရယ် . . ပြောစမ်းပါဦး”

“မသိပါဘူး . . မသနားတတ်ဘူးလားလို့”

“တို့လဲ လူပဲ”

စနိုးက နှုတ်ခမ်းလေး မဲ့ရင်း . .

“လူတိုင်းမှာ ကြင်နာတတ်တဲ့စိတ် . . စေတနာတရား

ကိုယ်ချင်းစာမှု . . သူတစ်ပါးအပေါ် နားလည်နိုင်စွမ်း အဲဒါတွေ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ခွဲစာနိ ၁၆၇

မရှိပါဘူး”

“တို့က အဲဒီလိုလူသား . . မေတ္တာတရား ခေါင်းပါးတဲ့
လူလား . . ဟုတ်လား”

“ဒါတော့ စနိုး ဘယ်သိပါ့မလဲ”

ပုဏ္ဏမျက်နှာက တဖြည်းဖြည်း မာကျောအေးစက်သွား

၏။

“မင်း တို့ကို ဘာတွေမကျေနပ်တာလဲ”

“ဟင့်အင်း . . မရှိပါဘူး”

“အဲဒါဆိုလဲ သက်သက်ညှာညှာပြော . . ”

စနိုးက သူ စိတ်ဆိုးသွားမှန်းသိတော့ ငြိမ်နေလိုက်ပါ

သည်။

အဲသည်အချိန်ကစလို့ အပိုစကား မဆိုမိတော့တာ။

စနိုး သူ့ကို မကျေညက်တာ သူ နည်းနည်းသိသွား သည်။

မတတ်နိုင်ပါဘူး . . ရှိပါစေ . .

+ + + + +

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

“မျက်နှာသုတ်ပဝါ တစ်ထည်လောက်ပဲ မှာစရာရှိ

ဘယ်”

“ဖေဖေ လိုက်မလား”

“မလိုက်ပါဘူးကွာ.. ဒီမှာ ပွဲကောင်းနေတာ”

ဖေဖေက ဘောလုံးပွဲသိပ်ကြိုက်သည်။ ခုလည်း တီဗွီက

ဘောလုံးပွဲ ကြည့်နေတာ။

“ဒါဆို သမီးသွားမယ်နော်.. ဖေဖေ”

“အင်း”

စန်းက ပိုက်ဆံယူပြီး အိမ်ကကားနှင့်ပဲ ထွက်လာခဲ့၏။

ဖေဖေမှာလိုက်သော မျက်နှာသုတ်ပဝါကို မမေ့အောင်

အရင်ဝယ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ စန်း လိုချင်တာတွေ..

ဆေးခန်း မသွားရချိန် နေ့ခင်းလေးမှာ ဈေးလာရတာ။

“စန်း”

“ရှင်”

နောက်မှ ခေါ်သံကြောင့် စန်း ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ

ရပ်ကာ လှည့်အကြည့် သဲသဲကိုကြီးကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်

ရသည်။

“ဪ.. ကိုကြီး”

အခန်း(၁၈)

“ဖေဖေ”

“ဟင်”

စန်းက ဖေဖေဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ခေါ်သည်။

“ဘာလဲ.. သမီးလေး”

“စန်း ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသွားမလို့ .. အဲဒါ.. .”

“ပိုက်ဆံယူရင် ဗီရိုထဲက ယူသွားလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ .. ဖေဖေ ဘာမှာမလဲ”

၁၇၀ ပန်းသိင်္ဂ

“ဈေးလာတာလား”

“အင်း”

ကိုကြီး မျက်လုံးတွေက စနိုးဆီမှ မခွာ။

“ဝယ်ပြီးပြီလား”

“ကျန်သေးတယ်”

“ဝယ်လေ... ကိုကြီး အဖော်လိုက်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

စနိုးက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ဆက်လျှောက်သည်။

“ပြီးရင် စနိုးကို တစ်ခုခု ကျွေးမယ်လေ”

“ဟာ... နေပါစေ”

“ဘာလို့လဲ... ကိုကြီးကို ကပ်စေးနဲ့လို့ တကယ်တွက်

ထားတာလား... ပြဿနာပဲကွာ”

“မဟုတ်ပါဘူး... စနိုးမှ မဆာတာ”

ကိုကြီးက ရယ်သည်။

“မဆာလဲ အအေးဖြစ်ဖြစ်...”

“ကျေးဇူးပါပဲ”

“ဒီမနက် ဆေးခန်းသွားသေးလား”

“အစဉ်အလာ မပျက်ပါပဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ချစ်စနိုး ၁၇၁

“အိမ်ပြန်ရောက်မှ လာရတာပေါ့”

“အင်းလေ... ဘာလို့လဲ”

စနိုးက စကားပြောဖော် ရသွားသဖြင့် ကျေနပ်မိသည်။

တစ်ယောက်တည်းဆို ပျင်းစရာ။

“စနိုး... ပင်ပန်းမှာပေါ့”

“ခုတော့ ရှိသွားပါပြီ”

စနိုး ဝယ်သမျှ ကိုကြီးက စိတ်ရှည်ရှည် စောင့်ပေးပါ

သည်။

“ဝယ်လို့ပြီးပြီ”

“ဒါဆို ပြန်မှာလား”

“အင်းပေါ့”

“စနိုးမှာ ကားပါလား”

“ကိုကြီးမှာကော”

“မပါဘူး”

“ဒါဆို စနိုးက လိုက်ပို့ရမှာ ဟုတ်လား”

“အားနာသလိုပဲ”

“ရပါတယ်... သဲသဲနဲ့လဲ တွေ့ရတာပေါ့... သဲသဲ

အိမ်မှာ ရှိပါတယ်နော်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ကိုကြီး ထွက်လာတုန်းကတော့ အိမ်မှာ ရှိနေတာပဲ”
ကိုကြီးဟန်ပန်က ခါတိုင်းထက် တက်ကြွ လန်းဆန်းနေ

သလိုလို

“စနိုးက ပွင့်လင်းရိုးသားတယ်.. မာနလဲ မကြီးဘူး
ခင်စရာကောင်းတယ်”

“မြှောက်နေတာလား”

“တကယ်ပါ”

“ချိုးမွမ်းခန်းတွေဖွင့်ပြီး မရိုးမသားစကားတွေ ပြောရင်
တော့ .. စနိုးက စိတ်ဆိုးတတ်တယ် ရှင့်”

“ဟာ”

ကိုကြီးက အော်ရယ်သည်။

“တကယ့်ချာတိတ်ပဲ”

“မသိဘူးလေ.. ကြိုတင်ကာကွယ်ရ..”

“ချာတိတ်က တော်တယ်.. မိန်းမပါးလေးပေါ့”

ကိုကြီးက စနိုးကို ခဏခဏကြည့်တော့ အနေရခက်
သည်။

“စနိုး”

“ရှင့်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“မနက်ဖြန်နေ့လယ် ယူဇနမှာ တစ်ခုခု ကျွေးချင်
တယ်”

“ဘာအတွက်”

“ကျွေးချင်စိတ် ဝင်လာတဲ့အတွက်”

“အင်းလေ.. သဘောပဲ”

“ဆေးခန်းမှာ စနိုးကို လာခေါ်ရမလား”

“ရပါတယ်”

“စနိုး အားတယ်နော်”

“ချိန်းပြီးမှ အားသလား မေးရသလား .. တကယ်ဆို
စနိုး မနက်ဖြန်နေ့လယ် အားရဲ့လားလို့ မေးသင့်တာ.. ကိုကြီး
က ဘယ်လိုကြီးမှန်းလဲ မသိဘူး .. တခြားကောင်မလေးတွေ
ဆို စိတ်ကောက်ကုန်မှာ .. ဒါမှမဟုတ် မပြေမလည် ဖြစ်ကုန်မှာ
စနိုးကတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး .. သဲသဲ သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ကို
ကြီး ညီမပေါ့”

“ဒီလို စည်းမခြာ နဲ့ငှလေ.. ကိုကြီး ဟန်မဆောင်တတ်
ဘူး”

စနိုးက ရယ်နေ၏။

“စနိုး”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ရှင်”

“စာမေးပွဲ ဖြေမှာလား”

“မပြောတတ်သေးဘူး . . . ဖြေရင် ကောင်းမလား မသိဘူး”

“ဟဲ့”

“ဖြေရင်လဲ အောင်အောင် ကြိုးစားပြီးဖြေ . . . စာကျက်ဘဲ . . . ဘာမှ ပြင်ဆင်မှုမရှိဘဲဖြေရင် အလကားပဲကွ”

“ဟုတ်တယ်”

“စနိုး စဉ်းစားပေါ့ . . . ဖြေမယ် ဆုံးဖြတ်ရင် ကိုကြီးလဲ တတ်စမ်းသရွေ့ ကူညီမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ”

ကိုကြီးက နည်းနည်းထူးနေသည်။ စနိုး ပညာရေးကို စိတ်ဝင်တစား ရှိသား။ တခြားယောက်ျားလေးတွေနှင့် မတူသော အချက်တစ်ခု။ စနိုးခေါင်းထဲမှာ မှတ်မှတ်ရရ ရှိသွားစေသည်။

ရိသဲ့သဲ့စကားတွေ၊ မထိတထိ ပြောတာတွေ စိတ်ထဲမရှိဘဲ၊ သူငယ်ချင်းကောင်း တစ်ဦးလို ဆက်ဆံတော့ ကျေနပ်ရသလိုလို။

“ကိုကြီးကော ခရီးထွက်ရမှာလား”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဒါပေါ့ . . . အဲဒါ ကိုကြီးအလုပ်ပဲလေ”

စနိုးက ခေါင်းလေးတညိတ်ညိတ်။

“စနိုးက ဘာမှာချင်လို့လဲ”

“မမှာချင်ပါဘူးရှင်”

“ကိုကြီးကို ခင်ရဲ့လား”

“ခင်တာပေါ့”

တွေဝေစရာမလိုသော အဖြေတစ်ခုပါ။

“ဟော . . . ဟိုမှာ စနိုးရဲ့ ဒေါက်တာကြီး”

ကိုကြီးက ဘယ်တုန်းက ဘယ်လို သိလိုက်ပါလိမ့်။ ခပ်

သွမ်းလွမ်းမှာ ရှိနေသော ပုဏ္ဏဆီ လွမ်းပြသည်။

ပုဏ္ဏက သူတို့ကို မမြင်သေး။ စနိုးလည်း ခပ်မှန်မှန်ပဲ

ဆက်လျှောက်လာ၏။

“ဪ . . .”

ပုဏ္ဏက နီးကပ်လာမှ မြင်သည်။ မြင်တော့လည်း စနိုးကို

ငြိုးရုံလေး ပြုံးပြ၏။ ခြေလှမ်းပင် မတန်ပါ။

စနိုးရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်ရသည်။

သူဟာ စနိုးနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ခံစားမှု ကျပါးလွန်း

သူ။ စနိုး လိုချင်သော၊ စိန် ဖြစ်ချင်သော အနေအထားတစ်ခုကို

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ရမှ ရပါ့မလား မသိ။

စန်း သက်ပြင်းရှိုက်သည်။သေးနပ်မှုက လူကို နှိပ်စက်
၏။ပုဏ္ဏားက နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းတင်းစေ့ရင်း ရင်ထဲမှာ မွန်းကူး
နေ၏။

စန်း . . မင်းကွာ . . .

သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ဦးနှင့် စန်းကို ယှဉ်တွဲတွေ့ရတာ
သူ လုံးဝ အလိုမကျချင်ပါ။

ဟိုလူကလည်း ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းအရပ်
ကျစ်လစ်သန်မာသော ကိုယ်ခန္ဓာ၊ဝင်းစိုနေသော အသားအရောင်
နှင့် ဝတ်ထားသော ဘောင်းဘီရှည်က ကြည့်ကောင်း၏။တိရစ္ဆာန်
က အသားမှာကပ်နေတော့ ပိုပြီးထွားကြိုင်းမှု ပေါ်လွင်သည်။

သည်လူက ဘယ်သူလဲ . . ဘယ်သူလဲ . . စန်းနှင့် ဘယ်သူ
လိုပတ်သက်လဲ . . ရင်းနှီးမှု အတိုင်းအတာ . . ကကော။စန်း အိမ်ထဲ
သိကြရဲ့လား။

နှစ်ယောက်စလုံး ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ကျေနပ်နေကြတာ။

ဟိုတစ်ယောက်က တင့်တင့်စကားပြော၊ဟိုတစ်ယောက်က
ကတော့မော့မော့ပြုံးရယ် . . သိပ်ပြေလည်နေကြသည်။

စန်း . .

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မင်း အမြဲ သည်လိုနေတတ်သူလေးလား။

မင်း ခုထိ မလိမ္မာသေးဘူးလား။

ဘယ်တော့များမှ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လေးဖြစ်မှာလဲ။

စန်းရယ် . .

မင်းကို မိန်းကလေးပီပီသသ ကျွဲမြွေလေးနဲ့ ဖြစ်စေချင်

ဘယ်ကွာ။အဲသည်လို ဆန္ဒမျိုး ဘယ်အချိန်ကတည်းကများ သူ့

ဆီ ရောက်လာခဲ့ပါလိမ့်။

သူ့စိတ်တွေ ပြောင်းလဲဆန်းကြယ်နေပါရောလား။

စန်းကို သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ဦးနှင့် မမြင်ချင်။

သူမအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေမိသည်။

ယောက်ျားဆိုတာ ဘယ်လောက်အထိ စောင့်စည်းနေ

နိုင်မှာလဲ။အခွင့်အရေးရရင်တော့ ယူမှာပေါ့။

မင်း အဲဒါတွေ တကယ်ပဲ နားမလည်သေးတာလား။

ပုဏ္ဏရင်ထဲ ရှုပ်ထွေးလာရသည်။

သူ ဘာဖြစ်နေပါလိမ့်။

+ + + + +

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပါပဲ။

“စန်း နောက်ကျပြန်ပြီ”

သူမက ပြုံးတုံ့ပြောရင်း သူမနေရာမှာ ဝင်ထိုင် သည်။

“ဆေးခန်းလာရတာ တော်တော် စိတ်ပါပုံပဲနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး”

စန်း အားနာသလို ပြောမိ၏။ ဟိုတုန်းကလောက် စိတ်
မပျက်တော့တာ စန်းလည်းသိသည်။

လူနာတွေရောက်လာတော့ သူနှင့်စန်း စကားစ ပြတ်ရ
ပြီး လူနာတွေရှင်းသွားတော့ သူက စန်းဆီ ရောက်လာပြီး စကား
ပြော၏။

ဆေးခန်းတစ်ခုတည်းမှာ စန်းရယ်၊ သူရယ် နှစ်ယောက်
တည်းမို့ သည်နှစ်ယောက်မှ စကားမပြောကြရင်လည်း သိပ်ကို
ခြောက်သွေ့တိတ်ဆိတ်နေပေးမှာ။

စန်းက သူနှင့် စကားပြောနေရင်းမှ စာရွက်တစ်ရွက်
ပေါ် ဘောလ်ပင်နှင့် ခြစ်လိုက်ဖျက်လိုက် လုပ်နေ၏။

သူလည်း စပ်စပ်စုစု သူမ ရေးနေတာကို မကြည့်ခြစ်

အခန်း(၁၉)

သူမက ဆေးခန်းကို နည်းနည်းနောက်ကျပြီးမှ ရောက်
လာသည်။ စပန့်သားပွပ္ဖအင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီက ပိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ
တွေ့ကတည်းက ဝတ်ထားသည့်ဝတ်စုံ။

စန်းက ဆေးခန်းထဲကို ခပ်သွက်သွက်ဝင်လာ၏။ ဖိနပ်
အမြင့်လေးနှင့် ဖုတ်ချိန်းသံ ချင်ချင်လေးက နေ့တိုင်းလိုပဲ
ပြောင်းမလဲပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲမှာ တင်းကျပ်နေသည်။

နှမြောသလို စူးနှင့်နှင့်ကြည့်နေမိတာ သတိလက်လွတ်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၁၈၀ ဖုန်းသိန်း

“စနိုး . . ဘာလို့ စာမေးပွဲ မဖြေတာလဲဟင်”

“စာကျက်ရမှာ ပျင်းလို့”

“ရှင်းသွားတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ . . စာကျက်ပျင်းမှတော့ ဘယ်လို အောင်မလဲ . . မအောင်မယ့်အတူတူ မဖြေချင်တော့ဘူး”

“ကြိုးစားဖြေကြည့်ပေါ့”

“စနိုးက ခပ်ခနဲရယ်သည်။

သည်နဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်နေပါလိမ့်။

သဲသဲ ကိုကြိုးကလည်း စားမေးပွဲဖြေဖို့ပဲ ပြောခဲ့သည်။

“စာကျက်မှ စာမေးပွဲအောင်မှာပေါ့ . . တို့ဆို စာတွေ အများကြီးကျက်ခဲ့လို့ ဆရာဝန်ဖြစ်တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်”

“စနိုး အထင်မကြီးဘူး မဟုတ်လား . . သိပါတယ် ကွာ ပုဏ္ဏအပြောက စနိုးအတွက် အလွန်တရာ ထူးဆန်း နေ၏။

“ဟောတော့ . . ရှင်က စနိုးအထင်ကြီး ခံချင်တာလား မသိလို့ပါ . . အဲဒီလိုဆိုလဲ အထင်ကြီးပေးပါမယ်”

အခွင့်အရေးရတုန်း သူ့စကားအတိုင်း ပြန်နှိပ်ကွပ် လိုက်၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟာ . . စနိုး”

သူက လက်နှစ်ဖက် မြှောက်ပြသည်။

စနိုး အနည်းအကျဉ်း ကျေနပ်သွား၏။

“တို့ကို မာမီ သိပ်အလိုလိုက်တာ . . ချစ်လဲချစ်တယ် တို့က ယောက်ျားလေး . . ဘယ်လောက်ဆိုးလို့ ကောင်းလဲ”

သူက သူနှင့် သာကေပြုပြီး ဆုံးမနေလိုက်တာ။

“တော်တော် အတုယူစရာပေါ့။

“ဒါပေမယ့် တို့ မဆိုးဘူး . . မဆိုးတဲ့အပြင် လိမ္မာ သေးတယ်”

“ဆိုတယ် . . လိမ္မာတယ်ဆိုတာ ဘာတွေနဲ့ တိုင်းတာ လဲ”

“စာမကျက်ဘူး . . စားမေးပွဲမအောင်ဘူး . . ပြီးတော့ မူယစ်ဆေးဝါးသုံးမယ် . . အမေစိတ်ပူအောင်လုပ်မယ် . . ဒုက္ခပေးမယ်”

“ဪ . . ဪ”

“လိမ္မာတယ်ဆိုတာ . . မေမေစိတ်ပူအောင် မလုပ်ဘူး စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားတယ် . . စကားနားထောင်တယ်”

“ဪ . . ဪ”

သရော်ပြုံးလေးနှင့် ထိမထင် မျက်နှာလေးကို ပုဏ္ဏ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

စူးစိုက်ကြည့်ရင်း အံ့ကြိတ်မိသည်။

သူ့ရင်ထဲ တအံ့နွေးနွေးနှင့် ဘယ်လို ဖြစ်လာမှန်း မသိပါ။

“စနိုး ဗိုက်ဆာသလိုလိုပဲ”

သူမက ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ပြောလာ၏။

“စနိုး ဘာမှ မစားခဲ့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာစားချင်လို့လဲ”

“တစ်ခုခုဆိုရတယ် . . ဘာဖြစ်ဖြစ်”

“အင်း . . မုန့်နဲ့လက်ဖက်ရည် မှာပေးမယ်”

ပုဏ္ဏက မနေသာဘဲ ဆေးခန်းဖွင့်ထားသောအိမ်မှ အလုပ်သမားကောင်လေးတစ်ယောက်ကို သွားမှာခိုင်း၏။

“အားနာလိုက်တာ”

“ရပါတယ် . . ဆာရင်ပြောပေါ့”

သိပ်မကြာဘဲ လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့် ရောက်လာ၏။

“ကဲ . . စား . . အေးဆေးပေါ့”

ပုဏ္ဏက သူမ စားနေတာလေးကို ကြည့်နေမိသည်။

“စားမလားဟင် . . ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟင့်အင်း”

စနိုးက မျက်မှောင်လေးကုတ်ရင်း . .

“ရှင် အဲဒီလို စနိုး စားတာကြည့်နေရင် . . စနိုး ဗိုက်နာ

စာပေါ့”

ပုဏ္ဏကိုယ်ကြီး မတ်သွားရ၏။

“မဆိုပါဘူး . . အဲဒါ ကျုပ်စားချင်နေမှ ခင်ဗျားဖြစ်စာ . . ကျုပ်မှ မစားချင်တာ . . ဗိုက်မနာဘူး စိတ်ချ”

“ပြီးရော”

စနိုးက ပြောရကျပ်သလို အလျှော့ပေးကာ သူမ စားနေသော ပေါင်မုန့်နည်းနည်းဖဲ့ပြီး ဘေးချထား၏။

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟဲ . . ဟဲ . . အဲဒါဆို စနိုး ဗိုက်နာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွတ် . . ”

စနိုးက မျက်လွှာလေးစင်းချကာ ရယ်နေသည်။

သူ့ကိုဆို သည်ကောင်မလေး ဝတ်စက်မှအနိအသေ ချွံ့လေးစားမှုဆိုတာ ဝေးရော။ သူ့ကိုများ ရွယ်တူလိုသဘော စားကာ ပြောချင်ရာပြောချ။ စချင် စနေသေးတာ။

“ရှင်မှ မစားဘဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“တော်ပြီကွာ”

စနိုး အနီးမှ သူ ထထွက်လာခဲ့သည်။

စားပုံလေးက ပလုတ်ပလောင်းနှင့် ကလေးလေးထဲ
မင်းဟာ တစ်ခါတလေ သိပ်ချစ်စရာကောင်းနေ

လား။ဘာအပြစ်မှ မရှိသေးတဲ့ ပေါက်စနုလေးလို။တစ်ခါတလေ
သူ့ကို မုန်းမျက်ခါသီးလွန်းသလို ဆက်ဆံပုံက မာကျောကျော

“စနိုး”

“ဟင်. .”

“နွေလယ်က တို့ကိုတွေ့လား”

“အင်း. . တွေ့သားပဲ. . ရှင်ကမ္ဘာမှ စကားမပြောဘဲ”

“အားနာလို့ပါ”

စနိုးက မျက်လုံးလေးထောင့်ကပ်ရင်း နားမလည်သလို
လှမ်းကြည့်၏။

သူမပုံစံက သူ့စကားကြောင့် ဘာအပြောင်းအလဲ
မဖြစ်။

တကယ်ဆို မလုံမလဲလေး တစ်ချက်လောက် မင်း
သင့်တယ်။

ဒါမှမဟုတ်လည်း ခေါင်းငုံ့ပြီး ရှက်စနိုးဖြစ်တာမျိုးလေ

ပြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

စနိုးဟန်ပန်က ပကတိတည်ကြည်နေသည်။

“စနိုးက ဗိုလ်ချုပ်ဈေး အမြဲသွားတာ”

“ဪ. .”

“နွေလယ်က ဈေးသွားတော့ အသိတွေ့တာနဲ့ အတူတူ
ပြန်ဖြစ်တာ”

အတော်အသင့် ရင်အေးစေသော ဖြေရှင်းမှုလေးပါပဲ။
ကျေးဇူးပါပဲကွာ။

“စနိုး အိမ်မှာသိပ်ဆိုးတယ်ဆို. . ဟုတ်လား”

“ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“မသိဘူးလေ. . ပြောကြတာပဲ”

“အံ့မယ်. . ရှင်နော်. . ရှင် ပြောချင်တာများ သူများ
လွှဲချနေသေးတယ်. . စနိုးကို ဘယ်သူမှ ဆိုးတယ်မထင်ပါဘူး
ခုဆို ပိုပြီးတော့တောင် လိမ္မာနေသေးတာ”

“ဟား. . ဟား”

စနိုးက သူ့ကို မကျေမနပ်ကြည့်ပြီး ရန်တွေသလိုပြော
၏။

“စနိုးက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တရုန်းရုန်းပဲဟာ”

“ဟင်. . အဲဒါ အပြစ်လား”

ပြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“စာမေးပွဲလဲ မဖြေဘူး”

“အဲဒါကော အပြစ်လား”

“ကောင်လေးတွေနဲ့လဲ အရောတဝင်”

“ဟင်.. အဲဒါတော့ မဟုတ်ပါဘူး.. ရိုးရိုးခင်တာပဲရှိ

တာ.. စနိုးက အပေါင်းကသင်းများတာပါ”

“စိတ်ပျက်စရာကြီးပါကွာ”

သူမက သူ့ကို သေချာကြည့်ပြီး ပြုံးနေ၏။

“စနိုးကော တစ်ခါတလေ စိတ်မပျက်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

စနိုးက ခေါင်းလေးယမ်းပြရင်း လမ်းမပေါ် လှမ်းကြည့်
ပြီး မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ဟာ.. ဟိုမှာ လူတွေအများကြီး.. ဘာဖြစ်တာလဲ
မသိဘူး.. ဒုက္ခပါပဲ.. စနိုး ကြောက်တယ်”

“မကြောက်ပါနဲ့.. ဒါ ဆေးခန်းပဲကွာ.. ဒီလောက်
တော့ရှိမှာပေါ့.. မကြည့်ရဲရင် အကြည့်လွဲနေ.. ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပုဏ္ဏက ဆေးခန်းရှေ့မှာ ကြိုစောင့်နေလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“လူငယ်ချင်းရန်ဖြစ်ကြတာပါ.. အဲဒါကြောင့် ကြည့်
နားပါဦး ဆရာ.. ဟိုလက်လမ်းနဲ့ ဒီဘက်လမ်းအဖွဲ့နဲ့ ချိန်းပြီး
ရန်ဖြစ်ကြတာတဲ့.. တော်တော်ခက်တဲ့ လူငယ်တွေ.. လာ..
သကြ”

ပွန်းပဲ့ထိခိုက်သူရော၊ ဖူးရောင်ညိုမည်းသွားသူရော လူ
ငယ်တွေ သုံးလေးဦးစလုံးကို ပုဏ္ဏက တစ်လှည့်စီ ကြည့်ပေးရ
သည်။

စနိုးလည်း သူ့ကို လိုအပ်တာတွေ အကူအညီပေးရ
သည်။

သူ့အနားမှာ မယောင်မလည်ရှိနေရင်း သူ ညွှန်ကြား
သမျှ လုပ်ပေးရတာ။

“စနိုး”

“ဟင်”

လူနာတွေရှင်းသွားတော့ သူက ခပ်တိုးတိုးခေါ်သည်မို့
စနိုး မော့ကြည့်၏။

သူက ခေါ်သာခေါ်ပြီး ဘာမှ မပြောသေး။

စနိုးနှင့်သူ ခပ်ကြာကြာ မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားရသည်။

“ရှေ့ကလူနာတွေ တစ်ဦးစီလွှတ်လေ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၁၈၈ ပန်းသီပေါ

“ဟုတ်ကဲ့”

အကြည့်လေး မသိမသာလွဲရင်း ပုဏ္ဏားဘေးမှ ခပ်ငိုင့်
ဖြတ်လာခဲ့ရသည်။ စနိုးရင်ထဲမှာ နွေးတေးတေးလေး
သူ့အကြည့်က စနိုးကို ရင်ခုန်စေသလိုလို။

ဟင့်အင်း . . ဒါမျိုးတွေ မဖြစ်ရဘူး။

နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ရင်း သူမမျက်နှာလေး တင်းသွား၏။

+ + + + +

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း(၂၀)

“ဪ. . ကိုကြီး”

စနိုး လှေကားကို ဆင်းလာရင်း နှုတ်ဆက်မိ၏။

“သဲသဲ မပါဘူးလား”

“မပါဘူး”

ခုမှ မိုးလင်းစပဲ ရှိသေးတယ်။

ကိုလတ်က စနိုး ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်ဆိုလော့

နည်းနည်း အံ့အားသင့်သွားတာ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သူငယ်ချင်းတွေက သည်အချိန် ဘယ်လာမလဲ။စန်း
ဆေးခန်းသွားရမှာ သိနေသည်လေ။

“ကိုကြီး ကိစ္စရှိလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာကိစ္စလဲဟင်”

စန်းက ကိုကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်၏။

“စန်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောမောင်တယ်။

ဒီ တစ်မနက် စန်း ဆေးခန်းမသွားရင် ဖြစ်မလား”

ကိုကြီးတောင်းဆိုမှုကြောင့် စန်း ခဏတိတ်ဆိတ်သွား
ရ၏။

“ကိစ္စအရေးကြီးလို့လား”

“အင်း”

စန်း ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှန်း မသိ။

“ဒီတစ်နေ့တည်းပါ”

“ကောင်းပြီလေ။ ဆေးခန်းကို ဒီနေ့မလာဖြစ်ဘူးလို့

စန်း ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်။ ကိုကြီး ခဏစောင့်လေ။ အ
ဝတ်အစားလဲ လဲရဦးမှာ။ ကော်ဖီ ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်နော်”

“ရပါတယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အပေါ်ထပ် ပြန်တက်လာရင်း စန်း ဆုံးဖြတ်ရခက် နေ
သည်။

ပုဏ္ဏဆီ ဖုန်းဆက်သင့်လား။

အမှန်တော့ မဆက်လည်း ရတာပဲ။

တစ်ရက်တလေ စန်းမှာ နားခွင့်ရှိသင့်သည်။

ရုံးသမားတွေတောင် တစ်ပတ် နှစ်ရက် နားရသေး

တာ။

ဖုန်းမဆက်လျှင် သူက လာဦးလာဦး ထင်ချင်ထင်နေ

မှာ။

အင်းလေ။ ဖုန်းဆက်ရတာ အပန်းမကြီးပါဘူး

စန်းက ပုဏ္ဏဆီ ဖုန်းဆက်သည်။

“ပုဏ္ဏနဲ့ ပြောချင်လို့ပါရှင်”

ဖုန်းလာကိုင်တာ ပုဏ္ဏမေမေပဲ ဖြစ်မည်ထင်သည်။

“အခုဆက်တာ ဘယ်သူလဲကွယ့်”

“စန်းပါ”

“ဪ... ခဏကိုင်ထားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပုဏ္ဏမေမေက သွားခေါ်ပေးသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၁၉၂ ဖန်ဆင်း

“ဟဲလို. .”

ပုဏ္ဏအသံက မာဆတ်ဆတ်။ စောစောစီးစီး ဘာတွေ
မကြည်မလင်ဖြစ်နေပါလိမ့်။

“စနိုး ဒီနေ့မနက်ပိုင်း ဆေးခန်းမလာဖြစ်ဘူး . . အဲဒါ
သူက ဘာမှပြန်မပြော။

“သွားစရာတစ်ခု ပေါ်လာလို့ပါ”

စနိုး စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး ပြောကြည့်၏။

“အင်း . . ရတယ်လေ”

သူ့ဖြေသံက စိတ်မပါသလို။ အရေးမကြီးသလို။

“ညနေကော”

“ညနေ”

ညနေပိုင်းကိစ္စက ခေါင်းထဲ ရှိမနေပါ။

“ညနေပိုင်း ဇာမှာပေါ့”

“ပြီးရော. . ပြီးရော”

“အဲဒါ ပုဏ္ဏကိုပြောတာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူက ရှိရှိသေသေ ခေါင်းညိတ်သည်။

စနိုး နှုတ်ခမ်းလေး မဲသွား၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၁၉၃

ဘယ်တော့မှ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံလို့ရမည်

မထင်။

“ဒါပဲ”

စနိုးလည်း ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ဖုန်းချပစ်လိုက်၏။

ရှိုင်းချင်လည်း ရှိုင်းပါစေတော့။

ဖုန်းချပြီး သူမ မျက်ခုံးလေးတွေ တွန့်ချိုး ချိုးနေသည်။

ရင်ထဲမှာ ဘဝင်မကျ။

ရှင်က စနိုးကို တစ်မနက်ကလေးတောင် ခွင့်မပေးချင်
ဘူးလား ပုဏ္ဏရယ်. . ရှင့်ဆီမှာ တစ်သက်လုံး လုပ်ပေးနေမယ်
များ မှတ်ထင်ထားသလား။

ကိုကြီးနှင့်အတူ ပါလာရပေမယ့် စနိုး စိတ်ထဲမှာ မကျေ
နပ်နိုင်သေး။ ကိုကြီးက အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်သော လှိုင် တက္ကသိုလ်
ဝင်းလေးထဲမှ ဆိုင်လေးရှေ့တွင် ကားရပ်သည်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းကွဲ ပိတ်ထားတာမို့ သည်ဝန်း
ကျင်လေးက လူသူနည်းပါးကာ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ဆိုင်လေးထဲမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ကိုကြီးက စားစရာတွေမှာ
သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ တခြားဆိုင်လည်း ရှိနေပေမယ့် ကိုကြီး
က သည်ဆိုင်လေးကိုပဲ ရွေးသည်လေ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“စန်း”

“ရင်”

“ကိုကြီး ပြောစရာတွေ ရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါတွေ စန်း သေသေချာချာ နားထောင်စေချင်တယ်ကွာ”

“အင်းလေ... ပြော”

ကိုကြီး စကားမဆိုသေးဘဲ ခပ်ဝေးဝေးကို ငေးနေ၏။

“စန်းက ကိုကြီး ပြောတာကို နားထောင်ဖို့ပဲ လိုက်လာတာ... ပြောပါ ကိုကြီး... စန်း သိပြီးသားတွေလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမယ်”

“ဒါပေါ့... အဓိကပြောမှာကို စန်း သိနေမှာပါ”

“အင်း”

“ကိုကြီး စန်းကိုချစ်တယ်... လက်ထပ်ချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လက်ထပ်ပြီးမှ ကျောင်းဆက်တက်ချင်လဲတက်...”

စန်း ယော့ပါပဲ”

စန်းက မျက်လွှာချပြီး စဉ်းစားနေ၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“စန်းက သဲသဲနဲ့ ရွယ်တူဆိုတော့ ကိုကြီး စဉ်းစားသင့်တယ်”

“အားလုံး စဉ်းစားပြီးပြီ”

“စန်း ချက်ချင်းတော့ လက်မခံနိုင်ဘူး”

“ဒါပေါ့... ဒါပေါ့”

ကိုကြီးက စီးကရက်မီးညှိသောက်ရင်း စန်းကို ဤညှည့်နေ၏။

“လောလောဆယ် ကိုကြီးက အဖြေတောင်းနေတာဟုတ်ဘဲ... စန်းကိုလဲ အချိန်ယူပြီး သေချာတွေးစေချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“စန်းက ကလေးစိတ်ဆိုတော့ လွယ်လွယ်ပေးတဲ့ အဖြေမျိုး... ကိုကြီး မလိုချင်ပါဘူး”

သူ့စကားကြောင့် စန်း နှုတ်ခမ်းစုသွားရသည်။

“စန်းကို ဒီလောက် အထင်မသေးသင့်ပါဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး... အမှန်တရားကို ပြောပြတာ”

“စိတ်ချ... အဲဒီလို ခု တစ်မျိုး... ခု တစ်မျိုး... စန်း လုပ်ပါဘူး”

“အင်း... အဲဒါကြောင့် သေချာတွေးလို့... စန်း မခိုင်း”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ညိတ်ပြီးတာနဲ့ ကိုကြီးက စီစဉ်တော့မှာ.. အချိန်သိပ်မတော့ဘူး”

“ဟို”

စန်းက မေးမလိုပြင်ပြီးမှ မမေးဖြစ်တော့ဘဲ နှုတ်ခမ်းလေးစေ့သွားရ၏။

“ဘာလဲ.. စန်း ပြောလေ”

“ကိုကြီးက စန်းကို တကယ်ချစ်လို့လား”

မရဲတရဲ အမေးကို သူက အော်ရယ်သည်မို့ စန်း မှာ

နှာလေး ထူအမ်းသွားရတော့သည်။ ဒါ ရယ်စရာလား။

“မချစ်ရင် လက်ထပ်မလား.. ယူမလား”

“ကိုကြီးက ရည်းစားမရှိဘူးလား”

“သွားပြီ.. မျော့ပြီ”

ကိုကြီးက သူ့နဖူး သူ့ရိုက်၏။

စန်းမေးခွန်းက တကယ်ပဲ ကြောင်တက်တက်နိုင်နေလား။ သူမက မျက်လွှာချရင်း အနေခက်လာမိ၏။

“ရည်းစားရှိမှဖြင့် ခင်ဗျားလေးကို ချစ်ရေးဆိုပါ့မလား”
“ဘာလဲ.. ကိုကြီးကို လူလည်ကြီးလို့ ထင်တာလား”

“မသိဘူးလေ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟိတ်.. အဲဒီလိုတော့ မစွပ်စွဲနဲ့.. ကိုကြီးက စန်းကို ချစ်ရိုးသားသား မြတ်နိုးခဲ့တာ.. လူလည်ကျဖို့ မရည်ရွယ်ဘူး”

“မစွပ်စွပ်ဘူး.. မေးကြည့်တာ”

“စန်းမှာကော ရည်းစားဘယ်နှစ်ယောက်လဲ”

“ရှိသလိုလို မရှိသလိုလိုပါဘဲ.. ခုတော့ အဆက်အသွယ်တွေ ပြတ်ကုန်ပြီ.. မရှိတော့ဘူး”

“ကောင်းတယ်”

ကိုကြီးက ကျေနပ်သွား၏။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်.. ကိုကြီးကို လက်ခံတဲ့နေ့ကစပြီး ဆေးခန်းသွားစရာမလိုတော့ဘူး.. ကြားလား”

“ဟင်.. ဘာဆိုလို့လဲ”

ကိုကြီးစကားကို တအံ့တဩနှင့် ကော်ဖီခွက်ပြန်ချထားပြီး အလျင်စလို မေးဖြစ်သည်။

စန်း ဆေးခန်းမှာ အလုပ်လုပ်တာသူတို့ လက်ခံတာ ဘယ်လိုပတ်သက်ပါလိမ့်။ ကိုကြီးက ဒါကို အရေးတယူ ဘာလို့ မသိပြောရပါလိမ့်။

“ဆိုင်တာပေါ့.. ကိုကြီးမှ မကြိုက်ဘဲ”

“အဲဒါ ဖေဖေကိုယ်တိုင် လုပ်ခိုင်းထားတာ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကိုကြီးက ချစ်စနိုးကို ဘာမှ နားမလည်သည့် ကလေး
တစ်ယောက်လို ငေးကြည့်နေပြီးမှ . .

“စနိုး ဖေဖေကို ကိုကြီး ဆန့်ကျင်တာ မဟုတ်ဘူး.. စနိုး
လျှောက်လည်နေမှာစိုးလို့ . . စိတ်လေမှာစိုးလို့ . . လုပ်ခိုင်း
ထားတာပဲ.. ကိုကြီးကို လက်ခံရင် သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ကိုကြီး
လက် ထပ်ရတော့မှာ.. အဲဒါကြောင့် လုပ်စရာမလိုတော့ဘူး”

“စနိုး ဆေးခန်းမှာ အလုပ်လုပ်နေတာ.. ကိုကြီးက
ဘာထိခိုက်လို့လဲဟင်.. စနိုး မသိလို့မေးတာ”

“ပုဏ္ဏားအနားမှာ စနိုးကို မထားချင်လို့ပေါ့ကွာ”

“ဪ..”

စနိုး ပါးစပ်ပိတ်သွားရတော့သည်။

“ရှင်းရဲ့လား”

“အင်း”

“စနိုးလဲ ခေတ်မီမိန်းကလေးပဲကွာ.. ဒါတွေက ဒီလို
ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောနေစရာ မလိုပါဘူး”

“စနိုး သဘောပေါက်ပါတယ်”

ကိုကြီးက စနိုးကို မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြ၏။

“စနိုး လက်ခံမယ်လို့ ကိုကြီး မျှော်လင့်ကားတယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

စနိုး တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောမိပါ။

ကိုကြီးက စနိုး လက်ဖခွံလေးကို ဆုပ်ကိုင်ဖို့ပြင်တော့
ဆတ်ခနဲ ရှောင်ပစ်ရင်း ကိုကြီးကို နှာခေါင်းလေးရှုံ့ ပြောင်ပြမိပါ
သည်။

“ကိုကြီးနော်.. စနိုးမှ မဖြေသေးတာ”

“ဆောရီး.. ဆောရီး”

ကိုကြီးက အရှက်ပြေရယ်သည်။

ကိုကြီး ဘေးနားရှိနေရင် စနိုး ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိ
တော့ပါ။

သူ့ကို စနိုး လက်ခံသင့်လား၊ ဆေးခန်းကို မသွားရ
တော့ဘူးလို့ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် အတိအလင်းပြောလာတော့
စနိုး စိတ်တွေ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်ရပါသည်။

ကိုကြီးရယ်..

အဲသည်လိုဆို စနိုး ခေါင်းညိတ်လို့ မဖြစ်သေးဘူး။

ပုဏ္ဏားအပေါ် စနိုး နိုင်ချင်သေးတယ်လေ။

စနိုး ဘာလုပ်ရမလဲ။

+++++

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း(၂၁)

“ကိုကြီးနဲ့ သိမ့်နဲ့သိတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

စနိုးက မျက်လုံးလေးဝိုင်းရင်း မေးတာ။

“အဲဒါ အံ့ဩစရာလား . . သူငယ်ချင်းတွေပါ . . သိ

တာ ကြာပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူး”

သဲသဲ ကိုကြီးနှင့် သိမ့်နှင့် သိနေတာ အံ့ဩစရာ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“သိမ့်က ကိုလတ်ရည်းစား ကိုကြီးရဲ့”

“စနိုး အစ်ကိုလတ်ရဲ့ ရည်းစား . . ဟုတ်လား”

“အင်း”

“အဟား . . ဟုတ်လား . . ကိုကြီးမှ မသိတာ”

ကိုကြီးက ယူဇနရှေ့မှာ ကားရပ်သည်။

“သိမ့်ဖို့ ဘတ်ဒေးပရဲစင့် ဝင်ဝယ်မှာ”

“အဲဒီမွေးနေ့ကို စနိုး လိုက်မယ်နော်”

“လိုက်ချင်လိုက်ပေါ့ . . ရတာပဲ”

စနိုးက ကျေနပ်သလိုလေး ပြုံးမိ၏။

“ကဲ . . လက်ဆောင် ဘာဝယ်ပေးရမလဲ . . ရွေးပေး

ဦး”

စနိုးက ကိုကြီးကို မော့ကြည့်၏။ မျက်နှာလေးက မ
ကြည်တကြည်။

“ကိုကြီးက စေတနာ ဝရပူလား . . ရေစီးကမ်းပြိုလား
ပြော . . ဘယ်လောက် အဖိုးတန် ပေးချင်တာလဲ”

စနိုးက ခနဲတုံ့တဲ့ မေး၏။ စူပုပ်နေပုံလေးကို ချစ်စနိုး
ရှုလွန်းသည်မို့ စချင်စိတ်နှင့် . .

“အဖိုးအတန်ဆုံး ပေးချင်တယ် . . အားလုံးထက် သာ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မယ့်ပရဲစဉ်မျိုးပေါ့ . . အဲဒါ စနိုး ရှာပေးမလား”ဟု ဆိုမိ၏။

စနိုးက မျက်စောင်း ဒိုင်းခနဲထိုးပြီး . .

“သွားမယ် . . ကားထဲကပဲစောင့်မယ် . . ကိုကြီးဟာ ကို

ကြီး စိတ်ကြိုက် ရွေးဝယ်ပေတော့”

စနိုးက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။

“ဟေ့ . . စနိုး . . ဟေ့ နေဦးကွာ”

“ဖယ် . . မကိုင်နဲ့”

“ဟာကွာ”

စနိုးက စိတ်ယှက်သလိုကြည့်တော့ ပိုဒေါသဖြစ်ရပါ
သည်။

“ရှင် . . တော်တော် မျက်နှာပြောင်တိုက်တဲ့လူ”

မညာမတာ ပြောပစ်လိုက်၏။

“စနိုး အစ်ကိုရဲ့ ရည်းစားပါလို့ မဖြစ်မိအောင် ကြံပြော
ထားတယ် . . ဒါလဲ မရဘူး . . ဘယ်လိုလဲ”

ကိုကြီးက နှုတ်ခမ်းစေ့ရင်း တဟင်းဟင်း ရယ်၏။

“စနိုး အစ်ကိုလတ်က ဒီတစ်ယောက်တည်းထားတာ
လား . . စဉ်းစားပါဦး . . ကိုကြီးလဲ ဘယ်နှစ်ယောက် ပြိုင်ထား
ပြိုင်ထားရတာပဲပေါ့ မဟုတ်လား . . အဲဒါတွေ စနိုး သိပါတယ်”

ပြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“တော်ပြီ”

စနိုးက ကိုကြီးကို ယူနေထဲ ထားရစ်ကာ ပြေးထွက်လာ
ခဲ့သည်။

“အမေ”

လူတစ်ယောက်နှင့် ဝင်တိုက်မိတာ သိသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး နောက်လန်သွားရသည်။

“ဟင်”

လောကကြီးက သည်လောက်ပဲ ကျဉ်းမြောင်းဆန်း
ကြယ်သလား။ ပုဏ္ဏနှင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဝင်တိုက်မိတာ။

ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဝတ္ထုတွေထဲမှာဆို ဒါ တမင်ထွင်သည့်
ဇာတ်လမ်းမျိုး။ ဇာတ်ကောင်တွေကို စာရေးသူတွေက ဇွတ်တွေ
ပေးတာမျိုး။ မင်းသား မင်းသမီးကို ဒါရိုက်တာက ဇွတ်ဆုံးမပေး
တာမျိုး။ သိပ်ပြီး ယုတ္တိမရှိလှ။ သို့ပေမယ့် သည်လို ကြုံရတော့
ကံကြမ္မာကို စနိုး မျက်စိလည်ချင်သည်။

“စနိုး”

ပုဏ္ဏက နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ ရေရွတ်သည်။

စနိုး ဖျော့တော့တော့ ပြုံးမိသည်။ ပြုံးပြရတာ အားမရှိ
လှ။

“ဘာလာဝယ်တာလဲ စနိုး”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

စန်းဘေးနားက ကောင်တာက မွေးပွရုပ်ကြီးတွေ ရောင်းတာ။

“အဲဒီအရုပ်တွေ လာကြည့်တာပါ”

အနီးဆုံးကောင်တာကို မေးဆတ်ပြရင်း မှန်မုံးပေါ် တင်ထားသော အရုပ်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြမိ၏။

“ဘာလို့ မဝယ်တာလဲ”

“ဈေးကြီးလို့”

“ဪ... အင်းလေ... ဒါတွေ အလှထားရုံသက် သက်... ဘာမှလဲ အသုံးမတည့်ဘူး... အခုခေတ်မှာလဲ အဲဒါ ဖက်ရှင်တစ်ခုပဲ... မိန်းကလေးတွေက ပိုက်ဆံရှိရင် အဲဒီအရုပ် တွေဝယ်ပြီး အထင်ကြီးအောင် အလှထားတယ်”

ပုဏ္ဏပြောပုံက သက်သက်သာသာ မရှိလှ။

“မွေးပွရုပ်က သူဌေးသမီးပြယုဂ် ဖြစ်နေတယ်... ရယ် ရတယ်... အဲဒီအရုပ်တွေ အများကြီးရှိမှ ပိုက်ဆံရှိ မိန်းကလေး ပီသသလို ဖြစ်နေတယ်နော်”

“ဟုတ်မှာပေါ့”

“တစ်ယောက်လုပ်ရင် တစ်ယောက်က လိုက်လုပ်ကြ တာ... ဘာရယ် ညာရယ် ဦးတည်ချက်... ရည်ရွယ်ချက်... ခံ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

စားချက်... ဝါသနာလဲရှိတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

စန်းပုဏ္ဏကို ဘယ်လို လူကန့်လန့်လဲဟု ကြောင်ကြည့် နေမိပါသည်။

“ဧည့်ခန်းထဲမှာလဲ ဒီအရုပ်တွေရှိမှ... ကားထဲမှာလဲ ဒီ အရုပ်တွေပါမှ... ဒုတင်ပေါ်မှာလဲ အဲဒါတွေ တင်ထားသေး တယ်... အလကား အပိုအလုပ်တွေ”

“ချစ်စရာကောင်းတာပေါ့... ကြည့်ရတာ မျက်စိ ပသာ ဒဖြစ်တာပဲ”

“မဆိုင်တာကွာ”

စန်း သူနှင့် အပြိုင်ငြင်းဖို့ မကြိုးစားပါ။
ကိုကြီးက စန်းတို့အနား လျှောက်လာ၏။

“ဪ”

ပုဏ္ဏက ကိုကြီးကို မှတ်မိသလို ပြုံးပြ၏။

“ကိုကြီး”

“ဟင်”

“ဒါ ဒေါက်တာဆန်းနေပုဏ္ဏတဲ့... ပုဏ္ဏ... ဒါက ကိုကြီး”

ပုဏ္ဏမျက်နှာ အရမ်းတင်းမာသွားရ၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သူ့ကို အသံပြတ်နှင့် 'ပုဏ္ဏ' ဟု ခိုင်းခိုင်းစိုင်းစိုင်းခေါ်တာ နှစ်ကြိမ်ရှိပါပြီ။ မာမိကိုယ်တိုင် သတိထားမိတာ တစ်ကြိမ်။

သူတို့နှစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆွတ်တော့ စနိုးက လက်ကလေးပိုက်ပြီး ကြည့်နေလိုက်၏။

ပုဏ္ဏက စနိုးကို မကြည့်ဘဲ ကိုကြီးဆိုသူကို အကဲခတ်မိသည်။ တကယ့် ဂျင်းတဲလ်မင်းနဲ့ပါပဲ။ လူကြီးလူကောင်းဆန်ဆန် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး၊ ရည်ရည်မွန်မွန်။

သည်တစ်ခုတော့ စနိုး တော်သား။

လူရွေးမဆိုးဘူးဟု မှတ်ချက်ပြုရင်း ရင်ထဲ အောင့်သွားမိသည်။

“ဘာဝယ်မလို့ . . လာတာလဲ ဟင်”

စနိုး မေးလိုက်မှ သူ သတိဝင်လာသည်။

• “သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးမလို့ . . အဲဒါ လာကြည့်တာ”

ပုဏ္ဏ မပွင့်တပွင့်ဖြေတော့ စနိုးက ကိုကြီးဘက် လှည့်ရင်း . .

“တိုက်ဆိုင်တယ်နော်”

ဟု အသံလွင့်လွင့်ကလေးနှင့် ပြောလိုက်၏။ သူမကို

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကြည့်ရတာ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်ပုံပါပဲ။

“ဒါဆို သွားမယ်နော်”

စနိုးက စတင် နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသည်။

ပုဏ္ဏရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို အကြီးအကျယ် ဆုံးရှုံးသွား

သလို ခံစားရ၏။

မင်း ကိုယ့်ကို ရက်စက်မှာလား စနိုးလေးရယ်။

အရှူးလုပ် လှည့်စားသွားမှာလား။

မင်းအကြည့်လေးတွေက တစ်ချက် တစ်ချက် ကိုယ့်ကို

အပြတ်အသတ် အနိုင်ရယူချင်တာမျိုးပါလား။

အဲဒါမျိုးတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ပြောကွာ။

+ + + + +

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“စနိုးက အဲဒီလို ဆီးမေးတော့ ကိုကြီး ဘယ်လောက်
သိက္ခာကျလဲ”

“ဟောတော့”

“စနိုးကို ကိုကြီးလာပိုးနေတာ ပေါ်လွင်ရော”

စနိုးက တခစ်ခစ်ရယ်သည်။

“အမှန်တရား . . အမှန်တရားပေါ့”

“မရဘူး . . နောက်တစ်ခါ မမေးရဘူး”

“အင်းလေ . . ဆင်ခြင်ပါမယ်”

ကိုကြီးကျေနပ်သွားအောင် စနိုး ခေါင်းလေးညိတ်ပြမိ

သည်။

“စနိုးက အရမ်းလှနေတယ်ကွာ”

တိုးတိုးကလေး ကပ်ပြောတော့ စနိုး မျက်နှာလေး

မော့ပြီး ရယ်ဖြစ်သည်။

“ကိုကြီးက မြှောက်တတ်တယ်”

“မယုံဘူးလား”

“မယုံပါဘူး”

“မှန်ရှိသားပဲ . . သွားကြည့်”

“ကြည့်ပြီးပြီ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း(၂၂)

ကိုကြီးလာခေါ်တော့ စနိုး အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီးသား။
ကိုလတ်တစ်ယောက်က ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိပါ။

“သဲသဲ မပါဘူးလား . . ဟင်”

စနိုး တွေ့တွေ့ချင်း နှုတ်ဆက်ပြုံးပြကာ မေးတော့

ကိုကြီး မျက်မှောင်ကုတ်၏။

“ဘာလဲ . . လူတွေ့ရင် ဒါပဲ မေးနေ”

“ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး . . ဒီလိုပဲ မေးမိတာ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“စန်း”

“ရှင်”

“ဆေးခန်းကို နောက်ကျရောက်မှာ ပြောထားသေးလား”

“ပြောထားတာပေါ့ . . ဘာလို့”

“ဆရာဝန်ကြီး လည်ပင်းရှည်နေမှာ စိုးလို့”

စန်းက လှပစွာ၊ နက်ရှိုင်းစွာ နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့သည်။

“သူလား . . စန်းကို မျှော်မှာ”

“မျှော်မှာပေါ့ . . စန်း မလာရင် သူ အလုပ်ပိုများမှာပေါ့”

ကိုကြီးက စန်းကို ကြည့်ပြီး စနေသည်။

“ကိုကြီးက ခိုးခိုးပြောတာပါကွာ . . စန်းက ဘာတွေများ ဆွဲယူတွေးလိုက်ပါလိမ့် . . ဟား . . ဟား”

“တော်ပြီ . . တော်ပြီ”

နှုတ်ခမ်းလေးစု စိတ်ကောက်ရင်း တစ်ဖက် မျက်နှာလွဲနေမိသည်။

“သိမ့်က တော်တော်ချောတာကွ”

အဆက်အစပ်မရှိ စကားကြောင့် စန်း ကိုကြီးဘက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပြန်လှည့်လာရသည်။

“ကိုကြီးက စိတ်ဝင်စားလား”

“အစကတော့ ဟုတ်တယ်”

“အခုကော”

“အခု စန်းလေး ရှိနေပြီပဲ”

“ဟင် . . စန်းက ကိုကြီးကို ဘာမှ မပြောရသေးဘူးနော်”

“သိပါတယ်ဗျာ . . ကိုကြီးမှတ်ဉာဏ် ဒီလောက်မချွတ်သေးပါဘူး . . သတိရှိပါတယ် . . စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်ရမှာပေါ့”

“ကိုကြီးက လိမ္မာသားပဲ”

“ကြီးတော်လေးရယ် . . ကျုပ်ကို ရှိရှိသေသေဆက်ဆံနော်”

“နေပါဦး . . စန်း မေးဦးမယ်”

“မေးစေ”

“အဲဒီ သိမ့်မှာ နောက်ထပ် တခြားတွဲနေတာတွေကောရှိလား”

“နီး . . ကိုကြီး မသိပါဘူး ခင်ဗျ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“စန်းကို မိတ်မဆက်ပေးနဲ့နော်”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျ”

ကိုကြီး ပျော်နေပုံရသည်။

စန်းကော . . စန်းကော ပျော်နေသလား။

မျက်လုံးလေးထောင့်ကပ်ရင်း စန်း တွေးကြည့်မိသည်။

စိတ်ညစ်မနေတာတော့ သေချာလှသည်။

ကိုကြီးဟာ စန်းအတွက် အကောင်းဆုံး အဖော်ဆိုတာ

စန်း သိနေပါပြီ။

သို့ပေမယ့် . .

စန်း ပင့်သက်ရွှက်မိ၏။

“စန်း”

“ဟင်”

“ကိုကြီးကို ခေါင်းညိတ်ဖို့ ဘယ်တော့ စဉ်းစားမှာလဲ”

“အင်း . . ခဏတော့ အချိန်ပေးပါဦး”

ကားလေးက သိမ့်တို့ခြံထဲ ဝင်လာပြီမို့ စကား

ပြတ်သွားရသည်။

သိမ့်က အဖြူရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် တော်တော်ကြီး လှပ နေသည်။ ကိုကြီးကို ကြိုဆိုရင်း စန်းကိုပါရောပြီး ပြုံးပြ၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

စန်း အလိုက်သင့် ပြန်ပြီး ပြုံးပြဖြစ်၏။

“စန်း”

“ရှင်”

“ဟဲ့ ထောင့်စားပွဲမှာ စန်း ဆရာဝန်ကြီး ရှိနေတယ်”

ကိုကြီးက မသိမသာ ပြောပြသည်။

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . ဒီဘက်ကိုကြည့်နေတယ်”

စန်းက ဟန်မပျက်ဘဲ နေလိုက်၏။

သိမ့်က အနားရောက်လာပြီး နှုတ်ဆက်စကားဆိုသည်။

“အားမနာနဲ့နော် . . အဝစားပြီးရင် သီချင်းတစ်ပုဒ်

လောက် ဆိုပေးပါဦး”

“ဟာ . . မလုပ်ပါနဲ့ . . အဲဒါ ကိုယ် လုံးဝမရလို့ ဆော့ရိ

ပါ”

“စန်းကောဆိုမလား . . မမသိမ့် မွေးနေ့ကို ချီးမြှင့်ပါ

ဦး”

“ရှင်”

သိမ့်က စန်းကို ကောင်းကောင်းသိနေတော့ စန်း အား နာသလို ပြုံးပြ၏။ ကိုကြီးဘက်ကို မျက်ခုံးပင့်ပြမိသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သိနေတယ်တော့ . . အံ့သြသလိုမျိုး။

“စန်း”

“ရှင်”

“စန်းဒေါက်တာက အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ လာတာ

ပဲကွ”

“ဟုတ်လား”

စန်း လှည့်ကြည့်ချင်ပေမယ့် ကျောခိုင်းထားတော့ သိပ်
မလွယ်။ အရမ်းသိသာသွားမှာ စိုးပါတယ်။

“ချောလား”

“မဆိုးပါဘူး . . စန်း တစ်ဝက်လောက်တော့ ရှိမှာပေါ့”

“ကိုကြီးက လူလည်ပဲ . . အရမ်း စကားတတ်တယ်”

“စန်း သွား နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးလေ”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စန်းနဲ့မှ မတည့်တာ . . နေပါစေ . . မနှုတ်ဆက်ချင်ပါ

ဘူး”

“ကလေးကျနေတာပဲကွာ”

“ကလေးပဲပေါ့”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ကိုကြီး ရင်တထိတ်ထိတ်ပဲ”

“ဘာလို့”

“ကလေးဆန်လွန်းလို့ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် . . စန်းစိတ်က ခုတစ်မျိုး ခုတစ်မျိုး”

ကိုကြီးက ပခုံးတွန့်သည်။

ပုဏ္ဏက စန်းတို့ စားပွဲဘေးမှာ ခပ်မတ်မတ်ဖြတ်
လျှောက်ပြီး အရှေ့ဘက်ကို ထွက်သွားတော့ စန်း လိုက်ကြည့်နေ
မိသည်။

အညှီရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့် သန့်ပြန့်နေ
လိုက်တာ . .

သည်လူ ဘယ်လိုပဲနေနေ အမြဲပဲ ကြည့်ကောင်းနေ
တာ၊ စတိုင်ကျနေတာ၊ စန်းက အဲဒါတွေကို တသသ စွဲမက်ခဲ့ပုံ
ရသည်။

“သီးချင်းဆိုမှာကွ . . ဘယ်ဆိုးလို့လဲ”

ကိုကြီးက ရယ်သံနှင့် ပြောသည်မို့ စန်းလည်း မျက်လုံး
လေး ဝိုင်းသွားရင်း အံ့အားသင့်သွားမိသည်။

ဂီတကို ဝါသနာပါမှန်း မသိခဲ့ပါ။

ပုဏ္ဏက Princess And Photographer ရွှေမင်းသမီး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၂၁၆ ဖန်သီဇို

နှင့် ဓာတ်ပုံဆရာထဲမှ Paul Slade ရဲ့ သီချင်းအေးအေးလေးကို
ဆိုသည်။

Friend, I'm Felling lonely now

I need to find another way,

Why is there no reason now to

believe in words

that people say.....

Friend, you got to show me how

I need to know if love's a life'

and each getting along somehow,

I can stay another lonely night .....

ပုဏ္ဏ သီချင်းသံထဲမှာ စန်း နစ်မျောငြိမ်ကျသွားရသည်။

“ဘယ်ဆိုးလို့လဲ” ဟု ကိုကြီးက ချီးကျူးသည်။

You told me I can count on you

so tell me how what can I do,

the Felling's getting stronger can't

take it any longer

I need to know if love is true.....

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၂၁၇ ဘုရားစာ

I'm wasting time all by myself

somewhere there must be someone else

Who's waiting for another who's

dreaming of a lover.....

I hoping that someone is you .....

ပုဏ္ဏက အသံကောင်းသလို မျက်နှာကလည်း ပြုံး
ကြည်ကြည်။ ဆိုပုံဆိုဟုတ်ကလည်း ဆွဲဆောင်မှုရှိလွန်းတော့
တခြားစားပွဲဝိုင်းက ကောင်မလေးတွေပါ ဂရုတစိုက် ကြည့်ကြ
သည်။

“အဆိုတော် လုပ်သင့်တယ်ကွ. . စန်း အကြံပေးလိုက်
ပါလား. . အသံက တော်တော်ကို ပီသကြည်လင်တာ”

“အထင်မကြီးပါဘူး”

စန်းက မျက်နှာလေးပင့်တင်ရင်း မျက်စိရှေ့ ရှိနေသော
စားသောက်စရာတွေကိုပဲ စားနေလိုက်သည်။

သိမ့်က အနားရောက်လာပြီး စန်း လက်မောင်းလေး
ကို တရင်းတနှီးဆုပ်ကိုင်ကာ . . .

“စားနော် ညီမလေး” ဟုဆို၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ် မမသိမ့်. . တခြားဧည့်သည်တွေ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လဲ ဧည့်ခံပါ.. စနိုးက နေတတ်ပါတယ်”

သိမ့်က နှုတ်ခမ်းလေးစေ့ပြုံးရင်း...

“စနိုးကို သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

မမသိမ့်ခေါ်တော့ အလိုက်သင့်ပါလာရသည်။

ပုဏ္ဏက သိချင်းဆိုပြီးတော့ သူ့နေရာသူ ပြန်တိုင်သည်။ မမသိမ့် သူငယ်ချင်းတွေက ပုဏ္ဏတို့စားပွဲနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ။

“ဟိတ်.. ဒီမှာ”

“ဪ.. သူလေးလား”

“သိမ့်ယောက်မလေး ချောသားပဲ”

“အင်းနော်.. ချစ်စရာလေးပဲ”

မမသိမ့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က စနိုးကို နွေးနွေးထွေးထွေး ဆက်ဆံပါသည်။

ပုဏ္ဏက မသိမသာလှမ်းကြည့်မိရင်း စနိုးကို အကဲခတ်သည်။

နီနီရဲရဲ ဝတ်စုံလေးနှင့် တောက်တောက်ပပ လှပနေ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်ထိုက်

လိုက်တာ။

သိမ့် မွေးနေ့ကို စနိုး လာလိမ့်မည်ဟု သူ မထင်ပါ။

သည်နေ့ ဆေးခန်းကိုလာတာ နည်းနည်းနောက်ကျမယ်လို့ ပြောတုန်းက သူ မသိခဲ့ပါ။

သိမ့်နှင့်စနိုး ခင်နေသည်။ ပြီးတော့ သိမ့်ယောက်မလေးဟု ပြောတာ သူ သေချာကြားသည်။

“ဟေ့.. ဟိုစားပွဲမှာ စနိုး မဟုတ်လား”

မြတ်သင်းထုံက အတိအကျ မှတ်မိသလို ပြော၏။

“ဟုတ်မယ် ထင်တာပဲ”

ပြောင်ညာ၍မရမည်အတူတူ မယုတ်မလွန် ဝန်ခံလိုက်သည်။ စနိုးနှင့် ပတ်သက်တာတွေ သူ ဘာမှမကြားလို၊ မသိလို၊ မဖြေရှင်းလို။ စနိုးကို သူ့ကမ္ဘာလေးထဲမှ ခဏထုတ်ထားချင်သည်။

သူနှင့်စနိုး ဘာမှမဆိုင်ဘဲ အဲဒါကို ခံစားရသည်။

ဧည့်ခံပွဲဘစ်ခုကို သီးခြားစီ တက်ရောက်ရတာ အနားမှာ အဖော်တစ်ဦးစီနှင့် ဘာမှမဆိုင်သလို ဖြစ်နေတာ၊ အဲဒါတွေတို့ ရင်နာနေဖြစ်တယ် စနိုးရယ်။

တို့ ဘာလုပ်ရမလဲ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်ထိုက်

“စားလေ . . အဲဒါ ယူ မကြိုက်လို့လား”

“ကြိုက်ပါတယ် . . သင်းထုံလဲ စားလေ”

“အင်းပါ”

“ခဏနေရင် ပြန်မယ် . . ဆေးခန်းသွားရဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

သူ စိတ်ထဲ မကြည်မလင်ရှိတော့ မျက်နှာလည်း သူနဲ့ မှန်လာရသည်။ သိမ့်ကို စနိုးမခေါ်တော့ သူလည်း မြင်သားနှင့် မမြင်သလိုပဲ နေလိုက်၏။

စနိုး မျက်ဝန်းလေးတွေက မြတ်သင်းထုံဆီ တစ်ချက် ရောက်လာပြီးမှ မျက်လွှာချသွား၏။

“စနိုး . . နှုတ်ဆက်လေ”

“ဟင့်အင်း”

ကိုကြီးက အချိန်မီ သတိပေးပါသည်။

“စနိုးတို့က တစ်မျိုးပါလား”

ကိုကြီး နားလည်ပုံမရ။

ပုဏ္ဏ နှုတ်မဆက်တာကို စနိုး တစ်မျိုးဖြစ်ရပေမယ့် ဟန်မပျက်နေလိုက်၏။

“စနိုးနဲ့ မခေါ်ဘူးလား”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“မခေါ်ပါဘူး”

“မလွယ်ပါလား . . အကုန်လုံးနဲ့ ရန်ဖြစ်နေလား”

“ကိုကြီးနဲ့ မဖြစ်ရင် ပြီးရောပေါ့နော်”

စနိုးစကားလေးကို ကိုကြီး အရမ်းဘဝင်ခိုက်သွားပုံ ရသည်။ မျက်နှာကြီး ပြုံးချိုသွားလိုက်တာ သိသာလွန်း၏။

အပြန်လမ်းမှာ ကိုကြီးက စနိုးကို စစ်ဆေးမှုတွေလုပ် သလို အမိန့်တွေလည်း ပေးနေ၏။

“စနိုးမှာ လောလောဆယ်တွဲနေတဲ့ ကောင်လေး ဘယ် နှစ်ယောက်လဲ”

“အဟင်း . . .

“ဖြေ . . မြန်မြန်ငြေ”

“အတိအကျဖြေဖို့ခက်တယ် ကိုကြီးရယ် . . တချို့လဲ အဆက်အသွယ်ပြတ်ကုန်ကြပြီ . . အဲဒီတော့ ဘယ်လိုရေတွက် မလဲ”

“ဒါဆို အကုန်လုံးနဲ့ အဆက်အသွယ်ဖြတ်လိုက်တော့ ရည်းစားစာတွေအကုန်လုံးလဲ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက် . . ဆေးခန်း လည်း မသွားနဲ့တော့”

“ဟုတ်ပါပြီ . . စနိုးတစ်ခုတော့ မေးချင်တယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၂၂၂ ပန်းသီရိ

“မေး”

“ကိုကြီးကိုချစ်ပြီး.. ကိုကြီးအနားမှာပဲ နေပြီး စနိုး
ပျင်းလာရင်၊ ပျော်တော့ဘူးဆိုရင် အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”
ကိုကြီးက စဉ်းစားနေပြီးမှ ...

“ပျော်အောင်ထားမှာပေါ့ကွာ” ဟု ကတိပေး၏။

“သေချာရဲ့လား ကိုကြီးရယ်.. စနိုးက ဘယ်အရာကို
မှ ရေရှည်မမက်မောတတ်ဘူး.. ကြာရင် ပြီးငွေသွားရော”

“ကိုကြီးက စနိုးပျော်အောင် ထားပုံမယ်ဆို”

စနိုးက ပါးစပ်လေးဟပြီး ရယ်နေသည်။

“ကဲ .. ပြော စနိုးက ဘယ်တော့များ ဆေးခန်းက
ထွက်မှာလဲ .. ကိုကြီးကို အဖြေပေးမှာလဲ.. အဲဒါ သိချင်
တယ်”

“တစ်လ.. တစ်လလောက်တော့ စောင့်ပေါ့”

“ဟာကွာ.. စနိုးက နှိပ်စက်နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး.. စနိုးလဲ သေချာစဉ်းစားချင်သေး
တာပေါ့.. တော်ကြာ စနိုး မှားသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ကိုကြီးက လက်လျှော့အပြုံးလေးနှင့် ခေါင်းညိတ်
သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၂၂၃ နှစ်စဉ်

“ဒီနေ့ ဘာနေလဲ” ဟု နေ့စွဲတွေ အတိအကျမှတ်နေ
သေးသည်။ စနိုး ရယ်ချင်မိသည်။

ကိုကြီးက စနိုးထက် အများကြီးပိုကြီးတော့ စနိုး ဆိုး
နွဲ့လို့ရသည်။ အနိုင်ကျင့်လို့ရသည်။

စနိုးကိုလည်း သည်းခံနိုင်မယ့်သူ၊ အလိုလိုက်နိုင်မယ့်
သူမျိုးမှ စနိုးက လက်ထပ်မှာ။

ပေးဆပ်ရမယ့် မေတ္တာကြီးကို ကြောက်လွန်းလို့။

တနိုးကိုကြည့်ပြီး စနိုး လန့်ပါပြီ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကိုယ့်
ဘက်က တမ်းတမ်းစွဲစွဲ ချစ်ဖို့ မစဉ်းစားတော့။

+ + + + +

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း(၂၃)

ဖုန်းမြည်လာတော့ စနိုး မထချင်ထချင် ထလာခဲ့
သည်။

“ဟဲလို”

“စနိုးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

အိပ်ချင်မပယ်သံနှင့် စနိုး ပြောမိသည်။ ကိုကြီးအသံမှန်
လည်း စနိုး သိပါသည်။ ဘာကိစ္စဖုန်းဆက်မှန်းသာ မတွေးတတ်
တာ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“စနိုး”

“ဟင်”

“စနိုးက ဖုန်းဘေးမှာ ဘာလို့ ရှိနေရတာလဲ”

“ရှင်”

ကိုကြီးအသံက ခပ်ဆတ်ဆတ်။ စနိုး နားမလည်။

“ဘာလဲ ကိုကြီးရဲ့ . . ဘာပြောနေတာလဲ”

“စနိုး ဖုန်းဘေးနားမှာရှိနေတာ ကိုကြီး မကြိုက်ဘူး
ဘယ်သူ့ဆီကဖုန်း စောင့်နေတာလဲ . . စနိုးဆီ ချာတိတ်တွေ
ဖုန်း ခဏခဏ ဆက်သလား”

သေလိုက်တော့ စနိုးရယ်ဟု စနိုး သက်ပြင်းရှိုက်မိ
သည်။ ကြံဖန် သဝန်တို့ ရန်လုပ်နေပါရောလား ကိုကြီးရယ်။

“စနိုး . . ပြောလေ”

“အဲဒီလိုဆို စနိုး စိတ်ညစ်မိမယ် . . အနေကျအောင်
မချုပ်ချယ်ပါနဲ့ကိုကြီး . . စနိုး အဲဒါမျိုးတွေ မကြိုက်ဘူးသိလား
အိပ်ချင်စိတ်တောင် ပျောက်သွားပြီ . . ဖုန်းမြည်သံကြောင့် မ
နည်းကြီး မျက်လုံးပြူးပြီး ထလာရတာ . . ဘယ်သူ့ဆီက ဖုန်းမှ
မမျှော်ဘူး . . စနိုးက စိတ်ပါရင် ကိုယ်တိုင် လှုပ်ရှားပစ်မှာ . .
ဖုန်းအလာကို မျှော်လောက်အောင် ချစ်တဲ့ ယောက်ျားလဲ စနိုးမှာ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်
အုပ်တိုက်

မရှိတူး . . ကိုကြီး မဟုတ်တာတွေ့ပြီး ပြဿနာ လုပ်မနေနဲ့နော်

“ဆောရီးပါကွာ . . ကိုကြီး ရင်ပူလို့ . . ချစ်လို့ပေါ့”

“ချစ်တယ်ဆိုတာ အေးချမ်းကြဖို့ . . ပျော်ရွှင်ကြဖို့ . .

စနိုး အဲဒီလိုပဲ နားလည်တယ် . . စိတ်ချခြင်း . . ယုံကြည်ခြင်း

အေးချမ်းသင့်တယ် . . ပူလောင်ဖို့မှ မဟုတ်ဘဲ”

“အင်း . . စနိုးက အဲဒီလိုတော့လဲ စိတ်အေးအောင် ပြောတတ်သားပဲ . . စနိုး ကိုကြီးကို ခေါင်းညိတ်တော့ကွာ”

“ဟာ . . တစ်လ စောင့်ပါလို့ ပြောထားပြီးသား”

ကိုကြီးက တဟက်ဟက် ရယ်နေသည်။

“စနိုးလေး . . အိပ်ချင်အိပ်တော့လေ . . ဂွတ်နိုက်”

“အင်း”

ဖုန်းခွက်ကလေးကို ပြန်တင်ထားပြီး နံရံကို မှီချလိုက်သည်။ ရင်ခွင်ထဲမှာ ခေါင်းအုံးကို ဝိုက်ထားရင်း မျက်လုံးတွေ မှိတ်ထူးမိသည်။

စနိုး ဘာဆက်လုပ်သင့်လဲ။

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို သူမ ဘယ်လိုမှ မချနိုင်သေး။ ကိုကြီးကိုတော့ တစ်လစောင့်ဟု သူမ ပြောထားမိပြီ။ ဖုန်းသံမြည်လာတော့ မကိုင်ဖြစ်သေးဘဲ မျက်လုံးဖွင့်

ကြည့်နေမိသည်။ အဆက်မပြတ် မြည်နေသောဖုန်းကို မျက်ခုံးလေးရှုံ့ရင်း ကြည့်မိသည်။ တစ်ဖက်က လက်လျှော့ပြီး ပြန်ချသွားလည်း အေးရောဟု သဘောထားမိ၏။

“ဟိတ် စနိုး . . ဟာ ထိုင်ကြည့်နေတယ် . . ပြဿနာပဲ”

ကိုလေးက ကမန်းကတန်း လျှောက်လာပြီး အံ့သြသလိုဆို၏။

“ဘယ်သူ့ဖုန်းမို့လို့လဲ”

“ဘယ်သိမလဲ”

“ဟာ . . အဲဒါ ထိုင်ကြည့်နေရသလား”

“စိတ်ရှုပ်လို့”

“ကျွတ်”

ကိုလေးက ဖုန်းခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

ကိုလေးမျက်နှာက ချက်ချင်းပဲ ပြုံးသွားသည်။

“ဟာ . . ကိုပုဏ္ဏ . . ပြော . . ပြော”

စနိုး မျက်စောင်းရွယ်မိရင်း ဖျတ်ခနဲ ထရပ်သည်။

ဖုန်းမကိုင်မိတာ တော်သေးသည်။ စနိုး ပုဏ္ဏနှင့် ပြော

၂၂၈ ပန်းသိင်္ဂ

ချင်ပါ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဘယ်တော့မှ မတွေ့လိုတော့ပြီ။

“စန်းလား . . ရှိပါတယ် . . ခဏကိုင်ထားနော်”

နောက်ဘက်ဆီမှ အသံကြောင့် စန်း ခြေလှမ်းတန်သွားရသည်။

“စန်း . . စန်း . . လာဦး . . ကိုပုဏ္ဏ ပြောစရာရှိလို့တဲ့”
ကိုလေးကို စန်း စိတ်တိုချင်သည်။

အိပ်နေပြီလို့ ပြောလိုက်လည်း ရသား . . ပုဏ္ဏမှန်းသိလို့ စန်း ထွက်လာတာ သူလည်း မြင်သားနှင့်။

“ဟဲလို”

စိတ်မရှည်သံနှင့် ထူးမိချိန်မှာ ကိုလေးက လှည့်ထွက်သွားပြီ။

“စန်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ရှင် . . ”

“အသံက တစ်မျိုးဖြစ်နေသလားလို့”

“အိပ်ချင်လို့ပါ”

“အင်း . . မိုးချုပ်နေပြီပဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ချစ်စနိုး ၂၂၉

စန်းက ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေ၏။

“စန်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မနက်ဖြန် ဆေးခန်းပိတ်မယ်”

“ဪ . . ”

ရင်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ ကျေနပ်သည်။

“စန်း လာနေမှာစိုးလို့”

“ကျေးဇူးပါပဲ”

“ပြန်ဖွင့်မယ့်ရက် . . စန်းဆီ အကြောင်းကြားမယ်”

“ရှင်”

စန်း နည်းနည်းတော့ အံ့အားသင့်သွားရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်”

“တို့ ခြေထောက်ထိသွားလို့ ချော်လဲတာ . . ခြေခေါက်သွားတယ် . . လမ်းလျှောက်လို့ မရဘူး . . အိပ်ရာပေါ်မှာပဲ နေရမှာ . . အဲဒါကြောင့် . . ”

“ဟင် . . ဘယ်တုန်းက ဖြစ်သွားတာလဲ”

“စောစောကပဲ”

“ဆေးခန်း မသွားဘူးလား”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မေးမိပြီးမှ စနိုး နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်သည်။ သူက ဆရာ
ဝန်ပဲလေ။ ဆေးခန်းသွားဖို့မှ မလိုဘဲ။

“တို့သူငယ်ချင်း လာကြည့်ပေးသွားတယ်. . မကျိုးဘူး
လို့ ထင်ရတာပဲ. . ဒါပေမယ့် ဆိုးဆိုးရွားရွား နာနေတယ်”

“ဪ. . .”

“အဲဒါကြောင့် မနက်ဖြန် ဆေးခန်းမထိုင်နိုင်မှာ သေချာ
တယ်. . စနိုးလဲ အနားရတာပေါ့!”

သူ့စကားက သူ့ဖြစ်တာပဲ။ စနိုးက ကျေနပ်နေသလို လို့
စနိုး ငှာစ်ချက်မဲ့မိသည်။ သို့ပေမယ့် . .

“ဖေဖေကို စနိုး ပြောပြလိုက်ပါ့မယ်”

“ဟာ. . ရပါတယ်. . အန်ကယ် အလုပ်ပိုနေပါ့မယ်
နေပါစေ မပြောပါနဲ့တော့”

“အဲဒါ စနိုးသဘောပါ”

“စနိုးကွာ”

“စနိုးဆန္ဒနဲ့ စနိုးသဘော. . ပြောချင်ပြောမယ်. .
ပြောချင်မှလဲ ပြောမယ်. . နေရာတကာ ဆရာလုပ်လို့ မရဘူး”

“ဘယ်တုန်းကများ ဆရာလုပ်ဖူးပါလိမ့်”

“တော်ပြီ. . စနိုး အိပ်ချင်နေပြီ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“အိုကေ. . ကောင်းပြီလေ အိပ်တော့”

သူက အလျင်စလိုပဲ ဖုန်းကိုချသွား၏။

မုန်းစရာကောင်းတဲ့လူ။

မုန်းပြီးရင်း မုန်းနေရပါလား။

+ + + + +

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း(၂၄)

မနက်မိုးလင်းတော့ ပုဏ္ဏ ခြေထောက်နာသွားတာ
ဖေဖေကို စနိုး ပြောပြသည်။ဖေဖေက သတင်းမေး သွားမည်ဟု
ဆိုသည်။စနိုးကိုလည်း ခေါ်သည်။စနိုး မလိုက်ချင်ပါ။ငြင်းလို့
မကောင်းတာလည်း အမှန်။ဆေးခန်းသွားစရာ မလိုတော့ စနိုး
ပျင်းနေမိသည်။

အစတုန်းကတော့ တစ်နေ့လုံး အလုပ်မရှိပေမယ့် စနိုး
ခုလို မပျင်းမိပါ။အခုကျတော့ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း စနိုး
ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဆေးခန်းသွားချိန်ဟု သတ်မှတ်ကာ အဆက်အသွယ်မလုပ်။

“သမီး . . စနိုး . . ပြင်ဆင်တော့လေ”

“စနိုး လိုက်ရမှာလား”

အင်တင်တင်နှင့် ထပ်မေးမိသည်။

“လိုက်ရမှာပေါ့ . . သမီးက ဒါမျိုး သတင်းမေး သွား
သင့်တာ”

“ပျင်းစရာကြီး”

“ကဲပါ သမီးရယ် . . ထ . . အဝတ်အစားသွားလဲ”

စနိုး နှာခေါင်းရှုံ့သည်။

“ဖေဖေပဲ သွားလိုက် ပြီးရော”

“ဖေဖေတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ပျင်းတာပေါ့”

“ဖေဖေကလဲ ပျင်းပြန်ပြီ . . စနိုးကျနေတာပဲ”

ဖေဖေက စနိုးကို ချောခေါ်သည်မို့ စနိုးလည်း ပါလာရ
သည်။

ပုဏ္ဏတို့အိမ်ရောက်တော့ ပုဏ္ဏက ဧည့်ခန်းရှိ ဒရင်း
ဘက်ပေါ်မှာ။မြတ်သင်းထုံဆိုသော ဆရာဝန်မလေးလည်း ရှိနေ
သည်။

စနိုး မျက်နှာလေး သူနီမှုန့်ရင်း အားငယ်မိသလိုလို။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟာ . . အန်ကယ် . . လာပါခင်ဗျာ . . ထိုင်ပါ”
 စနိုး ဖေဖေနောက်မှပါလာရင်း မျက်လွှာချနေမိသည်။
 “ဘယ်လိုလဲဟေ့ . . မင်းခြေထောက်အခြေအနေ”
 “မသိပါဘူး အန်ကယ်ရာ . . အရိုးအက်တာလေး”

အ ဆစ်လွဲတာလား . . အကြောတင်တာလား”
 “ပြစ်မင်း”
 ဖေဖေက ပုဏ္ဏခြေထောက်ကိုကြည့်သည်။
 “ရောင်နေပါလားကွ . . ဓာတ်မှန်ရွက်ရင် ကောင်းမယ်
 မပေါ့နဲ့ကွာ . . မင်း သေချာစမ်းသပ်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . သူလဲ ကြည့်မေးတာပဲ”
 ပုဏ္ဏက သင်းထုံဘက် ခမ်းဆတ်ပြရင်း ပြော၏။
 ပုဏ္ဏမေမေက စနိုးသို့ဖို့ ကော်ဖီနှင့်မုန့် ယူလာပေး

သည်။
 “ဆေးခန်းက ကြာကြာပိတ်လို့မရဘူး အန်ကယ် . . အဲ
 ဒါကြောင့် သင်းထုံကို ကျွန်တော်က အကူအညီ တောင်းနေ
 တယ်”

“အင်း . . ဟုတ်တာပေါ့”
 စနိုးက ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာလှန်ကြည့်သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သည်လိုဆို စနိုးက သူမဟုတ်တဲ့ ဆရာဝန်မတစ်
 ယောက်ကို ကူညီရမှာလား။ဟင့်အင်း မဖြစ်နိုင်တာ။
 စနိုး စိတ်ရှုပ်မိပါသည်။ဘာပြောသင့်လဲဟု စဉ်းစားပေး
 မယ့် အဖြေမရ။

“အန်ကယ် . . ကော်ဖီသောက်ပါဦး”
 “အေးကွာ . . ရပါတယ်”
 ဖေဖေက စနိုးဘက် လှည့်ကြည့်၏။
 “သမီး”
 “ရှင်”

“ဒီမှာ ခဏနေရစ်ဦး . . ဖေဖေ သူငယ်ချင်းတစ်
 ယောက်ဆီ ခဏသွားမယ် . . သမီး ဒီကပဲ စောင့်နေ . . ကြား
 လား”

ဖေဖေစီမံမှုကို လူသူတွေရွှေ့မှာ စနိုး မလွန်ဆန်ရဲပါ။
 “ဟုတ်ကဲ့”
 လုံးဝ သည်မှာမနေရစ်ချင်ပေမယ့် ခေါင်းညိတ်ရ သည်။

“ရတယ် အန်ကယ် . . ရတယ် . . စနိုး အေးအေးဆေး
 ဆေးပေါ့ . . ရောက်တုန်း ရောက်ခိုက်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဖေဖေထွက်သွားစော့ စနိုး ဧည့်ခန်းမှာ ငုတ်တုတ်
ပုဏ္ဏနှင့် စကားလည်း မဆိုမိပါ။

မြတ်သင်းထုံက သူ့ခြေထောက်ကို ဆေးလူးပေးသည်။
ပြီးတော့ သူ့မာမိနှင့် ထမင်းစားခန်းမှာ စကားဆိုနေသည်။

စနိုးမှာသာ မျက်လွှာချ ငြိမ်သက်လို့။

“စနိုး”

သူ ခေါ်ပေမယ့် စနိုး မထူး။မော့လည်း မကြည့်။

“ပုဏ္ဏ”

“ဗျာ”

စနိုး ခေါ်သံက ခပ်ပြတ်ပြတ်။နှုတ်ခမ်းကလည်း စူတူ

မူတူ။

“ပုဏ္ဏ ဆေးခန်းပြန်ထိုင်တဲ့နေ့မှ စနိုးလဲ အလုပ်ဆင်း
မယ် ဒါပဲ. . အဲဒါ စနိုး ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ”

ပုဏ္ဏက ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေ၏။

“စနိုး သဘောပါကွာ”

စနိုး ဆန္ဒကို အလွယ်တကူပဲ လိုက်လျောသည်။

ပုဏ္ဏဟု မာမာပြတ်ပြတ်ခေါ်တော့ သူ ရှိရှိသေသေ

ထူးမိသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဖေဖေကလည်း စနိုးကို ခေါ်သွားရင် ရသားနဲ့”

“မဖြစ်လို့ နေမှာပေါ့”

“စိတ်ရှုပ်တယ်. . တကယ်ပဲ”

“ယုံပါတယ်”

ပုဏ္ဏ လက်နှစ်ဖက် တင်းတင်းပိုက်ရင်း စနိုးကို ချစ်မဝ

စွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ချစ်နေပြီ စနိုးရယ်. .

သူ့ရင်ထဲမှာ တစ်စတစ်စ နွေးထွေးလာရသည်။

ဂါဝန်ရှည် အနက်လေးနှင့် မျက်ခုံးလေးရှုံ့ နှုတ်ခမ်း

လေးစူပြီး ထိုင်နေပုံလေးက ချစ်စရာ။

“စနိုးက သင်းထုံ့ မကူညီချင်ဘူး. . ဟုတ်လား”

ပုဏ္ဏက စနိုး မဖြေနိုင်သော မေးခွန်းကို မေးသည်။

“အဲဒါ စနိုး မဖြေနိုင်ဘူး”

“ရပါတယ်”

စနိုးက သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။မျက်လုံးလေးတွေက

စူးစူးလက်လက်။

“စနိုး ကော်ဖီသောက်လေ”

“မသောက်ချင်ပါဘူး”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၂၃၈ ပန်းသိင်္ဂ

“သောက်ပါ”

“မသောက်ပါဘူးဆို”

“ဟာကွာ. . သောက်ရမယ်”

“မသောက်ဘူး”

ဘာမှ မဟုတ်သော ကိစ္စလေးမှာပင် စန်းက သူ့ကို ဆန့်ကျင်မိသည်။

“မိဆိုးလေး”

စန်းက မျက်စောင်းရွယ်သည်။

“စန်းဆန္ဒကို တို့က ဖြည့်ပေးတယ်. . တို့ဆန္ဒကျတော့”

“ကော်ဖီသောက်စေချင်တာ ရှင်ဆန္ဒလား”

“ဟုတ်တယ်”

“စန်းမှ မကြိုက်ဘဲ”

“တစ်ငုံ နှစ်ငုံ ကြိတ်မှိတ်သော ပေါ့”

စန်းက မဲ့တဲ့တဲ့လေး ပြုံးသည်။

“ရှင်ဟာ တော်တော် အတ္တကြီးတယ်နော်”

“ဟုတ်လား”

သူက စန်းဝေဖန်မှုကို တအံ့တဩ။

“တစ်ခုပေးလိုက်ရရင်. . အဲဒီတစ်ခုအတွက် တခြား

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ခွန်စန်း ၂၃၉

တစ်ခု ချက်ချင်း ပြန်လိုချင်ပုံပဲ”

“ဟုတ်လား”

သူက သေချာ ပြန်တွေးနေသည်။

“ရှင်စိတ်ဓာတ်က မမှိုက်ပါဘူး”

“အင်း. . စန်းက တို့ကို သက်သက်ညာညာ ဝေဖန် နေပါရောလား. . အခု စန်းကို ဘာတောင်းဆိုမိလို့လဲ”

“စန်း မသောက်ချင်တာကို ဘာလို့ တိုက်တွန်းလဲ”

“ကဲပါ. . ထားတော့. . မသောက်ချင်လဲနော်”

သူက လက်ကာပြသည်။ မျက်နှာကလည်း သိသိသာ သာ ပျက်၏။ ပြီးတော့ မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ ငြိမ်နေ၏။ စန်းကို နောက်ထပ် စကားမဆိုတော့သည်မို့ စန်းလည်း မတ်တပ် ရပ်မိသည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ စန်း”

မျက်စိမှိတ်ထားပေမယ့် သူက သိနေသည်။

“ဒီမှာထိုင်နေရတာ ပျင်းလို့. . ခြံထဲဆင်းကြည့်မှာ ပေါ့”

“တို့ လိုက်မပြနိုင်တာ ဆော့ရီး”

“ရပါတယ်. . စန်း တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားချင်တာ”

“ခြံထဲက အပြင်မထွက်နဲ့နော်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟင်... ဘာလို့”

“အဝေးကြီး မသွားစေချင်လို့ပါ”

သူက မျက်လုံးတွေ ဖွင့်ကြည့်သည်။ စန်းကို ကြည့်နေပုံ
က တမက်တမော တမြတ်တနိုး။

စန်း အံ့သြသွားရင်း မယုံနိုင်ဘဲ ပြန်ကြည့်မိသည်။

သူက အကြည့်မလွဲဘဲ ခပ်ငေးငေး ကြည့်နေတာ။

“တို့က စန်း လာလည်တုန်းမှာ ကိုယ်တိုင် လိုက်ပြချင်
ပါတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ... ဧည့်သည်ကို ဧည့်ဝတ်မကျေသ
လို ဖြစ်မှာပေါ့”

“စန်းက ဧည့်သည်မှ မဟုတ်ဘဲ... စန်းက ရှင်အလုပ်
သမားပဲဟာ”

စန်းက နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ရင်း ပြော၏။

ပုဏ္ဏက မသက်မသာ ပြုံး၏။

စန်းက အဲဒါကို ခုထိ မကျေနပ်သေးဘူးလား... ဒါဆို
လဲ တို့ဆေးခန်းကို မလာနဲ့တော့ပေါ့... အန်ကယ်ကို တို့
ဝိုင်းပြောပေးမယ်လေ... စန်း စိတ်ညစ်နေတယ်လို့”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပုဏ္ဏအသံက အက်ကွဲဆိုနစ်စွာ စိတ်ထိခိုက်သံ။

စန်းက တခပ်ခပ်ရယ်သည်။

“ဖေဖေကို စန်းဘာသာ ပြောပါမယ်... ဒီတစ်လပဲ စန်း
လုပ်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ”

“ဘာ”

မမျှော်လင့်ပါဘဲ စန်း ပြောဖြစ်သွား၏။ ပြောပြီးမှ အကြီး
အကျယ် နောင်တရလိုက်သည်။

“နောက်တစ်လ... ဟုတ်လား”

“အင်း”

“အန်ကယ်က ဘာပြောလဲ”

“စန်း ဆန္ဒကို လိုက်လျောမှာပါ... စန်းက ဖေဖေ
စိတ်တိုင်းကျ အကြာကြီး လုပ်ပေးပြီးပြီပဲ... ပြီးတော့...”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဖေဖေက စန်းကို ချစ်တာပဲဟာ”

ပုဏ္ဏက သက်ပြင်းရှိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ အသက်ရှူမဝ
လောက်အောင် မွန်းကျပ်သွားလိုက်တာ။

စန်းက သူနှင့်ဝေးရာသွားဖို့ ပြင်ဆင်ပြီးချိန်မှာ သူက
စန်းကို မခွဲနိုင် မခွာနိုင် ဖြစ်ရပြီ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“စနိုးက ဘာလို့ အလုပ်ထွက်ချင်တာလဲ”

စနိုး သူ့ကို မော့ကြည့်မိ၏။ စနိုး စကားတွေကို သူ
သည်လောက် တုန်လှုပ်သွားလိမ့်မည်ဟု စနိုး မထင်ထားခဲ့ပါ။

“ကိုကြီးက မလုပ်စေချင်တာ”

“ဘယ်သူလဲ”

“ပုဏ္ဏနဲ့ ယုဇနထဲမှာ ဆုံးဖူးတဲ့တစ်ယောက်”

စနိုး မော့မော့ကလေး ဖြေမိသည်။

“သူက ဘာလို့ မလုပ်စေချင်တာလဲ”

“မသိဘူး”

“စနိုးက သူ့ဆန္ဒကို ဘာလို့ လိုက်လျောရတာလဲ”

“မသိဘူး”

ရှင် ခုစုစေ့တွေကြည့်ပေါ့ ပုဏ္ဏရယ်။

အဲဒါတွေ စနိုးက ရှင်းပြရမှာလား။

ပုဏ္ဏက ပခုံးတွန့်သည်။

“အင်းလေ . . စနိုး ကြိုပြောထားတော့ တို့ လူရှာလို့

ရတာပေါ့ . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဖေဖေကို စနိုး မပြောရသေးဘူး”

“စိတ်ချ . . တို့ ဒီလို အတို့အထောင် ဝါသနာမပါဘူး”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဒီတစ်ခါ စနိုးက ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

စနိုး မထိတထိလေး ပြုံးသည်။

သူမ မျက်လုံးတွေက ကိုယ့်ကို စိန်ခေါ်နေသလို ခပ်စူး

စူး။

သူ့အပေါ် ဘာတွေ မကျေပါလိမ့်။

မြတ်သင်းထံ ပုဏ္ဏအတွက် ခေါက်ဆွဲပြုတ် ယူလာ

သည်။

စနိုးက အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့် မွှေးနေသော
ခေါက်ဆွဲပြုတ်ကို လှမ်းကြည့်၏။

“စနိုး အဲဒါ စားချင်တယ်”

စနိုးစကားကို ပုဏ္ဏ အလွန်အမင်း အံ့သြသွားပြီးမှ
ဟက်ခနဲ ရယ်မိသည်။

မင်းဟာ တကယ့် ကလေးလေးပဲ စနိုးရယ်။

“ရော . . စား”

“ရှင်ကော”

“ကော်ဖီနဲ့မုန့် စားမှီပေါ့”

“ပေး . . ”

စနိုးက ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပန်းကန်ကို လှမ်းယူပြီး နေ့

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နှောက်စား၏။ မြတ်သင်းထုံလည်း ဖျော့တော့စွာ ပြုံးမိသည်။ ပြီးလျှင် ထွက်ခဲ့၏။

“စနိုးကို ဘယ်လိုညှဉ်သည်လဲ တွေးမှာပဲနော်. .

အဟီး”

စနိုးက သွားစွယ်လေးတွေပေါ်အောင် အရှက်ပြေ ရယ်နေသေး၏။

“စားပါကွာ. . တို့က စနိုး စားချင်တာဆို ကျွေးချင်ပါတယ်”

“စနိုးက အသည်းစားချင်တာ”

သူမ အသံလေးက တိုးတိုးကလေး။ သို့ပေမယ့် ပုဏ္ဏားကြားပါသည်။

“ရပါတယ်. . အချိန်မရွေးပဲ”

စနိုးက မျက်လုံးလေးတွေ ပိတ်သွားအောင် ရယ်သည်။

“တို့ကိုဆို. . မင်းက လျှောင်စရာပေါ့. . ဟုတ်လား”

သူမက ပြန်မဖြေဘဲ ရယ်နေ၏။

စနိုး ရယ်နေတာလေးကို သူ ရင်မော့စွာ ငေးကြည့်နေသည်။

မင်းလေးက ကိုကြီးဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်စကားကို

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

စားထောင်ပြီး တို့ဆေးခန်းကို မလာတော့ဘူးဆိုတာ မင်းကိုယ်တိုင် ပြောပေမယ့် မယုံချင်ဘူး စနိုးရယ်။

ပြီးတော့ မင်းကို တို့မျက်စိရှေ့မှာပဲ မြင်ချင်တယ်။ တို့တာလုပ်ရမလဲ။ တို့စိတ်ထဲကို ဘယ်သူ မြင်နိုင်မှာလဲကွာ။

ပုဏ္ဏားခေါင်းယမ်းမိပါသည်။

စနိုး ပုံစံလေးက တစ်ခုခုကို အနိုင်ရသလို ကျေနပ်နေလိုက်တာ။

+ + + + +

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နှောက်စား၏။ မြတ်သင်းထုံလည်း ဖျော့တော့စွာ ပြုံးမိသည်။ ပြီးလျှင် ထွက်ခဲ့၏။

“စနိုးကို ဘယ်လို နေ့ညသည်လဲ တွေးမှာပဲနော်. .

အဟီး”

စနိုးက သွားစွယ်လေးတွေပေါ်အောင် အရှက်ပြေ ရယ်နေသေး၏။

“စားပါကွာ. . တို့က စနိုး စားချင်တာဆို ကျွေးချင်တယ်”

“စနိုးက အသည်းစားချင်တာ”

သူမ အသံလေးက တိုးတိုးကလေး။ သို့ပေမယ့် ပုဏ္ဏားကြားပါသည်။

“ရပါတယ်. . အချိန်မရွေးပဲ”

စနိုးက မျက်လုံးလေးတွေ ပိတ်သွားအောင် ရယ်သည်။

“တို့ကိုဆို. . မင်းက လျှောင်စရာပေါ့ . . ဟုတ်လား”

သူမက ပြန်မဖြေဘဲ ရယ်နေ၏။

စနိုး ရယ်နေတာလေးကို သူ ရင်မောစွာ ငေးကြည့်နေသည်။

မင်းလေးက ကိုကြီးဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်စကားတို့

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နားထောင်ပြီး တို့ ဆေးခန်းကို မလာတော့ဘူးဆိုတာ မင်းကိုယ်တိုင် ပြောပေမယ့် မယုံချင်ဘူး စနိုးရယ်။

ပြီးတော့ မင်းကို တို့မျက်စိရှေ့မှာပဲ မြင်ချင်တယ်။ တို့တာလုပ်ရမလဲ။ တို့ စိတ်ထဲကို ဘယ်သူ မြင်နိုင်မှာလဲကွာ။

ပုဏ္ဏား ခေါင်းယမ်းမိပါသည်။

စနိုး ပုံစံလေးက တစ်ခုခုကို အနိုင်ရသလို ကျေနပ်နေလိုက်တာ။

+ + + + +

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း(၂၅)

စနိုးစကားကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေက စနိုး အနားပြိုင်
တူ ပြုရောက်လာ၏။

“ပြောလေ”

ပထမတော့ ကိုယ်စီကိုယ်စီ စိတ်ပါရာတစ်နေရာစီ
နေကြတာ။

စနိုးက ဧည့်ခန်းထောင့်တစ်နေရာမှာ လက္ခဏာစာအုပ်
ကြီး ဖြန့်ချပြီး သူ့လက်နှစ်ဖက် သူကြည့်လိုက်။ စာအုပ်ဖတ်လိုက်
ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သဲသဲက တီဗွီရှေ့မှာ ဂိမ်းကစားရင်း တစ်ယောက်
တည်း တဟစ်ဟစ် တဟဲဟဲ ရှိနေတာ။

ဇင်မာက ပုလဲ ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ဇွတ်အတင်း ဆံထုံး
ထုံးနေတာ။ ပုလဲကလည်း မထုံးချင်၊ ဇင်မာကလည်း မရမက ထုံး
ပေး။

“လှလဲ မလှဘူး”

“လှပါတယ်နော်”

“မလှပါဘူး . . ရွဲ့နေတယ်”

“ဒါ နောက်ဆုံးပေါ် လိတ်တက်(စ်)မော်ဒယ်”

“ဇင်မာ မင်္ဂလာဆောင်မှထုံး”

“ဟင့်အင်း . . စနိုး မင်္ဂလာဆောင်ရင် ထုံးပေးမယ်”

မဆီမဆိုင် စနိုးကိုပါ ဆွဲထည့်သည်။ စနိုးက တစ်ဖက်
လှည့်အပ်နေရင်း နှုတ်ခမ်းတွေ ပြုံးလာရ၏။

“သဲသဲ . . ဟဲ့ . . လာကြစမ်း”

“ဟာ . . လန့်လိုက်တာ . . နေစမ်းပါဦး”

ဇင်မာက လက္ခဏာစာအုပ်ကြည့်ပြီး ဘာတွေမှန်းမသိ
အော်ခေါ်တာ။ သဲသဲက သူ့အာရုံနဲ့သူ။

“သဲသဲ . . ဒီမှာ ရတနာသိုက်ပါတယ်တော့”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဇင်မာက တတွတ်တွတ်ပြောနေပေမယ့် သဲသဲက သူ့
ဆက်ကစားနေသည်။လုံးဝ စိတ်မဝင်စား။

စန်းက လှဲအိပ်နေရာမှ ငုတ်တုတ်ထထိုင်ရင်း . .

“ငါ ပုဏ္ဏကို ချစ်လိုက်တော့မယ်”ဟု ရေရွတ်တော့
လေးယောက်စလုံး စန်းဆီ အကြည့်ရောက်ကာ နောက်တော့
ကိုယ်စီကိုယ်စီ အနားရောက်လာကြတာ။

“အဲဒီဆရာဝန်က စန်းကို ချစ်ရေးဆိုလို့လား”

“မဆိုပါဘူး”

“ဒါနဲ့များ”

“စန်းက သူ့ကို ကြိုက်နေလို့လား”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းမေးကြသည်။

“ငါက ဘာလို့ကြိုက်ရမှာလဲ . . ဒါပေမယ့် ကြိုက်မယ်”

“ဟာ . . ”

“ကြည့်လုပ်နော် . . ကိုကြီးက စိတ်ဆိုးမှာ”

သဲသဲက မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောသည်။

“သဲသဲ . . ကိုကြီးကို သွားမပြောနဲ့ဟာ . . စန်း သူ့ကို

မချစ်ပါဘူး . . သင်ခန်းစာပေးချင်လို့”

“ဖြစ်ပါ့မလားဟယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

• “ကြိုးစားရမှာပေါ့”

“ဟဲ့ . . စန်း”

“ဘာလဲဟ . . ”

“သူက စန်းကို တစ်ခါမှ မကြည့်ဘူးလား”

“ဘယ်သိမလဲ”

“စန်းက အကဲမခတ်ဘူးလား”

“အမယ်လေး . . သူ့ဘေးမှာ ဟိုဆရာဝန်မက အမြဲ
တယူတယ . . ခုလဲ ခြေထောက်နာနေလို့ အနီးကပ် ပြုစုပေးနေ
တာ . . ကြည့်လို့ကို မရဘူး”

“အဲဒါ စန်း ခံစားရလား”

“မခံစားရဘူး”

သည်အဖြေက စန်းကိုယ် စန်း ညာမိသော အဖြေပါပဲ။

“စန်းကို သူက ကြွေပါ့မလား”

“စန်းက အရမ်းကြွေစေချင်တယ်”

စန်း မျက်လုံးတွေက နာကြည်းမှုနှင့် တဖျပ်ဖျပ်လက်
လာ၏။

“အပြီးအတေးဆိုတာ မထားကောင်းပါဘူးဟယ်”

ဇင်မာက ဖျောင်းဖျသလို မရဲတရဲ ဆို၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“မဟုတ်ဘူး . . နင်တို့ မသိပါဘူးဟာ . . ခုလဲ သူက သင်းထုံကို မြတ်တနိုး နေရာမှာပဲထား ဆက်ဆံတာ . . မြတ်တနိုးလိုပဲ သူရော ခံစားရရင် . . ”

“ဟုတ်လား . . ”
“ဟုတ်တာပေါ့ . . တစ်ဖက်သားကို မျှော်လင့်ချက်မေးထားပြီး . . တကယ်တမ်းကျတော့ သူ့သဘောပေါ့ . . တက်သာ ဆုတ်သာ”

စနိုးက အသံလေးပင် တုန်လာသည်။
“တနိုးလဲ ဒီလိုပဲ ခံခဲ့ရတာ”
စနိုးက အခိုင်အမာ စွပ်စွဲသည်။
“တစ်ခုတော့ ရှိတယ် . . စနိုးရဲ့”
“ဘာလဲ”

“သူက ပုံမှန်ဆက်ဆံတာကို တစ်ဖက်က တစ်ဖက် သတ်ယူဆတာမျိုးဆို သူ့မှာ အပြစ်မရှိဘူး . . အဲဒါ စနိုး သေချာလေ့လာဦး”

“ဇင်မာရယ် . . အတွေးမချော်စမ်းပါနဲ့ . . သူ့ဘက်က မျှော်လင့်ချက် တစ်စုံတစ်ရာမပေးဘဲ ဘယ်ကောင်မလေးက သူ့ကို မျှော်မှန်းရဲမှာလဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“မပြောတတ်တော့ဘူး”
ဇင်မာက ပြိုင်မငြင်းတော့ဘဲ အလျော့ပေးသွား၏။
စနိုးက မျက်လုံးလေးတွေ မွေးကျဉ်းသွားသည်အထိ တွေးနေ၏။

“တွေ့ကြသေးတာပေါ့”
“စနိုးရယ် . . သဲ ကိုကြီးကိုလဲ ထည့်တွေးပါဦး”
“ရှေ့လထဲမှာ ကိုကြီးကို ခေါင်းညိတ်ဖို့ ငါ ကတိပေးထားပြီးပြီ သဲသဲရယ် . . စိတ်မပူပါနဲ့ . . သူ့ကို ခဏတဖြုတ် ပညာပေးရုံလောက်ပါ . . စနိုးက ပြတ်ပါတယ်”

“ကြည့်လုပ် . . ပြဿနာတွေ တက်ကုန်မယ်”
စနိုးက ဆံပင်လေးသပ်တင်ရင်း ရယ်မောလိုက်၏။
နေပြည့်ရယ် . . သည်တစ်ခါ ရှင့်အလှည့် . . ရှင် ကြိုပြင်ထားတော့။

+++++

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း(၂၆)

“စန်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ပုဏ္ဏဆီက ဖုန်းလာတော့ စန်း ရေချိုးပြီးစ သဲသဲတို့နှင့်

အပြင်ထွက်ဖို့ ချိန်းထားပြီးသား။

“တို့ပါ”

“သိပါတယ်. . ပုဏ္ဏအသံက မှတ်မိလွယ်ပါတယ်”

“ဟုတ်လား”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“အသံလေးက ကြည်ပြီး ချိုနေတာပဲ”

“အဟား . . ရေလည်မြောက်တယ်”

“တကယ်ပါ”

ပုဏ္ဏက ခဏငြိမ်သွား၏။ပြီးမှ . .

“မနက်ဖြန် တို့ ဆေးခန်းပြန်တိုင်မယ်”

“အင်း . . စန်း လာမယ်လေ”

“စန်း ပျော်နေတာလေး ပျက်စီးသွားပြီပေါ့”

“ဆေးခန်းမလာရင် ပျော်တယ်လို့ . . ဘယ်တုန်းက

ပြောဖူးသလဲဟင်. . ပုဏ္ဏ ခြေထောက်နာပြီး ဆေးခန်းမတိုင်နိုင်

တာကို စန်းက ဝမ်းသာနေတယ်လို့များ ထင်နေသလား”

“မသိဘူးလေ”

“စန်း အဲဒီလောက် စိတ်မပုပ်ဘူး”

“စန်း ပျင်းနေတာ တို့ သိထားတယ်. . မလာချင် တာလဲ

တို့သိတယ်. . အဲဒါကြောင့်. . ”

“ရှင် သိနေတာတွေ များလှချည်လား”

“နောက်လဲကျန်သေးတယ်”

“ပြောပါဦး”

“တို့ကို ပုဏ္ဏလို့ ရှိုင်းရှိုင်းစိုင်းစိုင်း ခေါ်နေတာ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“အဲဒါ ရှိုင်းတယ်”

“ရှိုင်းတာပေါ့”

စန်းက တခပ်ခပ်ရယ်သည်။

“ဒါဆို ကိုကိုလို့ ခေါ်ရမလား”

စန်းအမေးကို ပုဏ္ဏ မဖြေမိပါ။ သူ့အပေါ် ရွတ် နောက်
နောက် ဆက်ဆံတာ နှစ်ခါရှိပြီ။ ဟိုတစ်ရက် အိမ်ကို လာ တုန်း
ကလည်း အတည်လိုလို၊ နောက်ပြောင်သလိုလို စကား တစ်ခွန်း
ဆိုခဲ့သေးသည်။

“စန်းက အသည်းစားချင်တာ” ဆိုသော စကားကို သူ
အမှတ်ထင်ထင် ရှိနေခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ခဏခဏ ပြန်တွေးမိ
သည်။

စန်းမျက်လုံးတွေက အမြဲလိုလို မာနနှင့် တောက်ပနေ
ခဲ့သည်။ သူ့ကို တစ်ခါတလေ ကြည့်ပုံက မနှစ်မြို့သော၊ ခါးသီး
သော အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခု ရှိနေသလိုလို။

အဲသည်လို အခါမျိုးမှာ သူ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ် ရ
သည်။ အန်ကယ့် အစီအမံနှင့် သူမ ရောက်လာတာပါပဲ။ သူမက
သည်ကိစ္စမှာ ကိုယ့်ကို တရားခံလာလုပ်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်စီ
အပြစ်ပုံချ အမုန်းပွားခဲ့သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟဲလို”

ပုဏ္ဏတိတ်နေတော့ သူမက အသံပြုသည်။

“စန်း ခေါ်ချင်သလိုသာခေါ် . . ရပါတယ်”

“ပုဏ္ဏလို့ခေါ်တာ ရှင်မှ မကြိုက်ပဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ . . ရှိရှိသေသေ ခေါ်တာမျိုးဆို ဖြစ်ပါ-
တယ် . . ဘယ်လို ခေါ်ရမယ်လို့ မသတ်မှတ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် ဦးပုဏ္ဏလို့ ခေါ်မယ်လေ”

“သဘောပါပဲဗျာ . . မနက်ဖြန်မနက် တို့ မုန့်ကျွေးမယ်
လာခေါ်မယ်လေ . . စန်း အိမ်ကပဲ စောင့်ပေါ့”

“ဟာ . . ပီပြင်တယ် . . ဦးပုဏ္ဏ လိမ္မာသွားပြီပဲ”

“ထားတော့”

“ဦးပုဏ္ဏက ချစ်ဖို့ကောင်းလာပြီ”

စန်း အသံက တိုးတိုးဖွဖွလေး . .

“ဘာပြောတာလဲ မကြားလိုက်ဘူး”

သူ ခပ်တည်တည်နှင့် ပြန်မေးလိုက်၏။ စန်းက . .

“မကြားလိုက်ဘူး . . ဟုတ်လား”

ဟု ပြန်မေးသည်။

“အင်း . . ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဦးပုဏ္ဏက တဖြည်းဖြည်း အဘိုးကြီးနဲ့တူလာပြီလို့ ပြောတာ.. ကြားရဲ့လား.. အဘိုးကြီးလို့ပဲ ဆိုတာ”

“အား.. နားကွဲပြီ”

သူမက အသံစူးလေးနှင့် ဟစ်အော်ပြီး ပြောသည်။

“စနိုး”

“ဟင်”

“စောစော အိပ်ရာဝင်ပြီး ပြင်ဆင်ထားဦး”

“အင်းပါ.. ဟိုဆရာဝန်မလေးကော ပါမှာလားဟင်”
မဆီမဆိုင် စကားထဲ ဆွဲထည့်မေးလိုက်မိသည်။

“သူက ဘာကိစ္စ ပါရမှာလဲ”

“မသိဘူးလေ.. အမြဲ ပါနေတာပဲ”

“အမြဲ”

သူက ထူးဆန်းသလို ရေရွတ်သည်။ပြီးမှ..

“သူက အမေနဲ့ အရမ်းတည့်တယ်”ဟု ရယ်ဟဟဆို၏။

“အဲဒါ အရေးအကြီးဆုံးလားဟင်”

“ဒါပေါ့”

သူဖြေပုံက ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်။အတိအကျ။

တနိုးရယ်..

စနိုးရင်ထဲမှာ အောင့်သွားရသည်။

“နေပြည့်မာမီက တနိုးကို သိပ် သဘောတွေ့ပုံ မရဘူး တနိုးဖေဖေက လူရွှင်လူပွေတစ်ယောက်ဆိုပြီး .. တနိုးကို မနှစ်သက်တာ.. တနိုး စိတ်မကောင်းဘူး စနိုးရယ်.. နေပြည့် က သူ့မာမီကို အရမ်းဂရုစိုက်တာ.. သူ့မာမီက တနိုးကို သဘောမကျဘူးဆိုတော့ တနိုးအမှတ်တွေ အလိုလိုလျော့ ကုန်ပြီ”

“တို့က သားအမိနှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ မေမေ့ကို အဓိကထားရတာပေါ့.. ဒီလို မာမီနဲ့ မတည့်ရင် တို့ပဲ စိတ်ဆင်း ရဲရဲမှာ”

ပုဏ္ဏအသံကြားမှ စနိုး တွန့်ခနဲဖြစ်ကာ သတိဝင်သည်။

“အင်းပေါ့.. အင်းပေါ့”

စနိုး နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ရင်း ခေါင်းညိတ် ထောက်ခံမိပါ သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ တအား နာကျင်နေရသည်။

+++++

အခန်း(၂၇)

မနက်စောစော ပုဏ္ဏရောက်လာတော့ စန်း အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ။

စပန်သား အပွင့်လေးကို ဘောင်းဘီရှည်နှင့် အင်္ကျီနှင့် ထက်အောက် ဆင်တူဝတ်ထားတော့ စန်းက ကလေးလေးလို ပါပဲ။

အိမ်နေရင်း ဝတ်စုံလေးနှင့်ပင် ထင်ထင်ရှားရှား လှပနေသည့် သည်ကောင်မလေးကို ဘာလို့များ သူ အမြတ်တနိုး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဖြစ်မိသလဲ။ပုဏ္ဏ ကွေးကြည့်လို့ပင် မရတော့။

“လာလေ”

သူမက စည့်ခန်းကို ဖိတ်ခေါ်သည်။

“စန်း အဆင်သင့်ဆို သွားမယ်လေ”

“ဖေဖေကို နှုတ်မဆက်တော့ဘူးလား”

“ဟာ. . နိုးပြီလား. . တို့က မနိုးသေးဘူးထင်တာ”

“ဖေဖေ. . နိုးနေပြီ”

“ဒါဆို နှုတ်ဆက်ရမှာပေါ့”

“ထမင်းစားခန်းမှာ သွားနှုတ်ဆက်လေ. . စန်း ဒီကပဲ စောင့်မယ်. . သိပ်မကြာနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပုဏ္ဏက ခေါင်းညိတ်သည်။စန်း မျက်စောင်းရွယ်မိ၏။ သူ ဖေဖေကို သွားနှုတ်ဆက်စော့ စန်းက ကားထဲ ရောက်နေပြီး သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖွင့်ပြီး ငြိမ်နေတာ။

“ဟိတ်”

“အမေ့ . . ဘာလဲဟင်”

စန်း လန့်သွားတာကို သူက သဘောတကျ ရယ်နေမိ၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“လန့်မှ လန့်ပါ့မလားလို့”

ပုဏ္ဏပုံစံက ဟိုတုန်းကထက် အဆများစွာ နိပျံ့သွက်
လက်နေသလို စနိုးအတွက်တော့ ကျေနပ်စရာပေါ့။ စနိုးကို သူ
က တန်ဖိုးထားလာဖို့ စွဲမက်လာဖို့ပဲ လိုတာ။

“ဘယ်ဆိုင် သွားချင်လဲ”

“သဘောပဲလေ”

“စနိုးက ဘာစားချင်တာလဲ”

“ရပါတယ်. . မုန့်တစ်ခုပေါ့”

“ဒါဆို ဆေးခန်းနဲ့ နီးနီးနားနား ဆိုင်တစ်ခုမှာပဲ ထိုင်ကြ
တာပေါ့. . ကောင်းရဲ့လား. . စနိုး ကြိုက်ရဲ့လား”

“ရပါတယ်. . ပုဏ္ဏ အဆင်ပြေသလိုလုပ်”

“လာပြန်ပြီ ပုဏ္ဏ”

သူက မျက်ခုံးကြီး ရှုံ့သွား၏။

“ဆောရီး. . ဆောရီး”

“မကြိုက်ဘူးကွာ. . အဲဒီလိုခေါ်တာ”

“ရှင်ကလဲ အဲဒါပဲ ပြဿနာလုပ်နေ”

“နားထဲမှာ ပူတယ်”

“ရေခဲရေ လောင်းပေါ့”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပုဏ္ဏက စနိုးကို စူးခနဲ ကြည့်သည်။

“အမယ်လေး. . ကြောက်တယ်”

စနိုးက မျက်နှာလေး လက်နှင့်အုပ်ရင်း ပခုံးလေးကျုံ့

ရေရွတ်တော့ ပုဏ္ဏနှုတ်ခမ်းတွေ ပြုံးသွားရသည်။

“အဲလိုကြီး မကြည့်ပါနဲ့. . စနိုးက ကြောက်တတ်
တယ်”

ပုဏ္ဏ ကားမောင်းရင်း ပြုံးနေမိသည်။

ရင်ခုန်နေပြီ စနိုးရယ်။

မင်းလေးကို ဘေးမှာထားပြီး ကားမောင်းရတာ။

မင်းရယ်သံလေးနဲ့ စကားသံလေး ကြားနေရတာ။

မင်းပြုံးပုံ လှလှလေး မျက်စိထဲ စွဲထင်နေတာ။

ရင်ထဲ တဖြည်းဖြည်းနွေးပြီး ပျော်လာမိတယ်ဆို မင်းယုံ

မလား။

မင်းကို ချစ်နေပြီ စနိုး။

အဲဒါ. .

“ဆရာကြီး”

စနိုးခေါ်သံကြောင့် သူ့အတွေးတွေ လွင့်ကုန်သည်။

“ဟင်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၂၆၂ ပန်းသိင်္ခ

“မရောက်သေးဘူးလား . . ဗိုက်ဆာပြီလေ”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့”

“စနိုး နိုးကတည်းက ဘာမှ မစားရသေးဘူး”

“တို့လဲ အတူတူပဲဟာ”

“စနိုးက ပိုဆာတတ်တယ်”

“ဟုတ်လား”

“ဟင် . . တကယ်ပါဆို”

“အင်းလေ . . ဟိုမှာရောက်ပြီ . . ဟိုဆိုင်လေးမှာ ထိုင်မယ် . . ဆိုင်လေးက သန့်တယ် . . လူရှင်းတယ်”

“အစားအသောက်တွေ ကောင်းဦးမှ”

“ကောင်းပါတယ် . . တို့ တစ်ခါလာဖူးတယ်”

စနိုးက သူ့ကိုပင် မစောင့်ဘဲ ဆိုင်ထဲသွားနှင့်ပြီး သူ့ကားကို လော့ခ်လုပ်ပြီးမှ လိုက်လာ၏။

“စနိုးက အုန်းနှိုခေါက်ဆွဲနဲ့ လက်ဖက်ရည် . . ရှင်ကော”

“အတူတူပဲပေါ့”

စနိုးက သွက်သွက်လက်လက်ပဲ စားပွဲထိုးလေးကို မှာလိုက်၏။

“ခေါက်ဆွဲက ဘာကြော်နဲ့လဲဟင်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အုပ်စု ၂၆၃

“ဘူးသီးကြော် . . ကြက်သွန်ကြော်”

“အစ်ကိုကကော”

“သူ့လိုပဲပေါ့”

စားပွဲထိုးလေးက ပြုံးစိစိ။

“မြန်မြန်နော် . . ဪ . . ရှောက်သီးစိတ်ယူလာပေးဦး . . ဒီပုလင်းထဲက ရှောက်ရည်တွေ မကြိုက်ပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ”

ပုဏ္ဏက စနိုးကို ချစ်မဝစွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ဟိတ် . . လူကြီး”

“ဟင်”

မေးဆတ်ပြီး ဘာလဲဟု အကြည့်မလွှဲဘဲ မေးမိတော့ စနိုးက မျက်လွှာလေးချရင်း . .

“မြင်ဖူးနေကျပဲဟာ”ဟု နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ ရေရွတ်သည်။

ပုဏ္ဏ ပိုပြီး ပြုံးမိသည်။

သိပ်မငေးနဲ့လို့ မပြောဘဲ သွယ်ဝိုက်ပြောတာ သိပါသည်။

“စနိုးက ဒီနေ့မှ ပိုလှပြီး ငေးစရာ ကောင်းနေတယ်”

“ဟင်း . . ဟုတ်လား . . ဒီနေ့ နှုတ်ခမ်းနီ မဆိုးခဲ့မိဘူး”

ပုဏ္ဏရင်ထဲမှာ တဒုတ်ဒုတ်နှင့် အခုန်မြန်လှသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လက်နှစ်ဖက်ကို အချင်းချင်းဆုပ်ထားရင်း ဖောက်ပြန်
ချင်သောစိတ်ကို ချိုးနှိမ်ရ၏။

စနိုးက ခေါက်ဆွဲပန်းကန်ကို သူ့ရှေ့တိုးပေးသည်။

“စားလေ... ဆေခန်းနောက်ကျနေမယ်”

သူမကပြောပြီး တခစ်ခစ်ရယ်နေသည်။

“ပြောင်းပြန်... ပြောင်းပြန်”

ရှောက်သီးစိတ်ညစ်နေသော လက်ကလေးကို စိုက်
ကြည့်နေမိရင်းမှ...

“ပေး... တို့ ညစ်ပေးမယ်”ဟု လွှတ်ခနဲပြောမိကာ
လိုလိုလားလားပဲ သူမအတွက် သူ လုပ်ပေးမိသည်။

သူ့အလိုအလျောက်ပေါ်လာသော ယုယချင်စိတ်၊ဖေး
မချင်စိတ်တွေသည် ရင်ထဲပြည့်လာ၏။

ဘာမှ မပင်ပန်းသော ကိစ္စလေးမှာပင် ဂရုတစိုက် လုပ်
ကိုင်ပေးချင်လာတာ တော်တော်ဆန်းကြယ်သည်ပဲ။

“အင်း... စားတော့ သိပ်ချဉ်သွားမယ်”

သူမက သူ့အရှေ့မှာ အိုက်တင်မခံဘဲ လွတ်လွတ်လပ်
လပ် စားသည်။

“ကောင်းလား”

“ကောင်းတာပေါ့”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လက်ဖက်ရည်လာချပေးတော့ သူမက နှာခေါင်းလေး
ရှုံ့သည်။

“ပန်းကန်လေးက သေးသေးလေး”

လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်လုံးက သူမ စိတ်ပျက်မယ်ဆို
လည်း ပျက်လောက်ပါသည်။တကယ့်သေးသေးလေး။

“တစ်ခွက်နဲ့ ဝမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း နှစ်ခွက်သောက်ပေါ့ဟာ”

“အင်း... ဟုတ်တယ်”

ခုမှ ဘဝင်ကျ သွားပုံရသည်။

“ကလေးထက်တောင် ဆိုးသေးတယ်”

“အမယ်... စနိုးက ဟန်မဆောင်တတ်တာပါနော်...”

ပြီးတော့ အပျိုကြီးစတိုင်နဲ့ အိုက်တင်မလုပ်တတ်ဘူး”

သူမက ဟင်းရည်ပေသွားသော အကျိုးလေးကို လက်
သုတ်ပဝါနှင့် ကောက်သုတ်ရင်း ဂုဏ်ယူနေသေး၏။

“ဘာလေးမှန်း မသိဘူးကွာ”

ပုဏ္ဏ အသည်းယားလှသလို ရေရွတ်မိတော့သည်။

+++++

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဆေးခန်းပိတ်ပြီးမှ စနိုးဆီ လှည့်ဝင်ဖို့ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်

၏။

စနိုးဘေးနားမှာရှိနေလျှင် ခုလောက် သူ ပင်ပန်းသည် မထင်မိပါ။

စကားသံလွင်လွင်လေးကို နားစွင့်ရင်း ကိုယ်သင်းနဲ့မွေး ပျံ့ပျံ့လေးကို ရှုရှုကံရင်း မသိမသာ သူမ မျက်နှာလေးကိုသာ ငေးမောရင်း အချိန်တွေ ဘယ်လိုကုန်မှန်းမသိ ဖြစ်ခဲ့ရတာ။

စနိုး မင်းဟာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အတွက် တကယ့် အားဆေးလေးဖြစ်နေခဲ့ပြီဆိုတာ သိရဲ့လား။

မင်းကြောင့် တို့ ရင်ထဲမှာ အင်အားတွေ အလိုလိုပြည့် နေရတာ။ ဆေးခန်းပိတ်ချိန်မှာ ပင်ပန်းနေပေမယ့် စနိုးတို့အိမ် ကို သူ ရောက်သွားမိပါသည်။ နေ့ခင်းမှာ စနိုးကို မတွေ့ရ။

“ဟာ. . ကိုပုဏ္ဏ . . လာပါ. . ထိုင်”

ကိုလတ်က သူ့ကို ကြိုဆိုသည်။ နွေးနွေးထွေးထွေး ကော်ဖီနှင့် နေ့ညခါသည်။ သူ သိပ်ဟန်မဆောင်ဘဲ စနိုးကို မေးမိ ၏။

“စနိုးကော”

“ရှိပါတယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း(၂၈)

စနိုး ဆေးခန်းကိုရောက်မလာတော့ ပုဏ္ဏ စိတ်ပူနေမိ သည်။ နေ့မှကောင်းရဲ့လား။

ဆေးခန်းဆိုပြီး တစ်နေရာရာများ သွားနေရောသလား။ ဒါမှမဟုတ် ပျင်းပျင်းနှင့် ခွေနေသလား။

အမျိုးမျိုးစဉ်းစားကြည့်ရင်း သူ စိတ်တွေ နောက်ထပ် လာရသည်။ လူနာတွေကလည်းများ၊ အလုပ်ကလည်းရှုပ်စိတ်က လည်း စနိုးဆီ ရောက်ရောက်နေတော့ ပုဏ္ဏ မျက်နှာတင်းလာ သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၂၆၈ ဖန်သိန်း

ကိုလတ်က ပြတ်တောင်းတောင်းမေးတာပဲပြောသည်။

“သူ နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်”

“ဆေးခန်းကို မလာတာနဲ့”

“ဪ... အင်း... အင်း... ဟုတ်တယ်... သူက

အိမ်မှာ နာရီလုပ်နေတယ်လေ... မအားရှာဘူး”

ကိုလတ် အိမ်ထဲဝင်သွားပြီး ပြန်ထွက်လာ၏။ စန်းတော့

အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်ရသေးပါ။

“အယ်သူ နေမကောင်းလို့လဲ”

“ကောင်းကြပါတယ်”

ကိုလတ်က ဖုန်းမြည်လာတော့ ဖုန်းသွားပြောနေသည်။

“စန်းကို ဆရာရောက်နေတာ ပြောထားပါတယ်”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့”

ခဏကြာတော့ စန်း ဆင်းလာ၏။ သူ့ကိုမြင်တော့ ဖုတ်

ပြုံးပြသည်။ ပြီးတော့ သူ့ရှေ့မှာ လာထိုင်၏။

“စန်း မလာတော့... နေမကောင်းဘူးလားလို့”

“နေကောင်းပါတယ်... လာမလို့ပဲ... မနက်က အဆင်

သင့်ဖြစ်နေမှ...”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သုန္ဒရီ ၂၆၉

သူမက ရှက်သလိုလေးပြုံးရင်း စကားစဖြတ်ထား ။

“ဟိုလေ... ဖြူမကြီး သားပေါက်နေလို့”

“ဖြူမ...”

“အင်း... စန်း ကြောင်မကြီးပါ”

“ဪ...”

“အဲဒါလေ... စန်း စိတ်မချလို့... တစ်ကောင်ပဲပေါက်

သေးတယ်... နောက်ထပ် မပေါက်သေးဘူး... ဆရာဝန်ခေါ်

ပြရင်ကောင်းမလားလို့... ဖေဖေက သူ့သဘာဝပဲတဲ့...

ခေါ်စရာမလိုဘူး ပြောတာပဲ... ဖြူမကိုကြည့်ရတာ စန်း

အားမရဘူး တစ်ခုခု ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့”

“ဘယ်မှာလဲ”

“စန်းအခန်းထဲမှာ... စန်း ခုတင်ပေါ်မှာ ပေါက်နေ

တာ”

“တို့ ကြည့်ပေးမယ်လေ”

စန်း ခပ်ခနဲရယ်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ဆရာကြီးက ကြည့်တတ်လို့လား”

“ဗိုက်ထဲမှာ ကလေး ကျန်မကျန် ကြည့်တတ်မှာပါ...”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

စန်းက လျှောင့်တာလား . . တိမွေးကု မဟုတ်ပေမယ့် ဒီ
လောက်တော့ ဖြစ်ပါတယ်”

“မသိဘူးလေ . . ရှင်က တိရစ္ဆာန်ဆရာဝန် မဟုတ်
တော့ မကြည့်တတ်ဘူးလို့ထင်လို့ . . စန်းက မသိလို့ ရယ်တာ
ပါ”

“လာ . . ဘယ်မှာလဲ ဖြူမ . . ဪ . . တို့ကြည့်လို့ ဖြစ်
ပါ့မလား . . စန်း ကြောင်မက ယဉ်ရဲ့လား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်”

“ကြောင်ခိုင်းရင် တို့ကို ထကိုက်မှာပေါ့ . . ပြီးတော့ သူ
ကလေးယူပြီး နေရာပြောင်းသွားနိုင်တယ်”

“ဟင့်အင်း . . ဖြူမကယဉ်ပါတယ် . . အဲဒီလို မလုပ်
ပါဘူး”

စန်းက သူ့ကို ဦးဆောင်ခေါ်သည်။သူမအခန်းက
တိုက်ကြီး၏ ညာဘက်ထောင့်စွန်းမှာ။အခန်းလေးက ကျယ်ဝန်း
သပ်ရပ်သည်။ပြီးတော့ မွေးမြူလင်းရှင်းနေ၏။

အခန်းဝရောက်တော့ သူ ခြေလှမ်းတန့်သွားမိသည်။

“လာလေ . . ဝင်ခဲ့ပါ”

စန်းက ဝင်ခွင့်ပေးမှ သူ ခုတင်ဘေးကို တဖျပ်ဖျပ်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လျှောက်သွားမိ၏။

“ဟာ . . ကြောင်ပေါက်လေးက မည်းတူးနေပါရော
လား”

“ရွံ့စရာလေးနော်”

ချစ်စန်းက မျက်နှာလေး ရွံ့မဲ့ပြောသည်။

“ခုမှ မွေးကာစလေးကိုကွ . . နောက်ဆို သိပ်လှ
လာမှာ”

ဖြူမက သူစိမ်းပါလာတာမို့ မျက်လုံးပြုံးပြုံးနှင့်ကြည့်
သည်။ပုဏ္ဏက ဖြူမကို စမ်းသပ်ကြည့်၏။

“မကျန်တော့ဘူး ထင်တယ်”

“ဟင် . . ဒါဆို တစ်ကောင်တည်းပေါ့”

“ဟုတ်မယ် . . ထင်တာပဲ”

ချစ်စန်းက သူ့ကြောင်မကြီးကို ဖွဖွသပ်ပေးရင်း ပြုံးနေ
၏။ပုဏ္ဏလည်း သတိလက်လွတ် သူမကို ငဲ့ကြည့်နေမိသည်။

ခဏကြာအောင် တိတ်ဆိတ်နေတော့ စန်းက မော့
ကြည့်လာ၏။

သူမက သူ့ကို တစ်ခုခု ပြောမလို့ပါပဲ။သို့ပေမယ့် မျက်
လုံးချင်းဆိုတော့ စန်းနှုတ်ခမ်းလေးတွေ အလိုလိုပြန်စေသွားကာ
သူ့ကို မော့ကြည့်နေသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပုဏ္ဏရင်တွေ တဆတ်ဆတ်ခုန်လာ၏။

စခန်းကို စွေခနဲကောက်ချီကာ ဝှေ့ယမ်းပစ်လိုက်ချင်သည်။ စခန်းပါးလေးတွေကို လိမ်ဆွပ်စိလိုက်ချင်သည်။

သူမက အကြည့်လွဲသွားပြီးမှ မျက်လွှာချသွား၏။

ဖြူမကို သပ်ပေးနေသော သူမလက်ကလေးလည်း မရွေ့တော့ဘဲ ရပ်သွား၏။

“ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်နော်”

သူမအသံက တုန်တုန်ဆတ်ဆတ်။ သည်စကားလုံးတွေကို အားယူပြောလိုက်ရပုံပါပဲ။

ပုဏ္ဏ ကျေနပ်စွာပြောမိသည်။

သူမလည်း သူ့လိုပဲ ရင်ခွန်သွားသလား။

သူ့အကြည့်ကို နားလည်ပုံနှင့် သူမ မူပျက်သွားတာ။

“စခန်းကော စားပြီးပြီလား”

“မစားရသေးပါဘူး . . . ဖြူမဘေးမှာ တစ်ချိန်လုံး စောင့်နေတာ . . . စခန်း သိပ်စိတ်ပူနေမိတယ် . . . ဖြူမက တစ်ခါမှ သားမကျဖူးဘူး”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး . . . ဒါ သဘာဝပဲဟာ”

စခန်းက နှုတ်ခမ်းလေး ညွတ်ရုံပြီးမှ ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းသည်။ သူ့ရှေ့မှာ ထိုင်နေရတာ ကျဉ်းကျပ် အနေကျို့ လှပါပြီ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပုဏ္ဏကို စခန်း နားလည်လိုက်သလိုရှိသည်။

စခန်းကို သူ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်နှင့်ကြည့်မှန်း စခန်း နားလည်သည်။ အတိုင်းထက် သာလွန်း၍လည်း ကျေနပ်ရပါသည်။

သူ့ရှေ့မှ ခပ်ငုံ့ထွက်လာရင်း မိုက်မဲစွာ ခုန်ချင်သောရင်ကို သူမ စိတ်နာနေမိသည်။

စခန်း သူ့အတွက် ဘယ်တော့မှ ရင်မခုန်ချင်ဘူး။

အရူးမထချင်ပါနဲ့ စခန်းရယ်။

သူဟာ တခိုးကို ရက်စက်ခဲ့တဲ့ ယောက်ျား။

တခိုး နှလုံးသားလေးကို နင်းခြေရက်သူ။

စခန်းကိုကော သူ ဘယ်လို သဘောထားမှာလဲ။

စခန်း ဦးတည်ချက်က သူ့ကို အနိုင်ရဖို့။

သူ ရှုံးနိမ့်သွားတာကို လက်ပိုက်ကြည့်ဖို့။

သူ့အပေါ် ရင်ခုန် သာယာဖို့မှ မဟုတ်ဘဲ။

+++++

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း(၂၉)

“မမသိမ့် . . ဒီဘက်ကိုလာလေ”

“အင်း . . ”

စနိုးက သိမ့်ကို လက်ဆွဲခေါ်သည်မှီ ကိုလတ်က လှမ်းကြည့်နေ၏။

“ဧည့်သည်တွေ စုံနေပြီလား”

“ဟင့်အင်း . . စနိုးက တအားရင်းနှီးတဲ့ သူတွေပဲ ဖိတ်ထားတာ . . လူမများပါဘူး”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟုတ်လား . . ဟက်ပီး ဘတ်ဒေးနော် စနိုး . . ရောဒီမှာ သိမ့်ရဲ့ ပရဲစင့်”

“သိုင်းကျူးပါ မမ”

စနိုးမြသော ခဲလေးမှာ သိမ့်က ဝင်ထိုင်သည်။

“ထိုင်ဦးနော် မမ”

“ရပါတယ် သွား . . သွား”

“စနိုး သူငယ်ချင်းတွေလေ”

“ဟုတ်လား . . သွား ဧည့်ခံလိုက်ပါကွယ်”

စနိုးက ကိုလတ်ဘက်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ရယ်ကျဲကျဲလုပ်နေ၏။

ကိုလတ်က သုန်သုန်မှုန်မှုန်နှင့် ထိုင်နေသည်။ သိမ့်နှင့်လူ မကြည်သေးတာ စနိုး သိသည်။ သိလို့လည်း မမသိမ့်ကို တမင်ဖိတ်လိုက်တာ။

ဖိတ်စာတွေဘာပေ့မချိုက်ဘဲ ဖုန်းနှင့် လှမ်းဖိတ်ပေမယ့် မမသိမ့်က လာသည်။ စနိုးက မမသိမ့် ကိုလတ်အပေါ်သံယောဇဉ်ရှိတာ သိနေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး အိုက်တင်ခံပြီး မာနထားနေကြတာ ရယ်လည်း ရယ်ချဲစရာ။

“ဟိတ် . . စနိုး”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၂၇၆

ဖုန်းသိန်း

ငင်မာတို့ သဲသဲတို့က ဆူညံစွာ ရောက်လာ၏။

“လာကြ”

“ခြံထဲမှာ လုပ်လေ”

“အိမ်ပေါ်မှာပဲ”

“ပျင်းစရာကြီး”

“ဘာကျွေးမှာလဲ”

“ထမင်းပေါ့ . . ပြီးတော့ ရေခဲမုန့်”

“ဘတ်ဒေးကိတ်က ဘယ်တော့လွှဲမှာလဲ”

“လူစုံတော့ လွှဲမှာပေါ့”

သဲသဲက စနိုးလက်ဖျားလေးကို ကြည့်ပြီး . .

“ဆရာဝန်ကြီး မရောက်သေးဘူးလား”ဟု တိုးသဲသဲ

လေး မေးသည်။

“ဟင့်အင်း . . ဖေဖေက သတိပေးပါတယ် . . ဒါပေ

မယ့် . . စနိုး မဖိတ်ဖြစ်ဘူး . . သူက ဆေးခန်းနဲ့ အားမှမအားတာ”

“ဟာ . . ဒါကတော့ စနိုးလွန်ပြီ . . ဆေးခန်းလဲ ဆေးခန်းပေါ့ . . ဒါပေမယ့် ဖိတ်သင့်တယ်”

“မတတ်နိုင်ဘူးဟာ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

စနိုး ပေါ့စလွယ် ဖြေသည်။

“စနိုးက မိန်းကလေးတွေပဲ ဖိတ်တာ”

သဲသဲက မျက်စောင်းရွယ်၏။

“ဒါဆို သဲ ကိုကြီးက မိန်းကလေးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး . . ကိုကြီးက ခြွင်းချက်”

စနိုး မျက်နှာပေးလေးက ပြောင်စပ်စပ်။

“အားလုံးပဲ စားသောက်နိုင်ပါပြီရှင်”

စနိုးက ဘတ်ဒေးကိတ်ကို လှီးဖို့ ပြင်ဆင်သည်။

“စနိုး”

“ဟင်”

ကိုလေးက ခပ်သွက်သွက်ရောက်လာပြီးခေါ်တော့
ဖယောင်းတိုင်တွေ မမှုတ်ဖြစ်သေးဘဲ မော့ကြည့်မိ၏။

“ဘာလဲဟင် ကိုလေး”

“ကိုပုဏ္ဏား ဝင်လာတာတွေတယ်”

“ဟုတ်လား”

စနိုးမျက်နှာလေး ပျက်သွားပေမယ့် ချက်ချင်းပဲ ဟန်
မပျက် နေလိုက်၏။

“ခေါ်လိုက်လေ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဖေဖေရှိနေတယ်”

“ခြံထဲမှာ”

“အင်းပေါ်”

“အာ . . ပြဿနာ”

စနိုးက ကမန်းကတန်း ပြေးထွက်လာမိ၏။

သူငယ်ချင်းတွေက လက်ခုပ်တီးပေးဖို့ ရပ်စောင့်နေကြ၏။ ဖေဖေနှင့် စကားပြောနေသော ပုဏ္ဏကိုလှမ်းကြည့်ရင် မလုံမလဲနှင့် ပြုံးပြမိသည်။

“သမီးလေး စနိုး”

“ရှင် . . .”

“ဒီမှာ ဧည့်သည်ကိုခေါ်သွားဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကြွပါရှင်”

“နေပါစေ . . . တို့ သွားစရာရှိနေလို့”

စနိုး မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် မော့ကြည့်မိသည်။

သူ့ကို မဖိတ်တာ ဖေဖေကို ပြောလိုက်ပြီလား။

ပုဏ္ဏက စနိုးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

အနီရောင် ဂါဝန်ပွပွလေးနှင့် . . .

“လာလေ . . . စနိုး ကိတ်လှီးမလို့ . . . သူငယ်ချင်းတွေ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

စောင့်နေကြတာ . . . လာပါ”

အားနာစိတ်နှင့် ပုဏ္ဏ ခြေလှမ်းစသည်။

သည်နေ့ သူမ မလာဘူးဆိုတာ သိပေမယ့် ဘာ ကြောင့် မလာမှန်း သူ မသိခဲ့ပါ။ ပြီးတော့ စနိုးကို မြင်ချင် တာနှင့် သူ ဝင်လာခဲ့မိတာ။

စနိုးက သူ့ကို ဘာလို့မဖိတ်တာပါလိမ့်။

သိပ် နားမလည်ပေမယ့် ဝမ်းနည်းသွားရတာတော့ အမှန်။ ပြီးတော့ တိုက်ဆိုင်စွာ ရောက်လာမိသော သူ့အဖြစ်။

“ဆောရီးကွာ . . . စနိုး မွေးနေ့မှန်း မသိဘူး . . . တို့ ကြောင့် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရင် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရပါတယ် . . . မဖြစ်ပါဘူး”

စနိုး ကိတ်လှီးတာကို သူ ရပ်ကြည့်နေမိသည်။

သူ့ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လိုပင် သဘောမထားတာ။ ပြီးတော့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေချင်တာ။

ရင်ထဲ နွမ်းလျလာ၏။

တို့ နားလည်တယ် စနိုးရယ် . . .

သူ အကြီးအကျယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

စနိုးက ဧည့်သည်တွေကို ကိတ်မုန့်ခွဲသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သူ့ရှေ့ရောက်လာတော့ သူ သတိလက်လွတ်ငေးနေ
မိသည်။ စနိုး အပြုံးလေးက အေးမြချိုမြိန်လွန်းသည်။ သူ့ရင်
ကို ငြိမ်းချမ်းစေသည်။

“စနိုး ခွဲမယ်နော်”

သူ ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါ ပါးစပ်ဟပေးတော့ သူ့မ
က ရယ်နေသည်။

“ထမင်းစားနော်”

စနိုးက သူ့အနီးမှ မသွားခင် အဲဒါပဲပြောသည်။ သို့သော်
မယ့် သူ ဘာမှမစားဖြစ်ဘဲ ငြိမ်နေမိသည်။

ရင်ထဲမှာ ပြည့်နေသည်။ လည်ချောင်းတစ်လျှောက်
ဆို့နှင်နေသည်။

“ဟင် . . . စားလေ”

စနိုး အသံကြားရတော့ သူ ခေါင်းမော့ကြည့်မိသည်။

“စနိုး”

“ရှင်”

“ဘတ်ဒေးပရဲစင့် မပါလာဘူး”

“ဟာ . . . ရပါတယ်”

ငေးငိုင်ငိုင် သူ့သဏ္ဌာန်ကိုကြည့်ပြီး စနိုး အားနာသွား

ရသည်။

“ရှင် ဆေးခန်းကအပြန် ဝင်လာတာလား”

လိုလိုချင်ချင်ပဲ သူ့ရှေ့ဝင်ထိုင်ကာ စကားပြောမိ၏။

“ဟုတ်တယ်”

သူက တီရှပ်မှိုင်းပြာပြာကို ပုဆိုးမှောင်မှောင်တစ်ထည်
နှင့် တွဲဝတ်ထား၏။

“စနိုး တခြားလူက ဘွဲ့ခံနေရတယ်”

“ရပါတယ် . . . စနိုးက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် စိတ်စာ
တွေ ဘာတွေနဲ့ မဟုတ်တော့ ရှင့်ကို မပြောမိဘူး”

သူက လက်ကာပြသည်။ ဖြေရှင်းချက်တွေကို နား
ထောင်ချင်ပုံမပေါ်။

“ထားလိုက်တော့ကွာနော်”

သူ့မျက်လုံးတွေက အဓိပ္ပာယ်များစွာ ပါဝင်နေသည်။

“စနိုးကို စိတ်ဆိုးလား”

“ဟာ . . . မဆိုးပါဘူး . . . ဘာဆိုလဲ”

မကောင်းတတ်လို့သာ ပြောလိုက်ရမှန်း စနိုးသိသည်။

စနိုးနှင့်အပြိုင် စိတ်လုပ်ရမှာ သူ ဝန်လေးလို့သာ ပြော

ရာပြေကြောင်းပြောနေတာ။

၂၁၂ ဖန်သိန်း

“စန်း . . . တို့ ပြန်မယ်”

“ဟင် . . မြန်လိုက်တာ”

“တို့ ကိစ္စရှိသေးလို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူက စန်းကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ပြီး ခြေလှမ်းကျဲနှင့် လျှောက်သွား၏။

သူ ကြည့်လိုက်ပုံက ခံစားချက်အပြည့်နှင့် စိတ်နာသ လိုလို၊ ဆွေးမြည့်သလိုလိုမို့ စန်းရင်ထဲ နှင့်သွားရသည်။

သူ့ကို အားနာမိသည်။ စာနာမိသည်။

စန်းဘေး ရောက်လာသော ကိုကြီးကို ပြုံးပြရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ဟာနေသည်။

သူ့အကြည့်ကို နားလည်သလိုရှိကာ တစ်စုံတစ်စဉ်းစားနေရသည်။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်မလဲ . . .”

+++++

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း(၃၀)

နောက်တစ်နေ့မနက်စောစော စန်း ဆေးခန်းသို့ ရောက်သွားမိသည်။

သူ ရောက်မလာသေးတော့ စန်း တစ်ဦးတည်း ထိုင် နေဖြစ်၏။

သူ ရောက်လာတော့ စန်း ဆေးခန်းအဝင်ဝယ် ဘွက် ကြိုမိသည်။ သူက ဖျော့တော့စွာပြုံးပြ၏။

လူနာတစ်ဦးစ နှစ်ဦးစရောက်နှင့်တာမို့ သူနှင့်စန်း

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

စကားပြောခွင့်မသာပါ။ နောက်တော့ လူနာတွေတစ်ယောက်
ပြီးတစ်ယောက်။ လူနာကျသွားချိန်ကျတော့လည်း သူက
စာအုပ်၊ ဘီနဲနဲသည်။ ခါတိုင်းလို၊ စနိုးဘေး ရောက်လာပြီး
စကားမဆို။

စနိုး အသည်းယားလာသည်။ ပြီးတော့ သူ့ နေနိုင်မှု
ကို အံ့သြလာသည်။ သူဟာ ခုလိုပဲ နှလုံးသားမာကျောပြီး သွေး
အေးသူမှန်း စနိုး သိထားခဲ့သားပဲ။

ဘယ်ကောင်မလေးအတွက်မှ သူ ခံစားတတ်မှာ
မဟုတ်။ အဲဒါတွေ သိသိချည်းနှင့် စနိုးက မျှော်လင့်နေမိသေး
သည်။

စနိုး စိတ်တင်းရင်း နှုတ်ခမ်းလေး ကိုက်မိသည်။
သူက ညနေပိုင်းမှာလည်း စကားတစ်ခွန်းမဆို။
ဆေးခန်းပိတ်ချိန်ကျမှ စနိုးကို လက်ကောင်တစ်ခွက်ပေး
လာ၏။ သူပေးတာက မွေးပွရုပ်လှလှကြီး။

“ရော့ . . . အဲဒါ စနိုးအတွက် တို့ လက်ဆောင်”

“ဟင့်အင်း . . . နေပါစေ”

စနိုး ခေါင်းခါမိသည်။

သူ့ကိုမှ မကျေနပ်ဘဲလေ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ယူပါ. . . ကြိုမသိတော့ ဒီနေ့မှပေးရတာ”

“မယူချင်ဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“မယူချင်လို့ပေါ့”

“ယူလိုက်ပါ”

သူ့အသံက အေးစက်စက်၊ မွေးပွရုပ်ကို စားပွဲပေါ်
တင်ပေးသည်။ ပြီးတော့ လှည့်ထွက်သွား၏။

စနိုး အောင့်သက်သက်နှင့် အရုပ်ကြီးကို ပွေ့ပိုက်ထား
လိုက်၏။

သူ့ကို အလိုမကျခံကြောင့် နှုတ်ခမ်းလေးတွေမဲ့နေ
ရသည်။

ရှင် သည်ထက်ပိုပြီး နူးညံ့သင့်ဘယ် ပုဏ္ဏရယ်။
လက်ဆောင်ပေးပုံကြီးကလည်း ကဗျာမဆန်လိုက်တာ။

“စနိုး”

သူက ခပ်တိုးတိုးခေါ်သည်။ သူ စနိုးရှေ့ပြန်လျှောက်
လာတာ စနိုး သိနေသားပဲ။ တမင် မော်မကြည့်တာ။

“မွေးနေ့ပွဲကိုမဖိတ်တာ ရှင် စိတ်ဆိုးနေတယ်နော် ပုဏ္ဏ
သူက အမ်းတမ်းတမ်းဖြစ်သွားပြီးမှ . . .

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၂၈၆

ပန်းသီချင်း

“မဆိုးပါဘူး”

ဟု ငြင်းဆန်သည်။

“ညာတာမကောင်းဘူး”

ပုဏ္ဏ နှုတ်ခမ်းတွေပြုံးလာ၏။

“တို့ မညာတတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာလို့ တင်းနေတာလဲ”

“ဒီလိုပဲ နေကြည့်တာ”

“တစ်မျိုးကြီးပဲနော်”

စနိုးက အံ့ဩထူးဆန်းသလိုလေး မေးတော့ သူက

ရယ်သည်။ စနိုးရင်ထဲမှာ ပျော်သည်။

စောစောကလို နှိမ်းနယ်မနေတော့။

ဘုရားရေ . . .

ဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ . . ။

ဒါ ဖြစ်သင့်ရဲ့လား။

သူ့ ပြိုင်ပွဲကို စနိုးက မခံနိုင်ဘူးလား။

သူနဲ့ အခိုက်အတန့်လေး မပြေလည်တာကို စနိုးက

ခံနိုင်ရည် မရှိဘူးတဲ့လား။ စနိုးက သူ့ကို ဘာလို့အလေးအနက် ထားရမှာလဲ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သူနဲ့ မပြေလည်တာကို ခံစားသင့်လား။

ဟင်္တင်အင်းကွယ် . . .

စနိုး မရှေးချင်ပါဘူး။

ပုဏ္ဏက မျက်ဆန်လေးတွေ တရွှေရွှေနှင့် စဉ်းစား

ငြိမ်သက်နေသော စနိုးကို စူးစူးစမ်းစမ်းကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။

သူမ မျက်လုံးတွေက တစ်ခုခုကို ဆန်းစစ်စဉ်းစားနေ

သလိုမျိုး။

“စနိုး”

“ဟင်”

ကိုယ်လေး မတ်သွားရင်း သူမက အထိတ်တလန့် မော့

ပြည့်သည်။

“ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

“ဟင်္တင်အင်း”

ခပ်ဖြည်းဖြည်းခေါင်းခါပြီး မွေးပွရပ်ကြီးကို ဖက်ထွေး

စား၏။

မင်းဟာ ချစ်စရာကောင်းသလောက် တို့ စိတ်ကို စိုးမိုး

သူလေးပါပဲ။

အံ့ဩတယ်ကွာ။

တို့အပေါ် သည်လောက် ဖမ်းစားလွှမ်းမိုးနိုင်မယ့်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၂၈၈ ယိုးဒယ

ကောင်မလေးကို တွေ့စက မင်းလို့ တို့ မထင်ခဲ့ဘူး။

မင်းနဲ့ပတ်သက်ရင် တို့ လိုတာထက် ပိုသည်းနေမိတယ်။ တုန်လှုပ်နေမိတယ်။ ခံစားနေမိတယ်။

“ကျေးဇူးပဲနော်”

“ဘာအတွက်လဲ”

“မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးတာကိုပေါ့”

“ဪ”

စနိုးက အရုပ်ကြီးကိုပဲ တသသဖြစ်နေသည်။

မင်းဟာ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲလို့ တို့ လက်ခံလိုက်ပြီ။

မင်းကတော့ တို့အကြောင်းတွေသိရင် ဘယ်လောက် အနိုင်ကျင့်လိုက်မလဲ။

ရတယ်ကွာ...။

မင်းလေး ဆိုးသမျှ ငွေခံဖို့ တို့ အသင့်ရှိနေပြီ စနိုး။

စနိုး ဆိုးချင်သလောက် ဆိုးတော့။

ပုဏ္ဏ သူမကို မြတ်နိုးမှုများစွာနှင့် ကြည့်နေမိသည်။

+ + + + +

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း(၃၁)

“ဟယ်... ကိုကြီး လာကြိုတယ်”

စနိုး အသံစူးစူးလေးကြောင့် ပုဏ္ဏ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွား

ရ၏။

ဝမ်းသာအားရ ရေရွတ်သံလေးက တလှိုက်တလှဲ။

နာရီကိုကြည့်မိတော့ ညရှစ်နာရီခွဲတိတိ။

ဆေးခန်းပိတ်ချိန်ကို အတိအကျရောက်လာတာ။

“စနိုးအိမ်ကို လာမကြိုဖို့ ကိုကြီး လာကြိုခဲ့မယ်လို့ ပြော

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၂၉၀ ပန်းသိင်္ဂ

ချစ်စနိုး ၂၉၁

ထားခဲ့တယ်.. စနိုး ပင်ပန်းနေပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

စားပွဲပေါ်မှ သိမ်းစရာတွေကို သိမ်းဆည်းနေတုန်း
အပြင်ဘက်က အသံတွေ ကြားလိုက်ရတာ။

“ညစာ ကိုကြီး ကျွေးမယ်”

“ဟေး.. မိုက်တယ်ကွ”

စနိုးက ကလေးပေါက်စနလေးလို အော်ဟစ်ဝမ်းသာ
နေတာ။

“ဆရာကော..”

“ရှိသားပဲ.. အထဲမှာ”

“ဆေးခန်းပိတ်တော့မှာလား”

“အင်းလေ.. အိမ်ကကားမလာသေးလို့ စနိုးက
စောင့်နေတာ.. ကိုကြီးက စောစောမလာဘူး”

“ဆေးခန်းပိတ်ချိန်ပဲ လာရတာပေါ့”

ပုဏ္ဏ သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိရင်း အပြင်ဘက်ကို
ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဪ”

ဧည့်သည်ကို ရယ်ပြန့်တဲဆက်ရတာ ပင်ပန်းခက်ခဲ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လိုက်တာ။ စနိုးကို လာကြိုသော အမျိုးသားက ပုဏ္ဏမြင်ဖူးနေ
သော မျက်နှာသိ။

“ဆရာ.. စနိုးကို လာခေါ်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟိုလူကလည်း အူကြောင်ကြောင်နှင့် ပြောမိပြောရာ
ပြောလိုက်၏။ ကိုယ်ကလည်း ခေါင်းညိတ်။ အစီအစဉ်မကျ
လိုက်ပုံများ။

ရယ်တော့ ရယ်ရသား။

စနိုးက အဲသည် ကိုကြီးဆိုတာကို ပြုံးပြုံးကလေး
မော့ကြည့်နေလိုက်တာ။အရိပ်လိုကြည့်နေမယ်ဆိုသော စကားလေးကို ပြန်
သတိရသည်။

စနိုးက တကယ့်ကို တငေးတမော။

ပုဏ္ဏရင်ထဲ တင်းခနဲဖြစ်ရသည်။

ဒေါသတွေ ဘယ်ကဘယ်လိုပေါ်လာမှန်းမသိ။ ဝုန်း
ဒိုင်းကြပစ်ချင်စိတ်ကို ချိုးနှိမ်ထားရသည်။

“သွားမယ်နော်”

စနိုးက သူ့ကို နှုတ်ဆက်သည်။ သူ ခြေစုံရပ်နေမိ၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၂၉၂ ပန်းသီဇင်

ခေါင်းညိတ်ပြမိသလား၊ မပြမိသလား မသေချာ။

ယှဉ်တွဲလျှောက်လာနေတာကို မကြည့်ချင်တော့ဘဲ
အကြည့်လွှဲလိုက်ပေမယ့် မျက်စိထဲ မြင်နေရသည်။

တောက်...

လက်သီးဆုပ်မိရင်း ဆေးခန်းအတွင်းဘက်ကို ပြန်
လျှောက်လာသည်။

သူ စနိုးကို ဆုံးရှုံးရမှာလား။

တစ်စတစ်စနှင့် သူ့ဘဝထဲက စနိုး ထွက်ခွာသွားမှာ
သူ စိုးထိတ်လာသည်။

ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ် စနိုးရယ်။

စနိုးနှင့်ပတ်သက်ရင် သူ့မှာ အတ္တဆိုတာရှိလာခဲ့ပြီ။

စနိုးကို သူ့အနားမှာပဲ ရှိစေချင်သည်။ တစ်ခြား တစ်ဦး
နှင့် စနိုးကို သူ မတွေ့လို မမြင်လိုပါ။

စနိုးရာ... မင်း တို့ကို စိတ်ညစ်စေမှာလား။

+ + + + +

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း(၃၂)

“ကိုကြီး သိချင်ရင် စနိုးပြောပြမယ်”

စနိုးက မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ပုဏ္ဏတို့ စနိုး အစောကြီးကတည်းက မုန်းနေခဲ့တာ”

“အဲဒါ သိတယ်လေ... မုန်းတဲ့အကြောင်းရင်း...”

ကိုကြီးက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိသောက်သည်။

ညစာစားပြီး စနိုး ထိုအိမ်ပြန်ရောက်တော့ ခြံထဲမှာပဲ

စကားပြောဖြစ်တာ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“စန်းမှာ အစ်မဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ရှိတယ်”

“အင်း..”

“သူ့နာမည်က ကုန္ဒမိုးတဲ့”

ကိုကြီးက စန်းကို ငေးကြည့်နေသည်။

“စန်းပြောတာ ကြားရဲ့လား”

“ကြားတာပေါ့”

ကိုကြီး ခေါင်းညိတ်မှ စန်းက ဆက်ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် သူ့ကို အိမ်မှာရော၊ စန်းတို့ အသိုင်းအဝိုင်း

ကြားမှာရော မြတ်တန်းလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ဆက်ပြောဦးလေ”

“တန်းကို စန်း အရမ်းချစ်တယ်”

“ဪ.. သိပြီ.. အဲဒီ တန်းနဲ့ ပုဏ္ဏနဲ့ ပတ်သက်နေ
တယ်ဆိုပါတော့.. တန်းအတွက် မကျေနပ်ဘူးဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ်”

ကိုကြီးက ကြိုတင်မှန်းဆနိုင်သည်။

“ဒါ ရိုးအိနေတဲ့ ဇာတ်လမ်းဟောင်းတွေပုံစံပဲ”

“မဟုတ်ဘူး ကိုကြီး.. ဒီကိစ္စမှာ ပုဏ္ဏက လူလည်ကျ
ခဲ့တာ.. ပညာရှိဆန်ဆန် နှိပ်စက်ခဲ့တာ.. တန်းက မျှော်တ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လင့်လင့်နဲ့.. နောက်တော့မှ သူက တန်းကို အထိနာအောင်
အရှက်ရအောင် လုပ်ခဲ့တာ.. ပထမတော့ သူ့ဘက်က မှေးနေ
ခဲ့တယ်”

“ဒါ သိပ်မရှင်းဘူးကွာ”

“ရှင်းပါတယ်.. တန်းနဲ့ ပုဏ္ဏ သိခဲ့ကြတယ်.. နောက်
တော့ တတွဲတွဲပဲ.. ဒါပေမယ့် ချစ်သူတွေ မဟုတ်ခဲ့ဘူး..
တန်း သူ့ကို မျှော်လင့်နေမှန်း သူသိတယ်.. ပြီးတော့ တန်း
ချစ်နေတာလဲ သူ နားလည်တယ်.. တမင် လူပါးဝခဲ့တာ..
တန်း အရမ်းသနားဖို့ကောင်းပါတယ် ကိုကြီးရယ်”

“အင်းလေ.. ထားပါတော့.. ခု စန်းက ဘာဖြစ်ချင်
လဲ”

ကိုကြီးအမေးကို စန်း မဖြေနိုင်ပါ။ နှုတ်ခမ်းလေးစေ့
ရင်း ငြိမ်နေမိသည်။

“စန်း သူ့ကို မကျေဘူး”

“အဲဒီတော့ တုန့်ပြန်လက်စားချေချင်တယ် ဆိုပါတော့”

ကိုကြီးက ရယ်နေတော့သည်။

“ဟုတ်တယ် စန်း အနိုင်ရချင်တယ်”

“နေပါဦး.. ဟိုလူက စန်းကို ကြွေမှာတဲ့လား”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၂၉၆ ဖန်းသီရိ

စန်းကလှပစွာမဲ့သည်။

“သိပ်အထင်မကြီးနဲ့ . . ဒီလူကြည့်ရတာ အေးတိအေး
စက် . . မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ရူးမယ့်ရုပ်
မဟုတ်ဘူး . . အဲဒါ စန်း နားလည်ရဲ့လား”

ကိုကြီးက စန်းကို ငေါက်သလိုဆိုသည်။

“စန်း နားလည်ပါတယ်”

“ပြီးတော့ ဒီလိုအဖျိုးအတေးတွေ ကိုကြီး မကြိုက်ဘူး”

“စန်းမှ မကျေနပ်တာ”

စန်း အသံလေးတုန်လာရင်း ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်
တွေပါ စီးကျ၏။

“ဟင် . . ”

ကိုကြီးက တအံ့တဩနှင့် ကိုယ်ကြီးနောက်ယိုင်သွား
သည်။

“ဟာ . . ဒီကိစ္စကို စန်း ဒီလောက်ခံစားနေရသလား”

စန်းက မျက်ရည်တွေသုတ်သည်။

“ကိုကြီးရယ် စန်းက တန်းနဲ့ သိပ်ချစ်ခဲ့ကြတဲ့ ညီအစ်မ
တွေပါ . . စန်း ခံစားခဲ့ရတာတွေ မမေ့ပစ်နိုင်ပါဘူး . . စန်း သူ
ကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းနေခဲ့တာပါ . . ကိုကြီးမှ
မခံစားရဘဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အုပ်စု ၂၉၇

“မဟုတ်ပါဘူး . . စန်းကို ကိုကြီးချစ်လို့ . . အဲဒီလူ
အနားမှာ မနေစေချင်လို့ ကိုကြီးက သဝဏ်တိုလို့ပါ”

“စိတ်ချပါ ကိုကြီးရယ် . . စန်း သူ့ကို အမြဲမုန်းနေမှာ
ပါ”

“ကဲ . . ပြောပြစမ်းပါဦး . . တန်းနဲ့ အဲဒီလူဇာတ်လမ်း”

စန်း သည်လောက်ခံစားနေရသော ကိစ္စမှန်းသိတော့
ကိုကြီး အံ့အားသင့်ကာ စိပ်ဝင်တစားဖြစ်သွားရသည်။

“စန်းလဲ သိပ်မှမသိဘဲ”

“ဟောဗျာ”

“မဟုတ်ဘူးလေ . . စန်း သိခဲ့တာက တန်းက နေပြည်
ကို သိပ်ချစ်တယ် . . တစ်နေ့ ချစ်သူတွေဖြစ်ရမယ်လို့လဲ
ယုံကြည်ထားတယ် . . အဲဒါကို နေပြည်ကလဲသိတယ် . . သိ
ပေမယ့် သူ့ဘက်က မရည်ရွယ်ဘူး . . မရည်ရွယ်ပေမယ့်
မပြတ်သားဘူး . . တန်းကို အထိနာစေတဲ့ ကိစ္စပေါ့”

“အင်း”

“မိန်းမတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကိုချစ်တယ် . . ကိုယ့်
ဘက်က ပြန်မချစ်နိုင်ဘူး . . ဒီအထိ ပုဏ္ဏားဘက်မှာ ဘာမှအပြစ်
မရှိသေးဘူး . . အဲဒါ စန်းလက်ခံပါတယ် . . ဒါပေမယ့် သူက

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၂၉၈ ယန်းသိန်း

တန်းကို မပြတ်မသားဆက်ဆံနေခဲ့တယ်။ သူ့ဘက်က အချိန်
ယူနေခဲ့သေးတယ်။ သူ့ ဆုံးဖြတ်ချက်မချနိုင်သေးခင်မှာ
တတွဲတွဲရှိနေခဲ့ကြတယ်။ တန်း ခံစားမှုတွေ . . တန်းဘက်
က နစ်နာမှုတွေ. . သူ့အပေါ်ထားတဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ အဲဒါ
တွေကိုသိလျက်နဲ့ သူ မတရားခဲ့တာ. . နောက်ဆုံးကျမှ သူက
တန်းကို ပြတ်သားရက်စက်ပစ်လိုက်တာ. . ဒါ သူ ယောက်ျား
မပီသတာ. . မဖြစ်နိုင်ရင် နောက်ဆုတ်ပေါ့. . ချက်ချင်း ဆုတ်
ပေါ့. . ရောက်တဲ့နေရာမှာ အခွင့်အရေးယူခဲ့တာ. . အောက်
တန်းကျလွန်းတယ်”

စန်း စွပ်စွဲချက်တွေကို ပန်းတွန့်ရင်း ကိုကြီးက သက်ပြင်း
ရှိုက်သည်။

“ထားပါတော့ကွာ. . ဒါပေမယ့် စန်း ကတိအတိုင်း
နောက်တစ်ပတ်ဆို စန်း ဆေးခန်းမသွားရတော့ဘူး”

“အင်းပါ. . ”

ကိုကြီးက ကျေနပ်သွားသလို ခေါင်းညိတ်၏။

ကိုကြီးရယ်. . .

စန်းက တန်းနဲ့ သွေးသားရင်းဆိုတော့ အပြင်ကနေ
ကြည့်ရင် သာမန်ကိစ္စလို့ ထင်ရရင်တောင် စန်း ရင်ထဲမှာတော့

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သိပ်ကို ထိရုန်ကျင်စေခဲ့တဲ့ ခံစားမှုတစ်ခုပါ။

စန်း ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲခဲ့ရတာတွေ စန်းပဲသိပါတယ်။

ပုဏ္ဏဟာ ဘာလို့များ စန်းရဲ့အမုန်းဆုံးနေရာကို ဝင်
လာခဲ့ရသလဲ။

စန်း ရင်ထဲ မွန်းကျပ်လာသည်။

+ + + + +

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း(၃၃)

ပုဏ္ဏက စန်းကို သေချာထပ်ကြည့်သည်။

အိပ်ပျော်နေတာတော့ မဟုတ်။ မျက်လုံးမှိတ်ပြီး ငြိမ်

သက်နေတာ။

“စန်း”

သူ ခပ်တိုးတိုးခေါ်ကြည့်သည်။

မနက်တုန်းကလည်း စန်း မျက်နှာလေးက ခပ်နွမ်းနွမ်း။

သူမ ဘာတွေဖြစ်နေပါလိမ့်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“စန်း”

စန်းက မျက်လုံးလေးဖွင့်ကြည့်သည်။

“နေမကောင်းဘူးလား”

သူမက ပြန်မဖြေဘဲ သူ့ကိုကြည့်နေ၏။

“စန်း နေကောင်းရဲ့လား”

ပုဏ္ဏက စန်း နဖူးလေးကိုစမ်းကြည့်သည်။

နေမကောင်းတာက ရင်ထဲမှာပါရှင် . . .

ရင်ထဲမှာ နာနေတယ်. . ခံစားရတယ်။

“စန်း ကိုယ်နွေးနေတယ်”

“ခေါင်းလဲမူးတယ်”

“ဟုတ်လား. . လာ. . လာ စမ်းသပ်ကြည့်မယ်. .

ဆေးထိုးမလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆို ဆေးသောက်ရမယ်. . လာ”

ပုဏ္ဏက လူနာခုံတင်မှာ စန်းကို လှဲစေသည်။ ပြီးတော့

အဖျားတိုင်းသည်။ သွေးပေါင်ချိန်သည်။ နားကြပ်နှင့်စမ်းသည်။

သူ့ပုံစံက စိုးရိမ်ဟန်အပြည့်ပါပဲ။

ရှင် တကယ်ပဲ စန်း နေမကောင်းဖြစ်မှာ ပူပန်နေသ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လားဟင်.. အဲဒါ ဟန်ဆောင်လိမ့်ညာမူတွေလား.. အမှန်
တရားတွေလား။

စန်း သူ့ကို တွေတွေငေးငေးလေး ကြည့်နေမိသည်။

“စန်း”

“ဟင်..”

“နေမကောင်းဘူးလား”

“ရှင်..”

“နေရတာ အဆင်မပြေဘူးလား.. ဘာဖြစ်နေလဲ”

“မသိဘူး”

စန်းက ဆေးထိုးမှာစိုးစိတ်နှင့် ငေါက်ခနဲထထိုင်သည်။

“ဟ.. ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဆေးမထိုးချင်ဘူး”

“တို့ကလဲ စန်း၊ ဆန္ဒကိုမေးမှာပါ”

သူက စန်းကို ပြုံးကြည့်နေတော့၏။

စန်းက ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းပြင်သည်။

“စန်း”

“ဟင်”

“စန်း၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“စန်း မေးစေလေးကို ဆွဲယူမော့စေရင်းမေးတော့ စန်း
ရင်ထဲ နွေးခနဲဖြစ်ရသည်။ သူ့လက်ကို ဖယ်ပစ်ရင်း စန်းက
ခေါင်းခါမိသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“စန်း”

သူက စန်းပခုံးကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်သည်။ စန်း
ရှက်လန့်တကြား ဆေးခန်းအဝင်ဝကို လှမ်းကြည့်မိ၏။

“ပုဏ္ဏ”

ထိတ်လန့်စွာခေါ်မိရင်း သူ့လက်ကိုဆွဲဖယ်ပေမယ့် သူ
က လွှတ်မပေးပါ။ စန်းကို စူးစိုက်ကြည့်၏။

စန်း အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် သတိလက်လွတ်
ဖြစ်ရသည်။ ပုဏ္ဏကို မော့ကြည့်ရင်း ရင်တွေတဒိတ်ဒိတ်ခုန်
လာ၏။

ပုဏ္ဏ မျက်လုံးတွေကို အကြာကြီးဆုံမကြည့်ရဲပါ။

“စန်းကို တို့ ချစ်တယ်”

သူ့အသံက တိုးတိုးဖွဖွ။ စန်း ကြားရရုံ။

စန်းက သူ့ကိုမော့ကြည့်မိရင်း သူ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်
လိုက်သည်။ သူက စန်းကို တင်းကျပ်စွာဖက်ထားသည်။

“လူနာတွေ လာဦးမယ်”

စနိုးအသံလေးက ရှက်စိတ်နှင့်တုန်ချင်ချင်။

ပုဏ္ဏက သတိဝင်သလို လွှတ်ပေးသည်။ ပြီးတော့ စနိုး

ကို အသည်းယားသလိုကြည့်၏။

စနိုးက သူ့ရှေ့မှ ခပ်ငုံ့ဖြတ်လျှောက်သည်။ သူက စနိုး

လက်ဖျားလေးကိုဆွဲထားပြီး . . .

“နေကောင်းသွားပြီလား” တဲ့။

စနိုး မျက်နှာလေးရဲသွား၏။ ပုဏ္ဏကို မကြည့်ရဲသလို

ဖြစ်ရသည်။ သူ့ရှေ့မှာ ထူပူအနေခက်တာမို့ လက်ကလေးကို

ရုန်းပြီး အပြင်ဘက်ထွက်လာခဲ့သည်။

“စနိုး . . . တို့ လိုက်ပို့မယ်နော် . . . အိမ်က ကားလာ

မကြိုဖို့ ဖုန်းဆက်လိုက်ဦး . . . ကြားလား”

“ဟင့်အင်း . . . မဆက်ပါဘူး”

စနိုးကို သူက လှမ်းအော်ပြောတာ။

စနိုး ရင်ထဲမှာ ပူနွေးစွာကျန်ရစ်နေတုန်း။

သူ့ရင်ခွင်ဟာ သည်လောက် သာယာစဖွယ် နွေးထွေး

နေတာ စနိုး အံ့သြပါသည်။

“စနိုး”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သူက စနိုးဘေးနား ရောက်လာသည်။

“ဖုန်းသွားဆက်လေ . . . တို့ လိုက်ပို့မယ်”

စနိုးက ခေါင်းငုံ့နေသည်။ သူ့ကို မော်မကြည့်။

“ရှင်နဲ့ မပြန်ချင်ပါဘူး”

“ဟာ . . . စနိုး . . . တို့ စိတ်ဆိုးအောင်မလုပ်နဲ့နော်”

သူက မာမာထန်ထန် အမိန့်ပေးသည်။ ဆေးခန်းပိတ်

ခါနီးမှာ သူက ထပ်ပြောတာမို့ စနိုး အိမ်ကိုဖုန်းဆက်ရပါသည်။

“လိမ္မာတယ်ကွယ်”

သူက အလိုပြည့်သလို ပြုံးနေခိုက်မှာ စနိုး ရင်တွေခုန်

နေမိသည်။

သူ့စိတ်ကို စနိုး နားလည်နေသည်။

သည်အနေအထားကို သူ ဘယ်ကျေနပ်နိုင်မှာလဲ။ စနိုး

နှုတ်ဖျားက ချစ်တယ်ဆိုတာ ကြားချင်မှာပေါ့။ စနိုးဆီက အဖြေ

တစ်ခုကို သူလိုချင်မှာပေါ့။ ရအောင်ယူမှာပေါ့။

စနိုးကလည်း မပေးပါဘူး။ သည်တစ်ခုပဲ စနိုး သတိ

ထားရမှာ။ သူ့ကို ချစ်ပါတယ်လို့ ခေါင်းမညိတ်ဖို့။

“စနိုး”

အပြန်လမ်း ကားပေါ်မှာ စနိုး ထင်ထားသလို သူက

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၃၀၆ ဖန်သီရိ

ဆိုလာသည်။

“တို့ကို ချစ်ရဲ့လားဟင်”

စန်း မဖြေပါ။ သူ့ကို ပြုံးတုံ့တဲ့ကြည့်နေမိသည်။

“ပြောလေ”

“မပြောချင်ပါဘူး”

သူ့ ပခုံးစွန်းမှာ ခေါင်းလေးမှိရင်း စန်း ရယ်နေမိသည်။

နောက်တော့ သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကိုပါ ဖက်တွယ်ထားလိုက်၏။

စန်း ဘယ်လိုဖြစ်နေပါလိမ့်။

သူ့ကို တစ်စုံတစ်ခု ခံစားစေဖို့ သည်လောက်ကြီး

ဖန်တီးစရာမရှိပါဘူး။

• စန်း ကိုယ်တိုင်ကများ သူ့ကို . . .

အမယ်လေး . . .

စန်း မျက်လုံးအပြုံးသားနှင့် ချက်ချင်းပဲ မတ်မတ်ပြင်ထိုင်သည်။ ရင်ထဲမှာ ဟုန်းခနဲပူသည်။

ခုနလေးတင်က ရှိနေခဲ့သော သာယာပျော်ရွှင်မှုတွေ လန့်ပြေးကုန်သည်။

“စန်း ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နှစ်စဉ် ၃၀၇

စန်း မူပျက်သွားတာကို ပုဏ္ဏ သတိထားမိသွားသည်။

“စန်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

သူက လမ်းဘေးထောင့်လေးမှာ ကားရပ်ပြီးမေးသည်။

“စန်း နေမကောင်းဘူး”

စန်း သဲ့သဲ့ပြောရင်း စန်းစိတ်တွေကို လျော့ချလိုက်သည်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဖွတ်တိုးဝင်ရင်း ခေါင်းထဲရှိနေသော အတွေးတွေ၊ ရင်ထဲရှိနေသော ဝေဒနာတွေကို မေ့ထားမိသည်။

“နေမကောင်းဘူး. . ဟုတ်လား”

စန်းကိုယ်လေးကို ဖွဖွဖက်ထားရင်း ပုဏ္ဏက ဂရုတစိုက်မေးသည်။

“ခေါင်းမူးတယ်. . မောလဲမောတယ်. . ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်နဲ့”

ပုဏ္ဏက သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း . . .

“စန်းကိုကြည့်ရတာ စိတ်တွေယောက်ယက်ခတ်နေပုံပဲ. . ဘာတွေ ဒွီဟဖြစ်နေတာလဲကွာ. . စန်းမျက်လုံးတွေက အရောင်အမျိုးမျိုးပြောင်းနေတယ်. . တုံ့ နားမလည်ဘူး. . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စန်း ပျော်အောင်နေပါ. . စန်း စိတ်တွေငြိမ်အောင်ထိန်း. . စန်း သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ. . စန်းကို တို့ သိပ်ချစ်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တယ်.. ဘာတွေပဲဖြစ်လာဖြစ်လာ စန်း ကျေနပ်ဖို့၊ စန်း ပျော်ဖို့၊ စန်း တို့အပေါ် အမြဲကျေနပ်နေဖို့ တို့ လိုက်လျောမှာပါ..
စန်း ဆန္ဒတစ်ခုတည်းပဲ အဓိကထား.. စန်း လိုချင်တာ အကုန်လုံး တို့ ဖြည့်စွမ်းပေးပါမယ်”

“ရှင်..”

သူ သည်လောက်သိနေတာကို စန်း မယုံနိုင်။ သူ့ကို မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် မော်ကြည့်မိသည်။

“တို့ စန်းကို သိပ်သနားတယ်.. အရမ်းလဲချစ်တယ် စန်း တို့အပေါ်မှာ အနိုင်ယူချင်ရင်လဲယူ.. တို့ ခံစားရတာကို မြင်ချင်ရင်လဲ စန်း သဘော.. စန်း စိတ်တိုင်းကျလုပ်ကွာ”

ပုဏ္ဏအသံတွေက တုန်လှိုက်လှိုက်နှင့် ကရုဏာရော နာကျင်မှုပါ စွက်နေသလို..

“စန်းက ဘာကိုအနိုင်ယူရမှာလဲ”

သူမအမေးကို မဖြေပဲ သူက ကားဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ် တင်ထားသော စာအုပ်လေးကို ဆွဲယူကာ စာအုပ်ထဲမှစာရွက် လေးတစ်ခုကို လှမ်းပေးသည်။

ဒါ.. စန်း လက်ရေးလေးပါလား။

စာရွက်ကို မြင်လိုက်တာနှင့် စန်း သိသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဆေးခန်းမှာ ပျင်းပျင်းနှင့် လျှောက်ရေးမိထားမိတာ။

“ပုဏ္ဏကို မုန်းတယ်။

သိပ်မုန်းတာပဲ တန်းရယ်။

လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး။ ဘယ်တော့မှ မကျေဘူး။

တန်း..

တန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပုဏ္ဏကို တစ်ခုခု လုပ်ပစ်ချင်တယ်။

တန်းအတွက် စန်း ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်။”

စန်းက စာရွက်လေးကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“တန်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲ.. တို့ မသိခဲ့ဘူး.. ဒါပေမယ့် စမ်းကြည့်တော့ မြတ်တန်းဟာ ဣန္ဒြေမိုးမှန်း တို့ သိလာတယ်.. ဣန္ဒြေနဲ့ပတ်သက်ပြီး နေပြည်ကို စန်း နာကြည်းနေတယ်ဆိုတာ တို့ သိပါတယ်.. ဒါပေမယ့် သိပ်မကြာသေးဘူးဟို တစ်ရက်ကမှ တို့ သိတာ..”

စန်း ဘာပြောရမှန်းပင် မသိတော့ပါ။

“စန်း ဆန္ဒပြည့်ပါတယ်.. တို့က စန်းကို အရမ်းချစ်တယ်.. စန်း ရက်စက်ရင် တို့က ရင်ကွဲပက်လက်ကျန်ရစ်မှာပဲ”

စန်း နှုတ်ခမ်းလေးတွေ မွဲကျသွားသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှင် ဘာမှမဖြေရှင်းတော့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း.. ဖြေရှင်းစရာမရှိပါဘူး.. ဘာမှမှမရှိခဲ့တာ.. ဘာကို ဖြေရှင်းရမှာလဲ”

“ဒါဆို တနီးက..”

“နေစမ်းပါဦး မင်းက ဘာတွေဘယ်လောက် သိလို့လဲ”
ပုဏ္ဏမျက်နှာက ဒေါသနှင့် တင်းမာလာသည်။

“ငါ ထိန်းခဲ့တာတွေ.. စောင့်စည်းခဲ့တာတွေ.. ရှောင်ခဲ့တာတွေ.. ယောက်ျားပီသခဲ့တာတွေ.. စာနာစိတ်နဲ့ နူးနူးညံ့ညံ့ ဆုံးမခဲ့တာတွေ.. အဲဒါတွေ မင်းမသိဘဲနဲ့ ငါ့ကို တစ်ဖက်သတ်မြင်၊ စွဲချက်တွေထုတ်ပြီး နာကြည်းနေတာ.. ငါ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ.. တနီးက သူ့ရောဂါနဲ့သူ သေဆုံးတာ ငါနဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ဘူး”

“ထားပါတော့ .. အဲဒါတွေ စနီး မကြားချင်တော့ဘူး.. စနီး အိမ်ပြန်ချင်ပြီ.. ဒီကိစ္စတွေ စနီး မေ့ထားလိုက်ပါမယ်”

စနီးက စိတ်ရှုပ်လာသလို မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့နေသည်။

“တို့ကို ချစ်လား”

သူ့မေးပုံက ခပ်တင်းတင်း၊ မျက်နှာကြီးကလည်း စူပုပ်နေသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

စနီး မဖြေပါ။ နှုတ်ခမ်းလေးစုရင်း ငြိမ်နေမိသည်။

“ဟေ့.. မေးနေတယ်”

“မသိဘူး”

“စနီး”

သူက စနီးကို ရင်ခွင်ထဲ သွင်းဖက်ထား၏။

“ဖယ်ပါ.. စနီးမှ မဖြေသေးတာ”

“မရတော့ဘူး.. ချစ်လို့”

စနီးကို သူ တမြတ်တနိုးငုံ့နှမ်းတာ သိသည်။ စနီး နှလုံးသားတွေ ခုန်ပေါက်ထွက်လာသလား မှတ်ရလောက်အောင် ခုန်သည်။ ပြီးတော့ ရှက်သည်။ မျက်နှာလေး ထူအမ်းလာရင်း သူ့ရင်ဘတ်မှာ မျက်နှာအပ်ထားမိသည်။

“စနီး”

သူ ခေါ်နေပေမယ့် စနီး မလှုပ်။

“တို့ စနီးကိုချစ်တာ တို့ဘဝမှာ ပထမဆုံး ပရိုပိုစ် လုပ်ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးပဲ.. အဲဒါ စနီး ခေါင်းထဲထည့်ထား”

“ဟို ဆရာဝန်မလေးကော”

“အဲဒါ ရိုးရိုးခင်တာ”

“ဟိုက မျှော်လင့်နေရင်ကော”

“ဒါ သူ့ကဏ္ဍပဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၃၁၂ ဖုန်းသိန်း

“ရှင် တော်တော်တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်တယ်”

ပုဏ္ဏက တဟင်းဟင်းရယ်နေ၏။

“ပြန်မယ်ကွာ”

“စိတ်ချ. ပြန်ကိုပို့မာ”

“အခုချက်ချင်းပဲ”

“ရတယ်”

“မောင်းတော့လေ”

“အင်းပါ”

သူက ခေါင်းညိတ်ပေမယ့် စနိုးကို မလွှတ်သေးပါ။

“မနက်ဖြန် အိမ်လိုက်လည်ရမယ်”

“မလိုက်ချင်ဘူး”

“မရဘူး”

စနိုး ပြိုင်ငြင်းမနေတော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သိပ် လိမ္မာတာပဲ. ဒါကြောင့် တို့ ပိုချစ်လာတာ”

ခဏတော့ အရာရာကို စနိုး မေ့နေမိပါသည်။

+ + + + +

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အံ့ခန်း(၃၄)

“မေမေ”

“ဘာလဲ သမီး”

မေမေက စနိုးကို လှမ်းကြည့်သည်။

“စနိုး ဆေးခန်းမသွားတော့ဘူး. . စာကျက်ပြီး စာမေး

ပွဲအောင်အောင် ဖြေပါမယ်. . စနိုး ပျင်းတယ်”

ဖေဖေက ပြုံးသည်။

“စာမေးပွဲ အောင်ရမယ်နော်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

“ဒါဆို မသွားနဲ့ပေါ့.. မောင်ပုဏ္ဏကို ပြောပြီးပြီလား”

“ဟိုတလောကတည်းက ပြောထားပြီးသား”

“အင်း.. အင်း ပြီးရော”

ဖေဖေက အလွယ်တကူလိုက်လျောသည်။

စန်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခြံထဲဆင်းလာမိ၏။

ရင်ထဲမှာ တအားဆွေးမြည့်နေသည်။

ဘာလို့ သူ့အတွက် စန်း ခံစားရမှာလဲနော်။

သူ့ကို စန်း သတိရစရာမလိုပါဘူး။

သူ့ကို စန်း လက်ထပ်ဖို့မှ မရည်ရွယ်ခဲ့ဘဲ။

စန်း သက်ပြင်းရွှိုက်သည်။ နေရတာ မပျော်။ ဘာလုပ်

လုပ် စိတ်မပါ။ နေပြည့်ဆိုတာကို မုန်းသလောက် ပုဏ္ဏကို စန်း

သိပ်ချစ်မိသည်။

အားပြိုင်နေသော ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းက စန်းကို နှိပ်

စက်နေသည်။ ပုဏ္ဏကို ဘယ်အချိန်ကများ စန်း ချစ်မိသလဲ။

ဘယ်တုန်းကများ ခုလောက်စွဲစွဲနစ်နစ် မြတ်နိုးမိလိုက်

ပါလိမ့်။ စန်းကိုယ်တိုင်ပင် သတိမထားမိပါ။

ပုဏ္ဏရင်ခွင်ကို စန်း လွမ်းသည်။ ဟမ်းတသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သို့ပေမယ့် သူဟာ တန်းရဲ့ နေပြည့်။ သူ့ကို စန်း ကလဲ့

စားချေချင်တာ။ သူ ခံစားရတာ ကြည့်ချင်တာ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စန်း သူ့ကို မေ့ထားရပါမည်။

မေ့ထားပါမည်ဆိုမှ ပိုလွန်းသည်။ တွေ့ချင်သည်။ စန်း
ငိုချင်လာမိသည်။

စန်း မရှုံးချင်ဘူးကွယ်။

စိတ်ကို တင်းပတ်ရင်း စိုစွတ်လာသော မျက်ရည်တွေ
ကို မျက်တောင်ခတ်ပစ်သည်။

သူ့အိမ်လိုက်သွားတော့ သူက ဂရုစိုက်လိုက်တာ။

သူ့မာမီနှင့်လည်း မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“မာမီ.. ဒါ မာမီ ချွေးမလောင်းလေးပေါ့” တဲ့။

သူ့မာမီက စန်းကို သမီးလေးဟု နွေးနွေးထွေးထွေး
ဆက်ဆံပါသည်။

စန်းမှာသာ ရင်ထဲ တနင့်တပိုးနှင့် ဝေဒနာတွေ ဖိစီး
ထားတာ။ ပုဏ္ဏ ရင်ခွင်ထဲ အတင်းတိုးဝင်ရင်း ခွဲရမှာ စန်း
ကြောက်နေခဲ့မိသည်။

စန်း ရူးပြီထင်ပါရဲ့။

ပုဏ္ဏက စန်း မျက်ရည်ကျတော့ ချော့သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပုဏ္ဏလည်ပင်းကို ကလေးတစ်ဦးလို သိုင်းဖက်ထား
ရင်း နောက်ထပ်မတွေ့ရတော့မှာ စနိုး ထိတ်လန့်နေခဲ့သည်။
ဝေးကြတော့မယ်ဆိုသောအသိက စနိုးကို ဒုက္ခပေး
နေသည်။ ပုဏ္ဏက ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးနှင့် စနိုးကို ခါတိုင်းလိုပဲ တယု
တယ။

“စနိုးကို ချစ်လားဟင်”

ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်မှန်းမသိ မေးမိတာ။

“ချစ်တာပေါ့.. မချစ်ပဲနေမလား.. မာမို့ရှေ့မှာတင်
ကြည့်ထားတာ.. လက်ထပ်ကြမယ်ကွာ” တဲ့။

ပုဏ္ဏရယ်..

စနိုး ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေစီးကျလာသည်။

ချုပ်ထိန်းမထားတော့ပါဘူး ပုဏ္ဏရယ်။

နှလုံးသားက ပုဏ္ဏကို ချစ်မိလို့ငိုရပါပြီ။

ဒါပေမယ့် စနိုးဟာ ပုဏ္ဏကို ရက်စက်နိုင်တဲ့မိန်းမ
တစ်ယောက်။ ပုဏ္ဏအပေါ် ဥပေက္ခာပြုနိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်
ယောက်။ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်နိုင်နင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်။ ပြော
လို့ဖြစ်အောင်လုပ်နိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။

+ + + + +

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း(၃၅)

ပုဏ္ဏ ဖုန်းဆက်ပေမယ့် စနိုး မကိုင်ပါ။

“ဘယ်သူဆက်ဆက် ခေါ်မပေးနဲ့နော်” ဟု အိမ်ကို
မှာထားလိုက်သည်။ အိမ်ကိုလာတော့လည်း စနိုး ရှောင်နေ
သည်။ အတွေ့မခံတော့ပါ။

ဖေဖေနှင့် သူ စကားပြောနေတာ စနိုး သိသည်။

သူ ပြန်သွားတော့ ဖေဖေက စနိုးကိုခေါ်သည်။

“စနိုး”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ရှင်”

“မောင်ပုဏ္ဏက သမီးကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတယ်”

စန်း လန့်သွားပေမယ့် ဖေဖေကို ဘာမှပြန်မပြောမိပါ။

“သမီး သဘောထားကကော”

“ဟင့်အင်း”

ခေါင်းခါတော့ ဖေဖေ “ဟေ” ဟု အံ့သြနေသည်။

“စန်းမှာ ချစ်သူရှိတယ် ဖေဖေ”

“ဟာ. . ဟုတ်လား”

“ကိုဗညားအောင်ပါ. . သဲသဲ အစ်ကိုကြီးပါ. . သမီး

က ကိုကြီးကို ခေါင်းညိတ်ပြီးသားပါ ဖေဖေ. . အဲဒီ ပုဏ္ဏကို

ဖေဖေပဲ ငြင်းပေးပါ”

“ကောင်းရောကွာ”

ဖေဖေက စန်းကို နည်းနည်းပါးပါး ဆူသည်။

ဘာအတွက်ဆူမှန်း စန်း သိပ်မသိ။

ဖေဖေက ပုဏ္ဏနှင့် ပိုသဘောတူတာတော့ သေချာ

သည်။

သို့ပေမယ့် ဗညားအောင်ကလည်း ဖေဖေ ငြင်းရ

လောက်အောင် ညံ့သူမဟုတ်။ စန်းက ပြတ်သားမိသည်။

ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေပေမယ့် နှုတ်ခမ်းတွေ အားတင်း

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပြုံးထားသည်။

စန်းလမ်းကို စန်းဖြစ်အောင် ဆက်လျှောက်ပါမည်။

နဂိုဦးတည်ချက်၊ ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း ဖြောင့်ဖြောင့်

တန်းတန်း။

ပုဏ္ဏကို စန်း မုန်းနေပါမည်။

သူ တစ်ခုခုခံစားရလည်း စန်း ဝမ်းသာဖို့ပဲရှိသည်။

“အစကတည်းက ဖေဖေသိရင် တစ်ခါတည်း ငြင်း

လိုက်ဖို့ကောင်းတာပေါ့ကွာ. . ခု ဖေဖေက လက်ခံသလို ဖြစ်

သွားပြီ”

“ဒါလေးများ အားနာစရာမရှိပါဘူး ဖေဖေရယ်”

ပုဏ္ဏ ရှက်သွားမလားဟု ဖျတ်ခနဲ တွေးမိပေမယ့်

အဲသည်အတွေးကို စန်း ဒေါသဖြစ်မိသည်။

“အင်းလေ. . သမီးက တစ်ဖက်မှာ လက်ခံပြီးသားဆို

တော့လဲ မတုတ်နိုင်ပါဘူး”

စန်း ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေမိပါသည်။

ကိုကြီး ရောက်လာတော့ စန်း အပြင်ထွက်လည်သည်။

ကိုကြီးကို ခေါင်းမညိတ်သေးပေမယ့် ကိုကြီးစကားကို စန်းက

နားထောင်လိုက်ပြီမို့ သူလည်း ကျေနပ်နေသည်။

စန်း ဘာတွေလုပ်နေမိပါလိမ့်။ အထိတ်တလန့် တွေး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၃၂၀ ဖန်းသီရိ

မိသော်လည်း အရာရာကို ခုလိုပုံစံမျိုးနှင့်ပဲ စနိုး ကျေနပ်မိ
တော့သည်။

ကိုကြီးက လက်ထပ်ရအောင်ဆိုတော့ စနိုး ငြိမ်နေမိ
သည်။

ရင်ထဲမှာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး ပုဏ္ဏရယ်... .

ခြောက်သွေ့အက်ကွဲကုန်ပြီ။

ဒါပေမယ့် စနိုး အနိုင်ရပါစေ။

စနိုး ခေါင်းမော့ပြုံးနေပါရစေ။

သည်အပြီးသည်သာ နိုင်သည့်ကျေနပ်မှုအတွက် စနိုး
နှလုံးသားကို စနိုး ကိုယ်တိုင်ပဲ နင်းခြေအသုံးပြုလိုက်ရပြီဆိုတာ
ပုဏ္ဏ မသိစေရဘူး။

ဖေဖေတို့က စနိုး ကိုကြီးကိုချစ်လို့ ရွေးချယ်တာလို့ပဲ
ထင်နေကြပြီ။

စနိုးပျော်တယ်။

စနိုး ဘဝလေးဟာ ရှင့်အတွက် မဖြစ်စေရဘူး။

တနီး... . တနီးလည်း ကြည်နူးနေမှာပါ။

သည်တစ်ခါ စနိုးတို့ညီအစ်မတွေ နိုင်ပြီနော်။

+ + + + +

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း(၃၆)

ပုဏ္ဏ ခုတင်ပေါ်လှဲနေရင်း စိတ်ထဲမကြည်လင်လှ။

စနိုး လုပ်ရပ်တွေက ခံပြင်းစရာကောင်းလွန်းသည်။

သူ့ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ရှောင်နေသည်။ ဘာလို့ သည်လို
လုပ်ရတာလဲဟု သူ စိတ်ဆိုးချင်သည်။

သင်းထုံက သူ့ဘေးရှိနေသော်လည်း သူ ဘဝင်မကျ
ပါ။ စနိုးလေးကိုပဲ မြင်ယောင်သည်။ တွေ့ချင်သည်။

သက်သက် ဒုက္ခပေးနေတာလား စနိုးရယ်... .

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၃၂၂ ပန်းသိင်္ဂ

ချစ်စနိုး ၃၂၃

သူ မနေနိုင်တော့သလို အန်ကယ့်ကို သွားဖွင့်ပြော
သည်။ သို့ပေမယ့် စနိုးက မသိသလိုပဲ နေနေ၏။

တစ်စုံတစ်ရာ မကျေနပ်ရင်လည်း တောင်းပန်ပါမယ်
စနိုးရယ်ဟု သူ ရည်ရွယ်ထားမိသည်။

စနိုး အစ်မနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူက မမှားဘူးထင်နေ
ပေမယ့် စနိုးက အပြစ်မြင်နေသည်။

တို့ အလျှော့ပေးဖို့ အဆင်သင့်ပါ စနိုး
ဒါပေမယ့် တို့ကို ထားသွားဖို့၊ မုန်းလိုက်ဖို့ မကြိုးစား

ရဘူး။

သူ ဘာလုပ်လုပ် စိတ်မပါဘဲ ဒေါသတွေဖြစ်နေမိ သည်။
သည်မနက်တော့ ဆေးခန်းလည်း မသွားချင်ဘဲ အိပ်
ရာပေါ် လှဲနေမိတာ။ သင်းထုံကို ဆေးခန်းထိုင်ပေးဖို့ သူ
ဖုန်းဆက်ထားသည်။

“သား.. နေမကောင်းဘူးလား” ဟု မာမိက လာမေး
၏။

“ကောင်းပါတယ်”

“ဖုန်းလာနေတယ် သား.. သား အန်ကယ်ဆီက
ထင်တယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟုတ်လား မာမိ”

သူ ခုတင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ဟဲလို.. အန်ကယ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွ”

“ပြောပါ အန်ကယ်”

“မောင်ပုဏ္ဏကို အန်ကယ် အေးအေးဆေးဆေး တွေ့

ချင်တယ်ကွ”

“ရပါတယ် အန်ကယ်.. ကျွန်တော် လာခဲ့ပါမယ်”

“ဆေးခန်းမသွားဘူးဆိုတော့ အန်ကယ်က နေဇူး

မကောင်းဘူးလားလို့ .. အန်ကယ် လာခဲ့ရမလား ပြော”

“ဟာ.. ရပါတယ်.. ကျွန်တော် လာပါမယ်”

သူ စနိုးတို့အိမ်ရောက်သွားတော့ စနိုးကို မတွေ့ရပါ။

“ထိုင်ကွာ”

“ဟုတ်ကွ”

“သမီးက လက်မခံနိုင်ဘူးလို့ ငြင်းတယ်ကွ”

“ဪ”

ပုဏ္ဏရင်ထဲ တင်းကျပ်သွားသည်။

ရက်စက်ချင်တာလား စနိုးရယ်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ပြီးတော့ သမီးက မောင်ဗညားကို လက်ခံထားပြီး သားလို့ ပြောတယ်. . . ဟိုဘက်ကို ခေါင်းညိတ်ထားတာ ကြာပြီတဲ့”

“ဗျာ. . .”

ပုဏ္ဏ မျက်နှာကြီး ထူအမ်းတက်လာသလိုရှိ၏။

ဖြန်းခနဲ ရိုက်ပစ်တာထက် ပိုနာစေသော စကားလုံးတွေပါပဲ။

သူ့မာနကို စနိုး စော်ကားသွားခဲ့ပြီ။

“သူ့ သူငယ်ချင်းအစ်ကိုတဲ့ . . . မောင်ပုဏ္ဏလဲ မြင်ဖူးချင်မြင်ဖူးမှာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ ဟန်မပျက်ထိုင်နေရပေမယ့် ဒေါသတွေက ရင်ထဲ ပူပွက်ကာ နှလုံးသားကို လောင်မြိုက်စေသည်။

မင်း လုပ်ရက်တယ် စနိုးရယ် . . .

မင်း ကျေနပ်သွားပြီလား။ အားရသွားပြီလား။

အန်ကယ်က ခုလိုပြောရတာ အားနာပုံရသည်။

“ဒါပေမယ့် သမီးလေးကြည့်ရတာ ပျော်ပုံမရဘူး”

“ခင်ဗျာ”

ရှောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သည်တစ်ခွန်းကိုတော့ သူ အံ့သြခြင်းဖြစ်ရ၏။

“တစ်ခုခုတော့ မှားယွင်းနေပြီ. . . မနေ့ကလဲ ခြံထဲမှာ ငိုနေငယ်. . . သမီးက ဘာတွေစိတ်ထဲရှိနေမှန်းမသိဘူး”

စနိုး ငိုနေတယ်ဆိုတော့ သူ မွန်းကျပ်ကျပ်ကြီးဖြစ်လာ၏။

ဟိုတစ်ရက်ကလည်း သူ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ငိုခဲ့တာ ပြန်အမှတ်ရလာသည်။

“မောင်ပုဏ္ဏနဲ့သမီး ပြဿနာတွေဘာတွေရှိလား”

ပုဏ္ဏ သက်ပြင်းချမိသည်။ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် သူ ဘာမှ မပြောပြလိုတော့ပါ။

“သမီးလေးက ဘာမကျေနပ်တာလဲ မသိဘူး”

“သူ ကျွန်တော့်ကို အထင်လွဲနေတယ်”

“ရှင်းပြပေါ့”

“မရဘူး. . . စနိုးက ခေါင်းမာတယ်. . . သူထင်တာ သူ အမှန်ပဲ”

“ခက်ပါလားကွာ”

“ရပါတယ်လေ. . . သူ့သဘောပေါ့. . . ဒါပေမယ့် သူ့ကို ကျွန်တော်တွေ့ပြီး မေးကြည့်ပါမယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၃၂၆ ယိုးဒယား

“အေးကွာ... ဒီကိစ္စတွေကျတော့ အန်ကယ်က
ဘေးလူ”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် အန်ကယ်”

ပုဏ္ဏ အန်ကယ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။

တွေ့ချင်တယ် စနိုးရယ် . . . . .

+ + + + +

အခန်း(၃၇)

“စနိုး”

“ဟင်... ဘာလဲ ကိုလတ်”

“ကိုပုဏ္ဏ ရောက်နေတယ်”

“ဟင်”

“စနိုးနဲ့ တွေ့ချင်တယ်တဲ့ . . သွား စကားပြောလိုက်

ဦး”

“မပြောချင်ပါဘူး”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ကလေးမဆန်နဲ့ဟာ.. ခဏခဏလာနေရင် ရှုပ်
တယ်.. ပြတ်ပြတ်သားသားလုပ်.. မျက်စိနောက်မခံနိုင်ဘူး”
စန်းက နှုတ်ခမ်းလေးစုရင်း ခြေဆောင့်ဆင်းလာခဲ့
သည်။

“စန်း”
ပုဏ္ဏက ခပ်မတ်မတ်လေးထိုင်နေရာမှ စန်းအနီးသို့
လျှောက်လာသည်။

“စန်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်တယ်”

“ရတယ်လေ ပြောလေ”

“ဒါ စန်းဆီ တို့ လာတာ နောက်ဆုံးပဲ.. စန်း မကြိုက်
ဘူးဆို မလာဘူး.. အဲဒါ စိတ်ချ.. စန်းကို ဘယ်တော့မှ ငွတ်
မကြိုးစားဘူး”

“သိပါတယ်”

စန်းက မျက်လွှာလေးချထားသည်။

“ပြောပါ.. စန်း နားထောင်နေတယ်”

“စန်းက ဘာသဘောလဲ”

“ရှင်”

“ဘာတွေလုပ်နေတာလဲလို့ မေးတာ”

စန်းက ယဲ့ယဲ့ပြုံးသည်။

“ရှင်နဲ့ စန်း ဘာဆိုင်လို့လဲ.. ရှင်ကို ချစ်တယ်လို့ စန်း
မပြောမိဘူးထင်ပါတယ်.. အဲဒါကြောင့် စန်း ကိစ္စတွေ ရှင်
စွက်ဖက်စရာမရှိပါဘူး”

“စန်း တော်တော့”

သူ နာနာကြည်းကြည်းပြုံးသည်။

“တို့ သဘောပေါက်ပါပြီ.. ရတယ်လေ.. စန်း
သဘောပေါ့”

စန်း ရယ်နေလိုက်သည်။ ရယ်သံက မချို့လွင့်ဘဲ
ခြောက်ကပ်နေသည်။

“တို့ ပြန်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

စန်းက ကားဘေးနားအထိ သူနှင့်အတူ ပါလာသည်။

သူမရင်ထဲ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းမသိပါ။

သူနှင့် တကယ်ခွဲရပြီဆိုသောအသိက သူမကို တုန်လှုပ်
ချောက်ချားစေသည်။ ရင်ထဲ တလှုပ်လှုပ်နှင့် မောပန်းလွန်းလှ
သည်။ ခေါင်းတွေလည်း မူးသည်။

သူက စန်းဘက်ကို လှည့်ပင်မကြည့်တော့။

ဒေါသဖြစ်တာရော၊ မာနနှင့်မခံချင်တာရော သူ့
မျက်နှာပြင်က မာကျောကာ အေးစက်လွန်းနေသည်။

သူမကတော့ ညတိုင်းညတိုင်း နိုးတစ်ဝက် အိပ်မက်
နှင့်ရှိနေခဲ့ရတာ။ ဘယ်သွားသွား ဘာလုပ်လုပ် စိတ်မပါခဲ့တာ။

ပုဏ္ဏမရှိသော ဘဝကြီးမှာ စန်း မရပ်တည်နိုင်တော့။
စန်း ရင်ခုန်နှုန်းက ပိုမြန်လာသည်။ ရပ်နေရတာလည်း

ခြေမခိုင်ချင်။ ယိုင်ကျချင်တာကို ထိန်းထားပေမယ့် စန်း တစ်
ကိုယ်လုံး အင်အားမဲ့ကာ လဲကျချင်ချင်။

ရှင်ကို စန်း မချစ်ချင်ဘူး ပုဏ္ဏရယ်။

စန်း မရှုံးနိုင်ပါရစေနဲ့။

သူက ကားပေါ်တက်ပြီး စက်နိုးသည်။ ကိုလတ်က
စန်းဘေးနား ရောက်လာပြီး ရပ်ကြည့်နေသည်။

ကိုလတ် ရောက်လာတာ သိပေမယ့် လှည့်မကြည့်ဖြစ်။
ပုဏ္ဏကိုပဲ အကြည့်မလွဲတမ်း ကြောင်ငေးကြည့်နေမိ

သည်။

သူက ကားကိုညင်သာစွာပဲ ဘီးလှိမ့်ထွက်သည်။

သွားပြီ . . .

ရှင်ကို စန်း ရှုံးပြီ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

စန်း မနိုင်တော့ဘူး။

စန်းမှာ နှလုံးသားမရှိတော့ဘူး။

ရှင်နဲ့အတူ စန်း နှလုံးသားလေး ပါသွားခဲ့ပြီ။

ဒါဆို . . . ဒါဆို . . .

စန်းပဲ ခံစားလိုက်ရတာပေါ့။

ခေါင်းထဲက ချာလပတ်ယမ်းအောင် မူးဝေလာသည်။

ခြံထဲက စိုက်ထားသော သစ်ခွပန်းအိုးတွေက ဇောက်ထိုးမိုး

မျှော်ကပြနေကြသည်။

မျက်စိတွေ ပြာလာတာမို့ မျက်လုံးတွေကို စန်း မှိတ်

မိမိလိုက်၏။

“စန်း . . . ဟိတ် . . . ဟာ”

ကိုလတ်ခေါ်သံကို ကြားရပြီးနောက် စန်း ဘာမှမသိ

တော့ပါ။

+ + + + +

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း(၃၈)

BURMESE
CLASSIC

ကားကို တုံ့ခနဲရပ်မိရင်း ပုဏ္ဏရင်ထဲ ပြင်းပြစွာပူ၏။
နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် စန်း ယိုင်ကျသွားတာ၊

ကိုလတ် ပွေ့ယူထိန်းထားတာ မြင်သည်။

သူ ကားပေါ်မှ ကမန်းကတန်းဆင်းပြီး ပြေးလာမိ၏။

“စန်း”

ကိုလတ်လက်ထဲမှ စန်းကို ပွေ့ချီယူကာ ဧည့်ခန်းဆိုဟာ
မှာ အသာချသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဆေးအိတ်ကားထဲမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုလတ်က ဆေးအိတ်ပြေးယူသည်။

“စန်း . . . ဟိတ် . . . စန်း”

သူ ခေါ်ပေမယ့် စန်း မကြားပါ။ ထူးလည်း မထူးနိုင်။

“နှလုံးခုန်တာ သိပ်မြန်နေတယ် . . . နော်မယ် မဟုတ်

ဘူး”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ အစ်ကို”

“ခဏစောင့်ကြည့်ရမယ် . . . ရော့ . . . ဒီရွှေဆေး ရှာပေး”

ပုဏ္ဏလည်း ထူထူပူပူနှင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ နာရီကို
ငုံ့ကြည့်လိုက်၊ စန်းကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၊ လက်ကောက်ဝတ်လေး
စမ်းလိုက်၊ နားကြပ်နှင့် ထောက်ကြည့်လိုက် လုပ်နေမိသည်။

“စန်း”

ကိုလတ်က စိုးရိမ်တကြီး လှုပ်ခေါ်သည်။

“အင်း . . .”

စန်းက ခပ်လေးလေးထူးရင်း မျက်လုံးဖွင့်လာ၏။

“စန်း သတိရပြီလား”

“အင်း . . . မူးတယ် . . . အရမ်းမူးတာပဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ညည်းညည်းညည်း၊ ပြောပုံကြောင့် ပုဏ္ဏ ဆေးတစ်လုံး
ထိုးပေးသည်။

ချစ်သူလေး အမောပြေစေဖို့၊ အားရှိဖို့၊ လန်းဆန်းလာ
စေဖို့။

စနိုးက မျက်စိလေးမှိတ်ပြီး ငြိမ်နေသည်။

“ရေဆာတယ်”

ကိုလတ်က ရေတစ်ခွက် ပြေးယူလာ၏။

“ထထိုင်လိုက်ရင် မူးမလား မသိဘူးနော်”

“ရပါတယ်. . ဖြည်းဖြည်းချင်းထ. . မူးလဲ မကြောက်

နဲ့. . ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး. . အမူးပြေဆေးလဲ အားစားနဲ့ ရော
ထိုးပေးထားတယ်. . ဒီပုံဆို ဒရစ်ပ် ချိတ်ရလိမ့်မယ် ကိုလတ်”

စနိုးက ဖြည်းဖြည်းလေး ထထိုင်သည်။

“မူးသေးလား”

“အင်း. . မောလဲ မောတယ်”

“ကောင်းသွားမှာပါ”

စနိုးက ရေကို တစ်ငုံချင်းသောက်သည်။

ကြင်နာသူလေးရယ်. . .

မင်းလေးဟာ ခေါင်းမာလွန်းသူလေး။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှိပ်စက်ဒုက္ခပေးနေသူလေး။

မင်း နှလုံးသားလေးကို မင်း မသနားလည်း တို့ သနား

တယ်။

တို့ရဲ့ ယုယမှု ခန္ဓာထွေးမှုတွေကို မင်းနှလုံးသားလေး
က တောင့်တနေရှာတယ်။ ဒါကို မင်း ဘာလို့ပိတ်ပင်တားမြစ်
နေရတာလဲကွာ။

ခုံတော့ မင်း ဘာပဲပြောပြော တို့ကတော့ မင်းအနား
မှာနေပြီး မင်းနှလုံးသားလေးကို ကြင်နာနေတော့မယ် စနိုး ရယ်။
မင်းနှလုံးသားလေးကို တို့ သိပ်နားလည်သွားပြီ။

“စနိုး နေသာရဲ့လား”

ကိုလတ်အသံကြားမှ သတိလက်လွတ် ငေးနေမိတာ
ကို မျက်နှာပူမိသည်။

“ဘာကြောင်နေမှန်း မသိဘူး”

ကိုလတ်က ဘာတွေသိထားပြီး ဘာအဓိပ္ပာယ်နှင့် ပြော
မှန်းမသိပေမယ့် စနိုးက ဒိုင်းခနဲ မျက်စောင်းထိုးသည်။

“သိပ် အိုက်တင်ခံမနေနဲ့ . . ငါ ကြားထဲက ရင်တုန်
ရတယ်. . ဘာများဖြစ်ပြီလဲလို့. . ကိုပုဏ္ဏကို မခွဲနိုင်လဲ ပွင့်ပွင့်
လင်းလင်းပေါ့”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၃၃၆ ပန်းသီဇင်

“ကိုလတ်”

စန်းက ခပ်တိုးတိုးတားသည်။

“ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး”

ကိုလတ်က မကြည်သလိုကြည့်ပြီး လှည့်ထွက်သွား၏။

စန်း မျက်လွှာချရင်း နှုတ်ခမ်းလေးစုလာသည်။

“ပြန်တော့လေ”

“ဘာလဲ”

ပုဏ္ဏက အူလည်လည်ပြန်မေးသည်။

“နားမလည်ဘူးလား”

စန်း မျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ပုဏ္ဏ ဘာမှ

မပြောဖြစ်တော့။

သူမက မျက်စောင်းလေးနှင့် အကြည့်လွှဲသွားသည်။

“တို့ ပြန်ချင်ပါတယ်. . ကျိတ်ငိုနေမှာစိုးလို့”

စန်းက စူးကနဲကြည့်၏။

“စတာ. . ချစ်လို့ စတာပါ စန်းရယ်”

စန်းရင်ထဲ အကျိတ်အခဲလေးတွေ ရှိနေလျှင်လည်း တို့

မေတ္တာနဲ့ ဖြေဖျောက်ယူပါကွာ။

သူမက ဖျတ်ကနဲ မတ်တပ်ရပ်တော့ လက်ဖျားလေးကို

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၃၃၇

သူ ဆွဲထားမိသည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

စန်းက အားပါးတရရယ်သည်။

သူ စိုးရိမ်နေတာ ရယ်စရာပဲလေ။

ရှင်ကို စန်းချစ်တာ ရှင် မသိဘူးလားကွယ်။

“ကော်ဖီ သွားယူမလို့”

“ရတယ်. . တို့ ယူပေးမယ်”

“အင်း. . .”

စန်းက သူ့စကားကို နားထောင်သလို ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်

နေ၏။

ကြီးကြီး ဖျော်ပေးသော ကော်ဖီကိုယူပြီး ထွက်လာ

တော့ စန်းက စာအုပ်လေးတစ်အုပ် လှမ်းပေးသည်။

“ဟင်. . ကြည့်”

စန်း ကော်ဖီသောက်နေတော့ စန်း ရေးထားသော

စာကြောင်းလေးတွေကို ပုဏ္ဏ ဖတ်ကြည့်နေမိပြီး နှုတ်ခမ်းတွေ

ပြုံးလာရသည်။

မြတ်တန်း. . . .

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၃၃၈ ပန်းသီဇင်

မြတ်တနိုး အမြတ်တနိုးရှိခဲ့တဲ့ ဆန်းနေပုဏ္ဏဆိုတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်လေးအနားမှာ ချစ်စနိုးက တစ်သက်လုံး ပါရမီ
ဖြည့်ရှိနေမယ်ဆို မြတ်တနိုး ကျေနပ်မှာပါနော်။

ချစ်စနိုး

+ + + + +

ပန်းသီဇင်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်